Η ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ
ΚΑΙ Ο
ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

- ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ Σ...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

(ΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ)

ΚΥΠΡΟΣ 1982

Η ΑΚΕΛΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ
ΚΑΙ Ο
ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

- ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ Σ...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

(ΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ)

ΚΥΠΡΟΣ 1982

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Θεώρησα ἀναγκαία τὴν ἐπανεκτύπωση τοῦ βιβλίου «Ἡ Ἀκελικὴ Ἡγεσία καὶ ὁ Ἔνοπλος Ἀγώνας» ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόσφατη δημοσιότητα ποὺ τοῦ δόθηκε στὴ Βουλὴ καὶ στὸν τύπο. Μὲ τὴν εὐκαιρία τεύτη, ἐνσωματωσα στὴ νέα ἔκδοση τὴν ἀπάντηση ποὺ ἔδωσα στὴν Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ γιὰ τὴν κριτικὴ ποὺ ἔκανε στὸ βιβλίο μὲ τὴν Ἔκθεση Δράσης της πρὸς τὸ Θ΄ Συνέδριο τοῦ Κόμματος, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1959.

Ἡ νέα ἔκδοση διαιρέθηκε σὲ δυὸ Μέρη: Τὸ Μέρος Ι ἐνσωματώνει αὐτούσιο (χωρὶς ἀλλαγὲς) τὸ ἀρχικό βιβλίο ὅπως ἐκδόθηκε τὸ 1959, καὶ τὸ Μέρος ΙΙ τὴν ἀπάντηση μου στὸ ΑΚΕΛ, μετὰ τὸ Θ΄ Συνέδριο τοῦ Κόμματος.

Προτίμησα νὰ προχωρήσω στὴ νέα τούτη ἔκδοση ἔγκαιρα καὶ γιαυτὸ ὁ χρόνος δὲ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιφέρω ὁποιεσδήποτε ἀλλαγὲς ἢ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὴν πάρα πέρα πορεία τοῦ ΑΚΕΛ καὶ τῆς ἡγεσίας του (ποὺ βασικὰ παραμένει ἡ ἴδια).

Μάης 1982. Δ.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Τοῦ Σ...

Μιὰ Μαρξιστικὴ ἀνάλυση τῆς ἐπανάστασης, τῶν αἰτίων της, τῶν δυνάμεων ποὺ κινήθηκαν μέσα ἢ ἐνάντια στὴν ἐπανάσταση, τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν προοπτικῶν της, ἦταν ἀπόλυτα ἀναγκαία. Μιὰ Μαρξιστικὴ τοποθέτηση τῶν προβλημάτων ποὺ θὰ ἀνέλυε τὸν ρόλο τῶν διαφόρων στρωμάτων, τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξαν καὶ τὸν ρόλο ποὺ θἄπρεπε νἄχαν διαδραματίσει διάφορες ὁμάδες καὶ ἡγετικοὶ σχηματισμοί.

Μιὰ τέτοια τοποθέτηση ἦταν ἀπαραίτητη καὶ γιὰ νὰ μᾶς διδάξει τὰ λάθη καὶ γιὰ νὰ μᾶς δείξει τὴν προοπτικὴ καὶ γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὸ ὄνομα τοῦ κομμουνιστὴ - ἀγωνιστή, ποὺ δυστυχῶς καταρρακώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπαράδεχτη κι' ἀντιμαρξιστικὴ στάση τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ. Τὸ βιβλίο δὲν ἰσχυρίζεται πὼς καλύπτει ὅλους τοὺς τομεῖς, πὼς ἀναλύει ὅλα τὰ προβλήματα. Ὅμως δίνει στὲς γενικές του γραμμὲς — ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὁποιεσδήποτε διαφωνίες ποὺ μποροῦσε νἄχει κανεὶς στὰ ἐπιμέρους θέματα — μιὰ σωστὴ Μαρξιστικὴ ἑρμηνεία τῶν φαινομένων, ἀναλύει μὲ σύστημα καταστάσεις καὶ ὁμάδες καὶ ἀποδεικνύει μὲ δυνατὴ ἐπιχειρηματολογία τὸν ἀντεπαναστατικό, προδοτικὸ ρόλο τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ. Τὸ βιβλίο εἶναι τὸ πρῶτο σοβαρὸ βιβλίο τοῦ εἴδους του. Εἶναι ἕνα βιβλίο γραμμένο μὲ ἀγωνία καὶ δύναμη, μὲ ἀγωνία νὰ δεῖ τὸ λαϊκὸ κίνημα νὰ μπαίνει στὸ σωστό του προσανατολισμό. Γραμμένο μέσα στὶς δύσκολες ὧρες τῆς ἔνοπλης πάλης ἦταν φυσικὸ σὲ μερικὲς περιπτώσεις νὰ καταπιάνεται χρονογραφικὰ μὲ γεγονότα καὶ ζυμώσεις, ἦταν φυσικὸ νὰ ἦταν ζυμωμένο μὲ τὸν λογικὰ ἀπαραίτητο συναισθηματισμὸ τοῦ ἀγωνιστὴ ποὺ πνίγεται παρακολουθώντας τὴν κατάντια τῶν ἡγετικῶν του συντρόφων. Τὸ βιβλίο εἶναι γεμάτο ἁπλότητα κι' εἰλικρίνεια κι' ἀπευθύνεται στὶς πλατειὲς μάζες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν, τῶν κομμουνιστῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζητᾶ κάθαρση τῶν ἡγετικῶν τους σωμάτων, προσαρμογὴ γραμμῆς καὶ ταχτικῆς σύμφωνης μὲ τὰ Μαρξιστικὰ - Λενινιστικὰ δε-

δομένα. Ἡ κεντρική του γραμμὴ εἶναι ἡ διαφώτιση τῶν ἀριστερῶν μαζῶν. Δὲν εἶναι, σύμφωνα μὲ τὸν συγγραφέα, σωστὸ γιὰ τὸν κομμουνιστὴ νὰ κανονίζει τὴν γραμμὴ καὶ τὴν ταχτική του ἀνάλογα μὲ τὶς ἄλφα ἢ βῆτα διακηρύξεις ὁποιασδήποτε ὁμάδας ἢ ἡγεσίας. Ἡ γραμμὴ κι' ἡ ταχτικὴ καθορίζονται ἀπὸ τὰ γεγονότα καὶ τὶς ἀντικειμενικὲς συνθῆκες. Εἶναι τόσο φτηνὸ τὸ ἐπιχείρημα «Δὲν μπήκαμε στὸν ἀγώνα γιατὶ μᾶς ζήτησαν νὰ μείνουμε ἔξω ἀπὸ αὐτόν». Κατηγορεῖ καὶ διασπᾶ κανεὶς ἕνα ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα πάνω σὲ μιὰ τόσο σαθρὴ βάση; Μένει ἕνας κομμουνιστὴς ἔξω κι' ἐχθρὸς μιᾶς ἐπανάστασης γιατὶ δὲν κλήθηκε στὴν ἡγεσία τῆς ἔνοπλης πάλης; Κι' ὅταν ἡ ΕΟΚΑ μελλοντικὰ καλοῦσε ὅλους κι' ὅλες; Κι' ὅταν ὁ λαὸς — δεξιὸς κι' ἀριστερὸς -- πύκνωνε τὶς φάλαγγες τῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς πάλης; Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συμφωνήσει κανεὶς μὲ τὸν συγγραφέα πὼς ἡ ὅλη πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ ὑπῆρξε προδοτική, κι' ἐπέτρεψε σὲ πολιτικὲς σκοπιμότητες καὶ συμβιβασμοὺς νὰ ὁδηγήσουν σὲ ἑρμαφρόδιτες καὶ στὴν οὐσία τους ἀπαράδεχτες λύσεις. Ὁ συγραφέας ὑπῆρξε ἕνας ἁγνὸς κομμουνιστής, ποὺ βλέποντας τὸ σωστὸ περιεχόμενο τῆς ἐπανάστασης στάθηκε δίπλα στοὺς ἀγωνιστὲς μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀληθινὰ πατριῶτες ἀριστερούς. Τὸ συνέδριο τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι κοντά. Πιστεύω πὼς ὁ συγγραφέας προσφέρει ἀνεχτίμητη ὑπηρεσία στὸν λαὸ καὶ στὸ κόμμα προσπαθώντας νὰ διαφωτίσει τὸ κομματικὸ σύνολο πάνω στὴν σωστὴ γραμμὴ καὶ ταχτική, προσπαθώντας νὰ βάλει τὸ λαϊκὸ κίνημα στὴν σωστὴ τροχιά. Ἐλπίζω τὸ βιβλίο νὰ διαβαστεῖ προσεχτικὰ ἀπὸ τὰ κόμματα τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ νὰ ἐξαχθοῦν τὰ σωστὰ συμπεράσματα. Ἐλπίζω πὼς κάθε σύνεδρος θὰ διαβάσει τὸ βιβλίο πρὶν ἀπὸ τὸ συνέδριο καὶ θὰ ζητήσει ἀπὸ τὴν ἡγεσία ἑρμηνεία τῆς ὥς τὰ σήμερα πολιτικῆς της. Ἡ ταχτικὴ τοῦ ἐκφοβισμοῦ σιωπῆς δὲν πρέπει νὰ γίνει ἀνεχτή, γιατὶ δὲν συνάδει μὲ τὴν ὑφὴ καὶ τὴ διάρθρωση ἑνὸς κόμματος ποὺ θέλει νὰ ὀνομάζεται κομμουνιστικό. Τὸ βιβλίο δὲν ἔγινε κατορθωτὸ νὰ ἐκδοθεῖ στὴν διάρκεια τῆς ἔνοπλης πάλης κι' ἔτσι χρειάζεται συμπλήρωμα ποὺ νὰ καταπιάνεται πιὸ διεξοδικὰ μὲ τὶς αἰτίες ποὺ ὁδήγησαν στὴν συμφωνία, μὲ τὴν φύση τῆς συμφωνίας καὶ μὲ τὴν ταχτικὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθηθῆ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἀπὸ μέρους τοῦ λαϊκοῦ κινήματος.

Εἶναι θλιβερὴ ἡ ἐμφάνιση τῆς «Χαραυγῆς» καὶ τοῦ κόμματος ποὺ πρὶν ἀκόμα διαβάσει τὸ βιβλίο προειδοποιεῖ τὰ μέλη του πὼς τὸ βιβλίο εἶναι γραμμένο «Τιτοϊστικά», μὲ διεστραμμένο Μαρ-

ξιστικὸ φακό. Αὐ
ὁ λαὸς καὶ τὸ κόμ
καὶ τὸ κόμμα μάθ
νοντας θἄθελα νὰ
συγγραφέας τὴν
οἱ πραγματικοὶ κ
ΕΟΚΑ. Τὴν συν
ἀγωνίζονται μὲ
λευτεριά.

Μάης,
1959.

ξιστικὸ φακό. Αὐτὸ δείχνει τὸν φόβο ποὺ τοὺς διακατέχει μήπως ὁ λαὸς καὶ τὸ κόμμα πληροφορηθοῦν τὴν ἀλήθεια, μήπως ὁ λαὸς καὶ τὸ κόμμα μάθουν νὰ σκέφτονται καὶ νὰ κριτικάρουν. Τελειώνοντας θἄθελα νὰ τονίσω πόσο σωστὰ ἀναφέρει στὸν πρόλογο του ὁ συγγραφέας τὴν συντροφικότητα καὶ τὴν ἀνθρωπιὰ ποὺ βρῆκαν οἱ πραγματικοὶ κομμουνιστὲς ποὺ μπῆκαν μέσα στὶς τάξεις τῆς ΕΟΚΑ. Τὴν συντροφικότητα ποὺ ἑνώνει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγωνίζονται μὲ ἕνα σκοπό, γιὰ τὸν λαό, γιὰ τὴν πραγματικὴ λευτεριά.

Μάης,
1959.

Σ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

"Οταν ἔγραφα τούτη τὴ μελέτη εἶχα ὑπόψη μου νὰ ἐξυπηρετήσω στὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μου δυὸ βασικοὺς σκοπούς:

Πρῶτα - πρῶτα, νὰ βοηθήσω τὸ Ἀνορθωτικὸ Κόμμα Ἐργαζομένου Λαοῦ (ΑΚΕΛ) νὰ δεῖ τὰ λάθη του, νὰ τὰ διορθώσει καὶ νὰ καθαρίσει τὶς γραμμές του ἀπὸ τὰ τυχοδιωκτικὰ καὶ ὀππορτουνιστικὰ στοιχεῖα ποὺ κατόρθωσαν νὰ διεισδύσουν καὶ νὰ δεσπόσουν σ' αὐτὸ στὰ τελευταῖα χρόνια.

Δεύτερο, νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὴ δεξιὰ τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο ὅπλο ποὺ τῆς πρόσφεραν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες στὴ διάρκεια τῆς τετράχρονης ἀντι-ιμπεριαλιστικῆς ἐξέγερσης, τὸ ὅπλο τῆς ἀδιάκριτης καταπολέμησης καὶ συκοφάντησης τοῦ κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ο ῦ συγχίζοντάς τον μὲ τὴν Ἀκελικὴ ἡγεσία καὶ τὴν κάθε ἄλλο παρὰ κομμουνιστικὴ - ἐπαναστατικὴ θέση της ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα καὶ τῆς ΕΟΚΑ.

Δὲν μπορούσαμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴ δεξιὰ νὰ δυσφημεῖ τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὸ Μαρξισμὸ - Λενινισμό, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀντεπαναστατικὴ τακτικὴ - στρατηγικὴ στὴν ὁποία μιὰ δράκα πολιτικῶν τσαρλατάνων ὤθησε τὸ ΑΚΕΛ καὶ τὶς ἐργατικὲς ὀργανώσεις νὰ ἀκολουθήσουν στὴ διάρκεια τῆς Κυπριακῆς Ἐπανάστασης. Δὲν μπορούσαμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴν Κυπριακὴ μπουρζουαζία νὰ παρουσιάζεται σὰν ἡ πρωτοπόρα πατριωτικὴ τάξη ἐνῶ ἡ τάξη τῶν ἐργατῶν, τὸ σοσιαλιστικὸ προλεταριάτο, νὰ δυσφημεῖται σὰν ἡ τάξη τῶν λακέδων τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Οὔτε μπορούσαμε νὰ ἐπιτρέψουμε στὴν Κυπριακὴ δεξιὰ νὰ κατηγορεῖ τοὺς κομμουνιστές, γενικὰ καὶ χωρὶς διάκριση, σὰν ἀντεθνικούς, ἀπάτριδες καὶ σύμμαχους τῶν ἰμπεριαλιστῶν. Ἡ δεξιὰ κάνει καλὰ νὰ διαβάσει καὶ νὰ μελετήσει τούτη τὴ μελέτη γιὰ ν' ἀντιληφτεῖ ὅτι ἡ θέση ποὺ πῆρε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἔναντι τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης καμιὰ σχέση δὲν εἶχε μὲ τὸν κομμουνισμὸ καὶ Μαρξισμὸ - Λενινισμό.

Ἡ ἀναγκαιότητα μιᾶς τέτοιας μελέτης γινότανε σταθερὰ

καὶ πιὸ ἐπιβεβλημένη. Γιὰ πολλοὺς μαρξιστές, τόσο μέσα ὅσο κι᾿ ἔξω ἀπὸ τὸ κόμμα, ἡ τακτικὴ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ΑΚΕΛ προκαλοῦσε συνεχῆ θλίψη, ἀγανάκτηση καὶ ἀνησυχία· τόσο πολὺ ἐστερεῖτο αὐτὴ ἡ τακτικὴ ὁποιουδήποτε Μαρξιστικοῦ - Λενινιστικοῦ περιεχομένου. Ὅμως, δὲν παρασύρτηκαν ὅλοι οἱ μαρξιστὲς ἀπὸ τὰ δημοκοπικὰ προστάγματα τῆς Ἀκελικῆς ἡγεσίας. Ὅσοι κατόρθωσαν νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν ἐσωκομματικὴ καταπίεση ποὺ ἐξασκοῦσε ἡ ἡγεσία ἢ νὰ τὴν ἀποφύγουν, ὅσοι κατόρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς Ἀκελικῆς «ἐπαγρύπνησης», μπόρεσαν νὰ πάρουν ἀνεπηρέαστα τὸν ὀρθὸ μαρξιστικὸ προσανατολισμό τους καὶ νὰ δοῦν σωστά, ἀντικειμενικά, τὸ ἐπαναστατικὸ - δημοκρατικὸ - ἀντιϊμπεριαλιστικὸ περιεχόμενο τῆς ἐπανάστασης.

Ἀρκετοὶ μαρξιστὲς διακήρυξαν ἀνοικτὰ τὴ διαφωνία τους μὲ τὴν ἐπίσημη Ἀκελικὴ ἡγεσία (ἐλπίζοντας πὼς ἔτσι θὰ βοηθοῦσαν τὸ ΑΚΕΛ νὰ βρεῖ τὸν ὀρθὸ δρόμο του) καὶ πρόσφεραν τὸν ἑαυτό τους στὴ διάθεση τοῦ κινήματος. Θἄταν δὲ παράλειψη ἂν δὲν ἀναφέραμε ὅτι ὄχι μόνο δὲν συνάντησαν καμιὰ ἀντικομμουνιστικὴ προκατάληψη ποὺ ν᾿ ἀντανακλᾶ στὸ ἄτομό τους ἀλλὰ τουναντίον συνάντησαν παντοῦ τὴν ἀγωνιστική, θερμὴ συντροφικότητα ποὺ συναντοῦσαν μονάχα ἀνάμεσα στοὺς κομμουνιστές. Γιατὶ ἕνα κύριο χαρακτηριστικὸ γνώρισμα εἶχαν κοινό: τὴν ἐπαναστατικὴ διάθεση γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς νίκης.

Ἂς μὴ περιμένει κανεὶς νὰ βρεῖ σ᾿ αὐτὴ τὴ μελέτη τὶς ἀπαντήσεις σ᾿ ὅλα τὰ ἐρωτήματα ἢ τὴ λύση κάθε ἀπορίας. Ἡ μελέτη καταπιάνεται μὲ γενικὰ θέματα σὲ γενικὲς γραμμές. Ἡ λεπτομέρεια θυσιάζεται χάρη τῆς συντομίας καὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ χώρου.

Ἀπρίλης,
1959. Δ.

ΠΕΡΙ

ΜΕ

ΜΕ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Ι

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

ΜΕΡΟΣ Ι

1. ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

«Στὴν κάθε τάξη, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ ἐξελιγμένες χῶρες, ἀκόμα καὶ στὴν περίπτωση τῆς πιὸ προχωρημένης τάξης, ... ὑπάρχουν πάντα ...... ταξικοὶ ἀντιπρόσωποι ποὺ δὲν σκέφτουνται καὶ ποὖναι ἀνίκανοι νὰ σκεφτοῦν. Ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, ὁ καπιταλισμὸς δὲν θἄταν ὁ καταπιεστὴς τῶν μαζῶν ποὺ εἶναι». Λένιν.

Στὲς 19 τοῦ Φλεβάρη 1959 δόθηκε ἕνα τέλος στὴν Κυπριακὴ διένεξη. Ὑπογράφτηκε στὸ Λονδῖνο συμφωνία ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ τὴν Ἑλληνικὴ καὶ Τούρκικη Κυβέρνηση, κι' ἀπὸ τοὺς ἀντιπρόσωπους τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Τούρκικης κοινότητας τῆς Κύπρου.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς «Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Κυπρίων Ἀγωνιστῶν» (Ε.Ο.Κ.Α.), Διγενής, μὲ προκήρυξή του διάταξε τὴν κατάπαυση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα στὴν Κύπρο. Ἡ ΕΟΚΑ παράδωσε τὰ ὅπλα της, ὁ Ἀρχηγὸς Διγενής, Ἀντιστράτηγος Γεώργιος Γρίβας, ἔφυγε στὴν Ἑλλάδα, οἱ κρατούμενοι ἀπολύθηκαν, οἱ πολιτικοὶ κατάδικοι ἀμνηστεύτηκαν κι' ἔτσι ἔληξε ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ποὺ κηρύχτηκε στὴν Κύπρο τὴν 1ην τ' Ἀπρίλη 1955.

Σήμερα λοιπὸν ξεκινοῦμε μὲ δυὸ δεδομένα. Τὴ συμφωνία τοῦ Λονδίνου ἀπ' τὴ μιά, ποὺ βασίστηκε πάνω στὴ συμφωνία τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Τούρκικης Κυβέρνησης στὴ Ζυρίχη, καὶ τὴν εἰρήνευση τοῦ τόπου μὲ τὸ σταμάτημα τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἀπ' τὴν ἄλλη. Σ' αὐτὴ τὴ μελέτη δὲν πρόκειται νὰ καταπιαστοῦμε μὲ κριτικὴ τῆς συμφωνίας τοῦ

Λονδίνου οὔτε μ' ἐκτίμηση τῆς ἀπόφασης τῆς ΕΟΚΑ νὰ σταματήσει τὸν ἔνοπλο ἀγώνα. Ἄλλωστε, τὸ ἕνα ἦταν τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο τοῦ ἄλλου.

Σκοπός μας εἶναι νὰ κάνουμε, ἔστω κι' ἐκ τῶν ὑστέρων, Μαρξιστικὴ ἐκτίμηση τῆς στάσης ποὺ τήρησε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ.

Εἶναι εὔκολο νὰ κάνει κανεὶς ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν κριτική του ἐκ τῶν ὑστέρων. Εἶναι εὔκολο γιὰ τὴν Ἀκελικὴ ἡγεσία νὰ ξεφουρνίζει σήμερα τὸν ἑξῆς συλλογισμό:

> Ἰδού, Κύριοι, ποῦ μᾶς ὁδήγησε ὁ ἔνοπλος ἀγώνας: στὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου. Τὸ ὅτι εἴχαμε δίκηο νὰ συγκρατήσουμε τὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τοῦ νὰ μπλεχτεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴ «λύση» ποὺ μᾶς ὤθησε νὰ δεχτοῦμε ὁ ἔνοπλος ἀγώνας.

Μ' ἕνα τέτοιο συλλογισμὸ ὅμως κάνουμε δυὸ προϋποθέσεις ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μας εἶναι ἀπόλυτα ἀντιμαρξιστικές, ὀππορτουνιστικὲς καὶ λανθασμένες.

Πρῶτα πρῶτα, κάνουμε τὸ λάθος νὰ ἐκτιμοῦμε μιὰ ἀπόφαση ποὺ πήραμε στὸ παρελθόν, ἔξω ἀπὸ τὲς δεδομένες ἱστορικὲς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν ὅταν καλούμασταν νὰ πάρουμε τὴ δεδομένη ἀπόφαση. Σήμερα ποὺ γίνεται ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκτίμηση ἄλλαξαν οἱ συνθῆκες, ἄλλαξαν οἱ παράγοντες, ἄλλαξε ἡ κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε ὅταν ἄρχιζε ὁ ἔνοπλος ἀγώνας. Ἡ πολιτικὴ ὡριμότητα ἑνὸς κόμματος φαίνεται ἀπὸ τὴν ἱκανότητά του νὰ πάρει τὴ σωστὴ ἀπόφαση τὴν ἱστορικὴ στιγμὴ ποὺ καλεῖται νὰ τὴν πάρει.

Γιὰ νὰ δοῦμε ἂν ἦταν σωστὴ ἡ θέση ποὺ ἔπερνε τὸ Κόμμα ἔναντι τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης κατὰ τὲς ἀρχὲς τοῦ 1955, πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τούτη τὴ θέση μέσα στὰ πλαίσια τῶν συνθηκῶν ποὺ ἐπικρατοῦσαν ἐκείνη τὴν περίοδο κι' ὄχι μέσα στὰ πλαίσια τῶν συνθηκῶν ποὺ ἐπικρατοῦν σήμερα. Πόσοι καὶ πόσοι νέοι παράγοντες, ντόπιοι καὶ διεθνεῖς, δὲν ἔχουν δημιουργηθεῖ μέσα στὴν περίοδο ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὸ 1955 ὡς τὰ σήμερα. Ἂν μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παράγοντες

ἔθεσαν ὁρισμένα ἐμπόδια στὴ φυσικ
ὑπόθεσης, παράγοντες ποὺ θᾶταν ἀ
τὸ 1955, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀπ
1955 γιὰ ἔνοπλη ἐξέγερση ἦταν λανθ
γιὰ παράδειγμα, ὅτι μέσα σὲ τούτη τ
μιὰ παγκόσμια σύρραξη ποὺ δὲν μπο
με κι' ἡ ὁποία θὰ εἶχε τὴ μιὰ ἢ τὴ
ἐξέλιξη τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, δὲ
μας ὀρθὸ νὰ μελετήσουμε σήμερα τὴ
προτοῦ ἡ σύρραξη αὐτὴ ἔδειχνε κά
της καὶ νὰ κρίνουμε σήμερα, ἐκ τῶν
ἢ μὴ τῆς ἀπόφασης ποὺ πήραμε τὴ
καλούμασταν ν' ἀποφασίσουμε, ἔχοντ
τὲς νέες συνθῆκες (ποὺ δὲν ὑπῆρχαν
μιὰ τέτοια σύρραξη. Ἄλλωστε ἡ Κ
κι' ὁ λαός της ἀριθμητικὰ μικρός. Ὁ
ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὲς σχέσεις τῶ
ξεις μεταξύ τους. Πολλοὶ νέοι παράγον
δημιουργήθηκαν στὸ χρόνο ποὺ μεσο
τοῦ ἀγώνα, παράγοντες ποὺ ὁ Κυπρ
μποροῦσε νὰ ἐλέγξει ἢ νὰ ἐπηρεάσει.
νὰ ποῦμε, ἄσχετοι μὲ τοῦτο τὸν ἴδιο τὸ
λαοῦ. Ἂν, λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ παράγ
στικὸ ρόλο ὥστε τὸ Κυπριακὸ νὰ β
αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἐκ τῶν ὑστέ
λάθος ὁ Κυπριακὸς λαὸς νὰ πάρει τὰ
τὸν ἰμπεριαλιστὴ κατακτητή του.

Τὸ νὰ περιμένουμε νὰ δοῦμε ἐκ τ
τητα τῶν ἀποφάσεών μας, ὅπως
τοῦ ΑΚΕΛ, μετατρέπει τὸ κόμμα ἀπ
τῆς ἐργατικῆς τάξης, σὲ κόμμα οὐραγ
κόμμα ἀνίκανο νὰ ἐμπνεύσει καὶ νὰ κ
μάζες κατὰ τὴν κατάλληλη στιγμὴ

Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ ἕνα σκέλος τ
ζουμε σήμερα, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὰ ἀπο
ἀγώνα στὸν ὁποῖο δ ὲ ν σ υ μ μ ε
ἐργατικὴ τάξη. Τὸ ἄλλο σκέλος, εἶνα
ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ εἶχε ἕνας τέτοιος
συμμετεῖχε ἐνεργὰ κι' ἀποφασιστικὰ ἡ

θεσαν ὁρισμένα ἐμπόδια στὴ φυσικὴ ἐξέλιξη τῆς Κυπριακῆς ὑπόθεσης, παράγοντες ποὺ θἄταν ἀδύνατο νὰ προβλέψουμε τὸ 1955, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἀπόφαση ποὺ λήφτηκε τὸ 1955 γιὰ ἔνοπλη ἐξέγερση ἦταν λανθασμένη. Ἂν ὑποθέσουμε, γιὰ παράδειγμα, ὅτι μέσα σὲ τούτη τὴν περίοδο μεσολαβοῦσε μιὰ παγκόσμια σύρραξη ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ προβλέψουμε κι' ἡ ὁποία θὰ εἶχε τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἐπίδραση στὴν ἐξέλιξη τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, δὲν θἄταν κατὰ τὴ γνώμη μας ὀρθὸ νὰ μελετήσουμε σήμερα τὴν ἀπόφαση ποὺ πήραμε προτοῦ ἡ σύρραξη αὐτὴ ἔδειχνε κὰν σημεῖα τῆς ἐμφάνισης της καὶ νὰ κρίνουμε σήμερα, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὴν ὀρθότητα ἢ μὴ τῆς ἀπόφασης ποὺ πήραμε τὴν ἱστορικὴ στιγμὴ ποὺ καλούμασταν ν' ἀποφασίσουμε, ἔχοντας σήμερα ὑπ' ὄψη μας τὲς νέες συνθῆκες (ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τότε) ποὺ δημιούργησε μιὰ τέτοια σύρραξη. Ἄλλωστε ἡ Κύπρος εἶναι μικρὸ νησὶ κι' ὁ λαός της ἀριθμητικὰ μικρός. Ὅμως, εἶναι ἕνα νησὶ ποὺ ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὲς σχέσεις τῶν κρατῶν καὶ στὲς διενέξεις μεταξύ τους. Πολλοὶ νέοι παράγοντες, παράγοντες διεθνεῖς, δημιουργήθηκαν στὸ χρόνο ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγώνα, παράγοντες ποὺ ὁ Κυπριακὸς λαὸς καθόλου δὲν μποροῦσε νὰ ἐλέγξει ἢ νὰ ἐπηρεάσει. Παράγοντες, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἄσχετοι μὲ τοῦτο τὸν ἴδιο τὸν ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἂν, λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἔπαιξαν ἀποφασιστικὸ ρόλο ὥστε τὸ Κυπριακὸ νὰ βρεῖ τὴ λύση ποὺ βρῆκε, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπόδειξη ὅτι ἦταν λάθος ὁ Κυπριακὸς λαὸς νὰ πάρει τὰ ὅπλα καὶ νὰ πολεμήσει τὸν ἰμπεριαλιστὴ κατακτητή του.

Τὸ νὰ περιμένουμε νὰ δοῦμε ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν ὀρθότητα τῶν ἀποφάσεών μας, ὅπως κάνει τώρα ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, μετατρέπει τὸ κόμμα ἀπὸ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης, σὲ κόμμα οὐραγῶν καὶ ὀππορτουνιστῶν, κόμμα ἀνίκανο νὰ ἐμπνεύσει καὶ νὰ καθοδηγήσει τὲς ἐργατικὲς μάζες κατὰ τὴν κατάλληλη στιγμὴ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἱστορία.

Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ ἕνα σκέλος τοῦ ζητήματος. Ἐξετάζουμε σήμερα, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς ἔνοπλου ἀγώνα στὸν ὁποῖο δ ὲ ν σ υ μ μ ε τ ε ῖ χ ε ἡ ὀργανωμένη ἐργατικὴ τάξη. Τὸ ἄλλο σκέλος, εἶναι ἡ ἄ γ ν ο ι α μας γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ εἶχε ἕνας τέτοιος ἀγώνας, ἂν σ' αὐτὸν συμμετεῖχε ἐνεργὰ κι' ἀποφασιστικὰ ἡ ὀργανωμένη ἐργατικὴ

τάξη τῆς Κύπρου. Ἄνκαι μὲ κανένα τρόπο δὲν εἴμαστε διατεθειμένοι (γιὰ λόγους ποὺ θ' ἀποδείξουμε ἀργότερα) νὰ δεχτοῦμε ὅτι ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση στὴν Κύπρο ἦταν πρόωρη ἢ ἄκαιρη ἢ ὅτι τοῦτο ἀποδείχτηκε ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅμως, κι' ἂν ἀκόμα τὸ παραδεχόμασταν γιὰ τοὺς σκοποὺς τῆς συζήτησης αὐτῆς, ἡ ἀπάντηση μας στοὺς δογματιστὲς «Μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν ἀπάντηση πούδωσε ὁ Λένιν στὸν Πλεχάνωφ μετὰ τὴν ἀνεπιτυχῆ ἐξέγερση τῆς Μόσχας :

> «Κανένα ἐπιχείρημα δὲν θὰ μποροῦσε νἆταν πιὸ μυωπικὸ ἀπὸ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Πλεχάνωφ τὸ ὁποῖο κι' ἁρπάζουν ὅλοι οἱ ὀππορτουνιστές, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀπεργία ἦταν ἄκαιρη καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀρχίσει κι' ὅτι «δὲν ἔπρεπε νὰ πάρουμε τὰ ὅπλα.» Τουναντίον, ἔπρεπε νὰ πάρουμε τὰ ὅπλα πιὸ ἀποφασιστικὰ πιὸ ἐνεργητικὰ καὶ πιὸ ἐπιθετικά. Ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσουμε στὲς μάζες ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ περιοριστοῦμε σὲ μιὰ εἰρηνικὴ ἀπεργία κι' ὅτι ἕνας ἀτρόμητος καὶ ἀμείλικτος ἔνοπλος ἀγώνας ἦταν ἀπαραίτητος».
> (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν Τομ. I σελ 456 Ἀγγλ. Ἐκδ.)

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ξέρει σὲ ποιὸ στάδιο θὰ βρισκόταν σήμερα τὸ ζήτημα μας ἂν ἡ ὀργανωμένη ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα της τάσσονταν ἐνεργὰ καὶ δραστήρια ὑπὲρ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα κι' ἂν ἔρριχναν ὅλες τὲς δυνάμεις τους στὸ πεδίο τῆς μάχης ἐνάντια στὸ Βρετανικὸ ἰμπεριαλισμό. Ἂν ὁ ἔνοπλος ἀγώνας δὲν ἔφερε στὸ λαό μας τοὺς καρποὺς ποὺ ποθούσαμε, ἂν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγώνα δὲν ἦταν αὐτό, ποὺ θὰ μποροῦσε νἆταν, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ θἄπρεπε πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μέμφονται τὸν εὐαυτό τους καὶ νὰ δεχτοῦν πρῶτοι τὴν κύρια εὐθύνη γιατὶ κράτησαν τὸ ὀργανωμένο προλεταριάτο μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα διδάσκοντας τοὺς ἐργάτες νὰ τὸν βλέπουν σὰν ἕνα ἀντιδραστικὸ κίνημα ποὺ μόνο ἡ καταφρόνηση, ἡ ὑποψία καὶ τὸ μῖσος τοῦ ταίριαζε.

Κι' ἂν ἀκόμα ὑποθέσουμε σήμερα ὅτι ὁ Κυπριακὸς ἔνοπλος ἀγώνας ἦταν πρόωρος ἢ ἔστω καταδικασμένος σὲ ἀποτυχία ἀπὸ τὴ γέννησή του, (ὑπόθεση ὁλότελα ἀντίθετη μὲ τὴν πραγματικότητα ὅπως ἀπόδειξε ἡ τετραετὴς πορεία τοῦ ἀγώνα) καὶ πάλι ἔχουμε ἕτοιμη, ἀποστομωτικὴ τὴν ἀπάντη-

σή μας ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Λένιν. Ἀ
ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα τῆς
Λένιν ἔγραψε :

> «Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ γεγο
> κὰ κινήματα ξεπετιοῦνται κατ
> κοὺς τόπους καὶ μὲ διαφορετ
> τὸν πλατὺ χαρακτήρα καὶ
> κινήματος. Μόνο μὲ πρόωρ
> σποραδικὰ κι' ἑπομένως ἀν
> κινήματα θὰ μπορέσουν οἱ μάζ
> καὶ γνώση, νὰ ἐνισχυθοῦν,
> ἀρχηγούς τους, τοὺς σοσιαλ
> μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἑτοιμαστ
> (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμ. 5.

Ἡ γνωστὴ θέση ποὺ πῆρε τὸ ΑΚ
ἀγώνα ἀπογύμνωσε κυριολεκτικὰ μ
τάξη τοὺς «ἀληθινοὺς ἀρχηγούς τους
προλετάριους»!

* * *

Δυὸ παράγοντες συνέτειναν κυ
λύση τοῦ ζητήματος μας νὰ μὴν ἀντ
μας ἐπιδιώξεις :

Ὁ διεθνής, κι' ὁ Τούρκικος παρ

(α) Ὁ διεθνὴς παράγ

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Παγκόσμιος Ἰμ
λῆς τὴν Ἀμερική, στριμωγμένος ἀ
ἀντιθέσεις ἀπ' τὴ μιά, καὶ τὴν προσπ
τεῖ ἑνωμένος στὴν ἀναμέτρησή του μὲ
τικὸ κίνημα (τόσο στὸ ἐσωτερικὸ
στὲς σχέσεις του μὲ τὲς σοσιαλιστικὲ
ἀνάγκασε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκ
ματεύσεις καὶ νὰ καταλήξουν στὴ

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνηση, ἐνταγ
καὶ τὸ στρατόπεδο τοῦ ἰμπεριαλισμ
δεδομένα :

στή μας ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Λένιν. 'Αναφερόμενος στὸ ἔνοπλο ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα τῆς 'Ιρλανδίας τοῦ 1916, ὁ Λένιν ἔγραψε :

«'Από τὴν ἄλλη μεριά, τὸ γεγονὸς μόνο ὅτι ἐπαναστατικὰ κινήματα ξεπετιοῦνται κατὰ καιροὺς σὲ διαφορετικοὺς τόπους καὶ μὲ διαφορετικὸ τρόπο, ἀποδεικνύει τὸν πλατὺ χαρακτήρα καὶ τὸ βάθος τοῦ γενικοῦ κινήματος. Μόνο μὲ πρόωρα, μὴ ὁλοκληρωμένα, σποραδικὰ κι' ἐπομένως ἀνεπιτυχῆ ἐπαναστατικὰ κινήματα θὰ μπορέσουν οἱ μάζες ν' ἀποκτήσουν πεῖρα καὶ γνώση, νὰ ἐνισχυθοῦν, νὰ μάθουν τοὺς ἀληθινοὺς ἀρχηγούς τους, τοὺς σοσιαλιστὲς προλετάριους καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἑτοιμαστοῦν γιὰ τὴ γενικὴ ἔφοδο..»
(Λένιν, 'Εκλεκτὰ Ἔργα Τόμ. 5. σελ. 306, 'Αγγλ. Ἔκδ.).

'Η γνωστὴ θέση ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἀπογύμνωσε κυριολεκτικὰ μπροστὰ στὴν ἐργατικὴ τάξη τοὺς «ἀληθινοὺς ἀρχηγούς τους» καὶ «τοὺς σοσιαλιστὲς προλετάριους»!

***

Δυὸ παράγοντες συνέτειναν κυρίως ὥστε ἡ σημερινὴ λύση τοῦ ζητήματος μας νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὲς ἀρχικές μας ἐπιδιώξεις :

'Ο διεθνής, κι' ὁ Τούρκικος παράγων.

(α) 'Ο διεθνὴς παράγων

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ Παγκόσμιος 'Ιμπεριαλισμὸς μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν 'Αμερική, στριμωγμένος ἀπὸ τὶς ἐσωτερικές του ἀντιθέσεις ἀπ' τὴ μιά, καὶ τὴν προσπάθειά του νὰ παρουσιαστεῖ ἑνωμένος στὴν ἀναμέτρησή του μὲ τὸ παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ κίνημα (τόσο στὸ ἐσωτερικό του μέτωπο ὅσο καὶ στὲς σχέσεις του μὲ τὲς σοσιαλιστικὲς χῶρες) ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀνάγκασε τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Τουρκία νὰ ρθοῦν σὲ διαπραγματεύσεις καὶ νὰ καταλήξουν στὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης.

'Η 'Ελληνικὴ κυβέρνηση, ἐνταγμένη ἡ ἴδια στὸ ΝΑΤΟ καὶ τὸ στρατόπεδο τοῦ Ιμπεριαλισμοῦ, ξεκινοῦσε μὲ τὰ ἑξῆς δεδομένα :

(1) Θεωροῦσε τὸ Κυπριακὸ κίνημα σὰν κίνημα ἀγροτο-αστικό, καὶ πολιτικὰ τοποθετημένο στὴ δεξιά. Πίστευε λοιπόν, πὼς μὲ τὸν μπαμπούλα τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ παρέσυρε μὲ τὸ μέρος της τὴν Κυπριακὴ Πολιτικὴ Ἡγεσία κι' ἔτσι δὲν θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπη μὲ τὴν ἐπίμονη ἄρνηση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ νὰ καταθέσει τὰ ὅπλα καὶ ν' ἀκολουθήσει τὶς προσταγές της.

(2) Γνώριζε ὅτι ἡ ἀριστερὰ παράταξη στὴν Κύπρο, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς θέσης ποὺ πῆρε ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα καὶ τῆς στάσης ποὺ κράτησε στὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια, ἦταν ἐξασθενημένη κι' ἀνίκανη ν' ἀντιτάξει ὁποιαδήποτε ἀποτελεσματικὴ ἀντίσταση στὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀπόφασής της.

(3) Ἡ ἀριστερὰ παράταξη στὴν Ἑλλάδα ἄνκαι σημαντικὰ ἐνισχυμένη ἀπὸ τὸν Κυπριακὸ ἀγώνα (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντι-ἰμπεριαλιστικοῦ χαρακτήρα του) δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιδράσει ἀποφασιστικὰ ἐνάντια στὴ συμφωνία τῆς Κυβέρνησης χωρὶς τὴν ἀνάλογη ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ ἀριστερὰ ἡ ὁποία ἀποδείχτηκε ὁλότελα ἀνίκανη ν' ἀντιδράσει.

(4) Ἡ Κυπριακὴ πολιτικὴ ἡγεσία, ἐξ αἰτίας τοῦ πολιτικοῦ προσανατολισμοῦ της, στηρίχτηκε ὁλότελα, στὸ διεθνὲς πεδίο, πάνω στὴν προώθηση τοῦ ζητήματός μας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς Κυπριακῆς ἀριστερᾶς καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ Κυπριακὸ κίνημα παρουσιαζότανε σὰν κίνημα τῆς ἐθνικόφρονος δεξιᾶς Κυπριακῆς παράταξης ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση δὲν στριμώχτηκε ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐγκαταλείψει τὰ ἀσφυκτικὰ στενὰ πλαίσια τῶν «φίλων καὶ συμμάχων τοῦ ΝΑΤΟ» καὶ νὰ ἀναλάβει τὸν ἀντι-ἰμπεριαλιστικὸ ρόλο ποὺ ἡ προώθηση τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος ἀπαιτοῦσε, ἀψηφώντας τὴν πίεση ποὺ ἐξασκοῦσε ἀπάνω της ἡ «μεγάλη φίλη καὶ σύμμαχος» Ἀμερική.

Θἄταν ἀστεῖο ν' ἀνέμενε κανεὶς ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, ποὺ ἐκπροσωπεῖ σήμερα τὰ συμφέροντα τῶν ἀστοτσιφλικάδων τῆς Ἑλλάδας, νὰ ἐπρόδιδε τοῦτα τὰ συμφέροντα

χάριν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἐφ' ὅσο
πίεση δὲν ἐξασκεῖτο ἀπάνω της πρὸς

Ἀπὸ τὰ πιὸ πάνω βγαίνει μόν
ποιὰ ἐπιρροὴ θἄχε ἡ συμμετοχὴ τῆ
στὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ ποιὸ ἀποτέ
σήμερα μιὰ τέτοια συμμετοχή της.
σουμε τὸ ἑξῆς :

Ὁ ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυ
τέτοιο περίλαμπρον ἀγώνα ὁ λαὸς
ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ χωρὶς νὰ ξεχωρίζ
ἔχει βρεῖ μιὰ τόσο ἐνθουσιώδη ἀνταπ
τὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδας, ὥστε ν' ἀναγκ
νηση, στριμωγμένη ἀπὸ τὴ μεγάλη
τὸ ρόλο τοῦ μεσολαβητοῦ γιὰ τὴν
μας. Δὲν μποροῦμε ν' ἀμφισβητήσο
μωξε τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ
μιὰ πιὸ ἀποφασιστικὴ θέση ἔναντι
σημεῖο ποὺ ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ σ
Κυβέρνηση καὶ τὴν Ἑλληνικὴ μπουρ
ἀγώνας. Ἂν ὁ ἔνοπλος ἀγώνας στὴ
κὸ χαρακτήρα, μὲ τὴν ἐνεργὸ συμ
ἀριστερᾶς, ἀσφαλῶς ἡ πίεση ποὺ
Ἑλλάδας θἄταν ἀκόμα μεγαλύτερη κ
ἀριστερᾶς πιὸ ἀποφασιστικός.

(β) Ὁ Τούρκικος Π

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ
ἐκμεταλλεύτηκε κάθε εὐκαιρία γιὰ
σ' ὅλους τοὺς ἀποικιακοὺς καὶ ὑπ
τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε». Ἡ
ἀντιπροσωπεύει κάτι λιγώτερο ἀ
Κυπριακοῦ λαοῦ σ' ἀντίθεση μὲ τ
Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τυφλώθηκε ἀ
ποὺ τῆς ἐνεφύτευσαν οἱ πράκτορε
Τοῦρκοι τσιφλικάδες κι' ἡ Τούρ
Τουρκία καὶ τὴν Κύπρο. Γιὰ π
πολιτικὴ ἡγεσία ὑποστήριζε τὴ

χάριν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἐφ' ὅσο μάλιστα καμιὰ σοβαρὴ πίεση δὲν ἐξασκεῖτο ἀπάνω της πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση.

Ἀπὸ τὰ πιὸ πάνω βγαίνει μόνο του τὸ συμπέρασμα, ποιὰ ἐπιρροὴ θἆχε ἡ συμμετοχὴ τῆς Κυπριακῆς ἀριστερᾶς στὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ ποιὸ ἀποτέλεσμα θὰ μποροῦσε νἆχε σήμερα μιὰ τέτοια συμμετοχή της. Φτάνει μόνο νὰ προσθέσουμε τὸ ἑξῆς :

Ὁ ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ (κι' ἕναν τέτοιο περίλαμπρον ἀγώνα ὁ λαὸς τὸν βλέπει σὰν ἀγώνα ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ χωρὶς νὰ ξεχωρίζει δεξιοὺς κι' ἀριστερούς) ἔχει βρεῖ μιὰ τόσο ἐνθουσιώδη ἀνταπόκριση μέσα σ' ὁλόκληρο τὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδας, ὥστε ν' ἀναγκαστεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, στριμωγμένη ἀπὸ τὴ μεγάλη λαϊκὴ πίεση, νὰ ἀναλάβει τὸ ρόλο τοῦ μεσολαβητοῦ γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ ζητήματός μας. Δὲν μποροῦμε ν' ἀμφισβητήσουμε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ στρίμωξε τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ πάρει μιὰ πιὸ ἀποφασιστικὴ θέση ἔναντι τοῦ ζητήματος μας (σὲ σημεῖο ποὺ ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ σοβαρὰ αὐτὴ τούτη τὴν Κυβέρνηση καὶ τὴν Ἑλληνικὴ μπουρζουαζία) ἦταν ὁ ἔνοπλος ἀγώνας. Ἂν ὁ ἔνοπλος ἀγώνας στὴν Κύπρο εἶχε πιὸ καθολικὸ χαρακτήρα, μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς ὀργανωμένης ἀριστερᾶς, ἀσφαλῶς ἡ πίεση ποὺ θἆχε ἡ κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδας θἆταν ἀκόμα μεγαλύτερη κι' ὁ ρόλος τῆς Ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς πιὸ ἀποφασιστικός.

(β) Ὁ Τούρκικος Παράγων

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Βρετανικὸς ἱμπεριαλισμὸς ἐκμεταλλεύτηκε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ προωθήσει τὸ γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς ἀποικιακοὺς καὶ ὑπόδουλους λαοὺς παιγνίδι τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε». Ἡ Τούρκικη κοινότητα ποὺ ἀντιπροσωπεύει κάτι λιγώτερο ἀπὸ εἴκοσι τὰ ἑκατὸ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ σ' ἀντίθεση μὲ τὰ ὀγδόντα τὰ ἑκατὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τυφλώθηκε ἀπὸ τὸν Ἐθνικο-Σωβινισμὸ ποὺ τῆς ἐνεφύτευσαν οἱ πράκτορες τῶν Ἰμπεριαλιστῶν, οἱ Τοῦρκοι τσιφλικάδες κι' ἡ Τούρκικη μπουρζουαζία στὴν Τουρκία καὶ τὴν Κύπρο. Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ Τούρκικη πολιτικὴ ἡγεσία ὑποστήριζε τὴ συνέχιση τῆς Βρετανικῆς

ἀποικιακῆς κυριαρχίας στὴ γνωστὴ δικτατορική της μορφὴ χωρὶς καμιὰ δημοκρατικὴ ἀλλαγὴ καὶ χωρὶς τὴν ἵδρυση κανενὸς δημοκρατικοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐκμεταλλευόμενοι τὴν πολιτικὴ ἀνωριμότητα τῆς Τούρκικης μειονότητας, οἱ ἰμπεριαλιστὲς κι' οἱ ντόπιοι πράκτορες τους προσπάθησαν νὰ κλείσουν τὰ μάτια τῆς Κυπριακῆς Τούρκικης ἐργατιᾶς καὶ ἀγροτιᾶς καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὴν πολιτική τους καταστροφή.

Ἀσφαλῶς ἡ ἀπουσία τῆς Ἑλληνικῆς ὀργανωμένης ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ πολιτικοῦ κόμματός της (τοῦ μόνου κόμματος ποὺ δὲν ὑποστηρίζει τὸν ἐθνικὸ διαχωρισμὸ καὶ τὴν ἐθνικὴ διάκριση, τοῦ μόνου κόμματος ποὺ στοὺς κόλπους του μποροῦσε νὰ δεχτεῖ κι' Ἕλληνες καὶ Τούρκους χωρὶς διάκριση φυλῆς ἢ θρησκεύματος) ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα, ἄφησε τὴν Τούρκικη ἐργατικὴ τάξη ἕρμαιο στὰ δημοκοπικὰ προστάγματα τῶν Τούρκων ἡγετῶν. Ποιὸς θὰ ἐξηγοῦσε στοὺς Τούρκους ἐργάτες τὴν κοινωνικὴ σημασία τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα ; Ποιὸς θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε τὴ σημασία ποὺ εἶχε γιὰ τοὺς ἐργάτες τῆς Κύπρου ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ φυλή τους, ὁ ἀγώνας ἑνὸς λαοῦ (Ἑλληνικοῦ καὶ Τουρκικοῦ) ποὺ στέναζε κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀποικιακό, Βρετανικό ζυγό ; Ποιὸς θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐργάτες κι' ἀγρότες δὲν εἶχαν τίποτε νὰ χάσουν μὲ τὴν ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἁλυσίδες τους ; Ποιὸς θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε ὅτι κι' αὐτοὶ μαζὺ μὲ τὴν Ἑλληνικὴ ἐργατιὰ στέναζαν κάτω ἀπὸ τὶς διπλὲς ἁλυσίδες, τὶς ἁλυσίδες τῆς ντόπιας ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς ἰμπεριαλιστικῆς καταπίεσης ; Ποιὸς, τέλος, θὰ τοὺς ἐξηγοῦσε τὴ σημασία ποὖχε ἡ ἀντιϊμπεριαλιστικὴ ἐξέγερση στὴν Κύπρο γιὰ τὸ Παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τοῦ ὁποίου οἱ Κύπριοι ἐργάτες - Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι μαζί - ἀποτελοῦν ἕνα ἀναπόσπαστο μόριο ;

Ἀσφαλῶς μόνο ἕνα κόμμα Μαρξιστικὸ, κομμουνιστικό, θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλάβει ὑπεύθυνα καὶ μὲ ἐπιτυχία, τὸ δύσκολο τοῦτο ἔργο. Ὅμως, μὲ ποιὸ τρόπο καὶ μὲ ποιὰ προοπτικὴ ἐπιτυχίας θὰ μποροῦσαν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες νὰ πείσουν τοὺς Τούρκους συντρόφους τους νὰ ὑποστηρίξουν ἕνα ἀγώνα στὸν ὁποῖο οἱ ἴδιοι ἀρνοῦνταν νὰ συμμετάσχουν ; Ἀσφαλῶς οὔτε ὁ τρόπος, οὔτε ἡ προοπτικὴ ἐπιτυχίας θὰ ὑπῆρχαν.

Ὅμως, τὸ ΑΚΕΛ ἦταν τὸ μό
νὰ ριζώσει στὴν Τούρκικη ἐργατι
νὰ τῆς ὑποδείξει τὸν ὀρθὸ δρόμο
νὰ τὴν ἐμπνεύσει ὥστε νὰ ἀντιτάξ
στὰ σωβινιστικὰ προστάγματα τ
μόνο κόμμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξ
κὰ πλαίσια τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀ
πλοκάμους του ἀνάμεσα στοὺς Το
ποὺ ἀποτελοῦν τὴ ραχοκοκαλιὰ
Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν σταματ
νὰ δεχόμασταν σὰν ὀρθὸ τὸ ἐπιχει
ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἑνοποίησ
κικου στοιχείου σὲ σημεῖο ὥστε,
ἐπιτύχει τὰ ἄνισα κέρδη (σὲ σύγκρ
νων τῆς Κύπρου) ποὺ πέτυχε μὲ τ
Ἡ ἀπάντησή μας σὲ τοῦτο τ
Χωρὶς τὸν ἔνοπλο ἀγώνα
δὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο πο
χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση
γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τ
εἶναι ἀληθινό. Ἀλλ' ἐξ' ἴσου ἀ
πίεση, χωρὶς τὴ δράση ὁ Βρεται
ποτε θὰ τὸ κουνοῦσε ἀπὸ τὸ
ὅτι ἡ δράση φέρνει πάντα τὴν
Τὸ τεχνικὸ δημιούργημα το
ἀπὸ μέρους τοῦ Βρετανικοῦ ἰμπ
μιὰ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἀντίδ
ὤφειλε νὰ προβλέψει. Εἴχαμε λο
ὑποδούλωση κάτω ἀπὸ τὸν ἀ
ἀποφασιστικῆς πίεσης
τὴν ἀποτίναξη τῆς ἰμπεριαλιστι
λέγαμε τὸ πρῶτο, ἀσφαλῶς δὲν
γοντα» γιατὶ δὲν θὰ ὡρίμαζαν οἱ
του. Ἂν διαλέγαμε τὸ δεύτερο
(ποὺ γνωρίζουν τὰ ἰμπεριαλιστι
ωθήσουμε ἕτοιμοι καὶ ὁπλισμένοι
«Τούρκικο παράγοντα». Στὴν
θὰ παραμέναμε ὑπόδουλοι στὰ
τὸν «Τούρκικο παράγοντα») ἐν
μπροστά μας τὸ δρόμο πρὸς τὴν
τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴ λευ

Ὅμως, τὸ ΑΚΕΛ ἦταν τὸ μόνο κόμμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ριζώσει στὴν Τούρκικη ἐργατιὰ καὶ νὰ τὴν καθοδηγήσει, νὰ τῆς ὑποδείξει τὸν ὀρθὸ δρόμο της νὰ τὴν ὀργανώσει καὶ νὰ τὴν ἐμπνεύσει ὥστε νὰ ἀντιτάξει ἀποφασιστικὴ ἀντίσταση στὰ σωβινιστικὰ προστάγματα τῆς ἡγεσίας της. Ἦταν τὸ μόνο κόμμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξεπεράσει τὰ στενὰ ἐθνικιστικὰ πλαίσια τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀγώνα καὶ νὰ ἁπλώσει τοὺς πλοκάμους του ἀνάμεσα στοὺς Τούρκους ἐργάτες κι' ἀγρότες ποὺ ἀποτελοῦν τὴ ραχοκοκαλιὰ τῆς Τούρκικης μειονότητας.

Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν σταματᾶ ὡς ἐδῶ. Θἆταν ἀστεῖο νὰ δεχόμασταν σὰν ὀρθὸ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐνοποίηση καὶ ὀργάνωση τοῦ Τούρκικου στοιχείου σὲ σημεῖο ὥστε, ἡ Τούρκικη μειονότητα νὰ ἐπιτύχει τὰ ἄνισα κέρδη (σὲ σύγκριση μὲ τὰ κέρδη τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου) ποὺ πέτυχε μὲ τὴ συμφωνία τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἀπάντησή μας σὲ τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα εἶναι τούτη :

Χωρὶς τὸν ἔνοπλο ἀγώνα ἡ Βρετανικὴ ἀποικιοκρατία δὲν θὰ πιεζότανε στὸ σημεῖο ποὺ πιέστηκε κι' ἔτσι δὲν θὰ χρειαζότανε τὴν ἐπιστράτευση τῆς Τούρκικης ἀντίδρασης γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ συνέχιση τῆς κυριαρχίας της. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινό. Ἀλλ' ἐξ' ἴσου ἀληθινὸ εἶναι ὅτι χωρὶς τὴν πίεση, χωρὶς τὴ δράση ὁ Βρετανικὸς ἰμπεριαλισμὸς ο ὐ δ έ π ο τ ε θὰ τὸ κουνοῦσε ἀπὸ τὸν τόπο μας. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ δράση φέρνει πάντα τὴν ἀντίδραση.

Τὸ τεχνικὸ δημιούργημα τοῦ «Τούρκικου παράγοντα» ἀπὸ μέρους τοῦ Βρετανικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἀντίδρασης ποὺ κάθε Μαρξιστὴς ὤφειλε νὰ προβλέψει. Εἴχαμε λοιπὸν νὰ ἐκλέξουμε : Αἰώνια ὑποδούλωση κάτω ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ ἢ ἐξάσκηση ἀ π ο φ α σ ι σ τ ι κ ῆ ς πίεσης ἐνάντια στὸν κυρίαρχο γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ὑποδούλωσης. Ἂν διαλέγαμε τὸ πρῶτο, ἀσφαλῶς δὲν θἄχαμε τὸν «Τούρκικο παράγοντα» γιατὶ δὲν θὰ ὡρίμαζαν οἱ συνθῆκες γιὰ τὴ δημιουργία του. Ἂν διαλέγαμε τὸ δεύτερο, ὠφείλαμε σὰν Μαρξιστὲς (ποὺ γνωρίζουν τὰ ἰμπεριαλιστικὰ τεχνάσματα), νὰ τὸ προωθήσουμε ἕτοιμοι καὶ ὁπλισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουμε καὶ τὸν «Τούρκικο παράγοντα». Στὴν πρώτη ὅμως περίπτωση θὰ παραμέναμε ὑπόδουλοι στὰ σίγουρα (κι' ἄς μὴν εἴχαμε τὸν «Τούρκικο παράγοντα») ἐνῶ στὴ δεύτερη θ' ἀνοίγαμε μπροστά μας τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ ἀπολύτρωση κάνοντας τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴ λευτεριά.

2. ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ

«'Απόλυτη ἰσότητα δικαιωμάτων γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη· τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν γι' αὐτοδιάθεση· ἡ συγχώνευση τῶν ἐργατῶν ὅλων τῶν ἐθνῶν - αὐτὸ εἶναι τὸ ἐθνικὸ πρόγραμμα ποὺ ὁ Μαρξισμός, ἡ πεῖρα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἡ πεῖρα τῆς Ρωσσίας διδάσκει τοὺς ἐργάτες». Λένιν.

Εἶναι καθολικὰ γνωστὸ ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ἐγκαινιάστηκε τὴν 1η τ' 'Απρίλη 1955 μὲ κεντρικὸ σύνθημα τὴν αὐτοδιάθεση.

'Η θέση ἑπομένως ποὺ καλοῦνταν νὰ πάρουν ἔναντι αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα οἱ κομμουνιστὲς τῆς Κύπρου θἄπρεπε κατὰ πρῶτο καὶ κύριο λόγο νὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὴν κατ' ἀρχὴν στάση τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι τῆς γενικῆς ἀρχῆς γιὰ αὐτοδιάθεση τῶν ἐθνῶν καὶ ἰδιαίτερα ἔναντι τοῦ δικαιώματος τῶν ἀποικιακῶν λαῶν ν' ἀποφασίσουν μόνοι τους τὸ μέλλον τους.

Ποιά, λοιπὸν, εἶναι ἡ θέση ποὺ ἀπ' τὴ γέννησή του τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα, μὲ πρωτεργάτες τοὺς Μαρξ καὶ Ἔνγκελς πῆρε ἔναντι τοῦ αἰτήματος γι' αὐτοδιάθεση ;

'Απὸ τὸ 1896, τὸ Διεθνὲς Σοσιαλιστικὸ κίνημα ἀναγνώρισε στὸ πρόγραμμά του τὸ δικαίωμα ὅλων τῶν 'Εθνῶν γι' αὐτοδιάθεση. Κι' αὐτὸ τὄκανε ἀνοικτὰ καὶ καθαρά. Τὸ ψήφισμα τοῦ Διεθνοῦς Σοσιαλιστικοῦ 'Εργατικοῦ καὶ Συνδικαλιστικοῦ Συνεδρίου ποὔγινε στὸ Λονδῖνο ἀπὸ τὲς 27 τοῦ 'Ιούλη ὡς τὴν 1η τ' Αὐγούστου τοῦ 1896 ἀναφέρει :

ΑΘΕΣΗ

για ὅλα τὰ ἔθνη· τὸ δικαίωμα
υγχώνευση τῶν ἐργατῶν ὅλων
πρόγραμμα ποὺ ὁ Μαρξισμός,
ιεῖρα τῆς Ρωσσίας διδάσκει τοὺς

ἔνοπλος ἀγώνας ἐγκαινιάσ-
μὲ κεντρικὸ σύνθημα τὴν

οῦνταν νὰ πάρουν ἔναντι
τῆς Κύπρου θἄπρεπε κατὰ
ηθεῖ ἀπὸ τὴν κατ' ἀρχὴν
ῆς γενικῆς ἀρχῆς γιὰ αὐτο-
ναντι τοῦ δικαιώματος τῶν
μόνοι τους τὸ μέλλον τους.

ὺ ἀπ' τὴ γέννησή του τὸ
ἄτες τοὺς Μαρξ καὶ Ἔνγκελς
τοδιάθεση ;

λιστικὸ κίνημα ἀναγνώρισε
λων τῶν Ἐθνῶν γι' αὐτο-
καὶ καθαρά. Τὸ ψήφισμα
τικοῦ καὶ Συνδικαλιστικοῦ
ὁ τὲς 27 τοῦ Ἰούλη ὡς τὴν
ι :

> «Τὸ Συνέδριο διακηρύττει ὅτι ὑποστηρίζει τὸ ἀπόλυτο δικαίωμα ὅλων τῶν Ἐθνῶν γι' αὐτοδιάθεση κι' ἐκφράζει τὴν ἀλληλεγγύη του στοὺς ἐργάτες κάθε χώρας ποὺ σήμερα στενάζει κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τοῦ στρατιωτικοῦ, ἐθνικοῦ ἢ ἄλλου δεσποτισμοῦ. Τὸ Συνέδριο καλεῖ τοὺς ἐργάτες ὅλων αὐτῶν τῶν χωρῶν νὰ προσχωρήσουν στὲς γραμμὲς τῶν ταξικὰ συνειδητοποιημένων ἐργατῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ν' ἀγωνιστοῦν χέρι μὲ χέρι μαζί τους γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ Διεθνοῦς καπιταλισμοῦ καὶ τὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τῆς Σοσιαλ. - Δημοκρατίας».

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὑπεράσπιση τοῦ δικαιώματος τῆς Αὐτοδιάθεσης καὶ τὸ σάλπισμα πρὸς τοὺς ἐργάτες ὅλου τοῦ κόσμου νὰ ἑνωθοῦν καὶ νὰ ἀγωνιστοῦν μαζὶ γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ Διεθνοῦς καπιταλισμοῦ περιέχονται στὸ ἴδιο ψήφισμα δείχνει πόσο καθαρὰ οἱ πρῶτοι Μαρξιστὲς ἔβλεπαν τὴ στενὴ σχέση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν κινημάτων καὶ τῆς Παγκόσμιας ἐπανάστασης ἐνάντια στὸν Καπιταλισμό. Ὁ Πλεχάνωφ ὁ πρῶτος Ρῶσσος Μαρξιστὴς ἔγραψε προτοῦ περάσει στὴν παράταξη τῶν Μενσεβίκων :-

> «Ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ξεχάσουμε ἢ νὰ διστάσουμε νὰ τὸ προωθήσουμε (τὸ δικαίωμα γι' αὐτοδιάθεση), ἡ κραυγὴ «Ἐργάτες ὅλων τῶν χωρῶν ἑνωθῆτε» θἄταν ἕνα μεγάλο ψέμα........»

Πόσο πιὸ ἀληθινὸ εἶναι τοῦτο σήμερα ποὺ ὁ ἀγώνας ἐνάντια στὸν Παγκόσμιο Ἰμπεριαλισμὸ εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένος μὲ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα ὅλων τῶν Ἐθνῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὲς ἀποικιακὲς καὶ ἡμιαποικιακὲς χῶρες τοῦ Παγκόσμιου Χρηματιστικοῦ Καπιταλισμοῦ.
Νὰ τί ἔγραψε ὁ Λένιν :-

> «Οἱ διάφορες ἀπαιτήσεις τῆς Δημοκρατίας συμπεριλαμβανομένης τῆς Αὐτοδιάθεσης δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπόλυτο, ἀλλὰ μόρια τοῦ γενικοῦ δημοκρατικοῦ (σήμερα σοσιαλιστικοῦ) Παγκόσμιου κινήματος».

Καὶ σὲ ἄλλη περίπτωση :-

> «Ἡ διαλεκτικὴ τῆς ἱστορίας εἶναι τέτοια ὥστε μικρὲς

χῶρες ἀνίκανες σὰν ἀνεξάρτητες ὀντότητες νὰ ἀντεπεξέλθουν στὸν ἀγώνα τους ἐνάντια στὸν Ἰμπεριαλισμό, παίζουν τὸ ρόλο τους στὸ γενικὸ ἀναβρασμὸ σὰν μικρὰ μόρια ποὺ ὑποβοηθοῦν τὴν πραγματικὴ δύναμη ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ δηλαδὴ τὸ σοσιαλιστικὸ προλεταριάτο νὰ κάνει τὴν ἐμφάνισή του».
(Λένιν Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμος 5 σελ. 305, Ἀγγλ. Ἐκδ.)

Ἂν λοιπὸν σὰν Μαρξιστὲς θἄπρεπε νὰ ὑποστηρίξουμε κατ' ἀρχὴν τὸ δικαίωμα τῶν ἐθνῶν γι' αὐτοδιάθεση στὴ γενική του ἀφηρημένη ἔννοια, ἡ ὑποχρέωσή μας νὰ ὑποστηρίξουμε μὲ φανατισμὸ τοῦτο τὸ αἴτημα στὴν Κύπρο ἦταν χίλιες φορὲς πιὸ μεγάλη.

Ἡ Κύπρος εἶχε καταντήσει τὸ ὀχυρὸ γιὰ τὰ ἐπιθετικὰ σχέδια τοῦ Ἀγγλο-Ἀμερικάνικου Ἰμπεριαλισμοῦ στὴ Μέση Ἀνατολή. Ἡ ἀποκαλούμενη «στρατηγικὴ σπουδαιότητα» τῆς Κύπρου, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ σπουδαιότητα της στοὺς Ἰμπεριαλιστὲς στὴν προσπάθειά τους νὰ καταπατήσουν καὶ νὰ ἐξολοθρεύσουν τὲς προοδευτικὲς δυνάμεις ποὺ γοργὰ ἀναπτύσσονταν στὴ Μέση Ἀνατολή. Ἤδη ἡ Κύπρος ἔχει χρησιμοποιηθεῖ δυὸ φορὲς σὰν τὸ ὁρμητήριο τῶν Ἰμπεριλιαστικῶν στρατιωτικῶν Δυνάμεων στὴν ἐπιθετικὴ ἐπιδρομή τους ἐνάντια στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἰορδανία. Ἀεροδρόμια καὶ στρατιωτικὲς βάσεις ἔχουν κατασκευαστεῖ στὴν Κύπρο μὲ γοργὸ ρυθμὸ καὶ μὲ μεγάλα ἔξοδα. Τὰ ἰμπεριαλιστικὰ προπαγανδιστικὰ ὄργανα διαρκῶς προπαγάνδιζαν τὴ σπουδαιότητα τῆς Κύπρου σὰν στρατιωτικῆς βάσης σὲ περίπτωση ἐχθροπραξιῶν μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τὲς Λαϊκὲς Δημοκρατίες. Ἀναμφίβολα οἱ Ἰμπεριαλιστὲς χρειάζονταν τὴν Κύπρο γιὰ τὴν προώθηση τοῦ Ἰμπεριαλιστικοῦ τους σχεδίου. Γι' αὐτό, ὅσο ὁ ἀγώνας, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Κύπρου ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ φούντωνε, ὅσο ὁ ἀγώνας αὐτὸς ἔπερνε ὀξύτερη καὶ πιὸ ἀποφασιστικὴ μορφή, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ στενοχώρια καὶ ἐνόχληση τῶν Ἰμπεριαλιστῶν ποὺ αἰσθάνονταν τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους νὰ καταρρέει. Ἡ μεγάλη σημασία αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχαστεῖ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ . Ἂν ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν αὐτοδιάθεση ἐξετάζονταν μέσα στὰ ὀρθά του πλαίσια, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τραβήξει μὲ τὸ μέρος του ὅλες τὲς κοινότητες τῆς Κύπρου,

ξάρτητες όντότητες νά άντεπε-
υς ένάντια στόν 'Ιμπεριαλισμό,
στό γενικό άναβρασμό σάν
ηθοῦν τήν πραγματική δύναμη
σμό δηλαδή τό σοσιαλιστικό
τήν έμφάνισή του».
Τόμος 5 σελ. 305, 'Αγγλ. Έκδ.)

ές θάπρεπε νά ύποστηρίξουμε
ν έθνῶν γι' αύτοδιάθεση στή
ή ύποχρέωσή μας νά ύπο-
οῦτο τό αἴτημα στήν Κύπρο
η.

σει τό όχυρό γιά τά έπιθετικά
νικου 'Ιμπεριαλισμοῦ στή Μέση
«στρατηγική σπουδαιότητα»
ἄλλο παρά ή σπουδαιότητα της
ροσπάθειά τους νά καταπατή-
τές προοδευτικές δυνάμεις πού
Μέση 'Ανατολή. Ήδη ή Κύπρος
ς σάν τό όρμητήριο τῶν 'Ιμπε-
υνάμεων στήν έπιθετική έπιδρο-
ο καί τήν 'Ιορδανία. 'Αεροδρό-
χουν κατασκευαστεῖ στήν Κύπρο
άλα ἔξοδα. Τά ίμπεριαλιστικά
ρκῶς προπαγάνδιζαν τή σπου-
ρατιωτικῆς βάσης σέ περίπτωση
ή Ένωση καί τές Λαϊκές Δημο-
μπεριαλιστές χρειάζονταν τήν
ῦ 'Ιμπεριαλιστικοῦ τους σχεδίου.
τήν άπελευθέρωση τῆς Κύπρου
ύντωνε, όσο ό άγώνας αύτός
ιστική μορφή, τόσο μεγαλύτερη
ένόχληση τῶν 'Ιμπεριαλιστῶν
κάτω άπό τά πόδια τους νά
σία αύτῆς τῆς πλευρᾶς τοῦ
δέν ἔπρεπε νά ξεχαστεῖ οὔτε
ας γιά τήν αύτοδιάθεση έξετά-
αίσια, δέν μποροῦσε παρά νά
ες τές κοινότητες τῆς Κύπρου,

τόσο δηλαδή τούς Έλληνες όσο καί τούς Τούρκους καί τούς Άρμένηδες ώς έπίσης καί τό προλεταριάτο τῆς Βρετανικῆς Μητρόπολης, κι' όλόκληρου τοῦ κόσμου.

Άπό τά πιό πάνω βγαίνει καθαρά τό συμπέρασμα ότι ή γενική κατεύθυνση, ή κατεύθυνση πρός τήν αύτοδιάθεση, μέ τήν όποία ξεκινοῦσε ό Κυπριακός λαός, όχι μόνο ἔπρεπε νά βρεῖ τούς κομμουνιστές άπόλυτα σύμφωνους, άλλά τούς πιό φανατικούς συμπαραστάτες.

Ένας Μαρξιστής δέν μπορεῖ νά έξετάζει ένα πρόβλημα μεμονωμένα, ἔξω άπό τές γενικές συνθῆκες πού τό τριγυρίζουν. Οἱ κομμουνιστές, σάν οἱ πρωτοπόροι τοῦ Παγκόσμιου έργατικοῦ κινήματος, σάν ή έμπροσθοφυλακή τῆς παγκόσμιας σοσιαλιστικῆς έπανάστασης, καθορίζουν τόσο τή γραμμή όσο καί τήν τακτική τους άνάλογα μέ τίς διεθνεῖς συνθῆκες πού έπικρατοῦν καί τίς άνάγκες πού δημιουργοῦν αύτές οἱ συνθῆκες. Τό τί συμφέρει στήν παγκόσμια πάλη ένάντια στόν ίμπεριαλισμό άποτελεῖ ένα σπουδαῖο, ίσως τόν πιό σπουδαῖο, γνώμονα καί καθοδηγητή τῆς δράσης τους.

Γι' αύτό εἶναι σωστό νά έξετάσουμε τήν ἔνοπλη έξέγερση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ μέσα στά πλαίσια τῶν γενικῶν παγκόσμιων συνθηκῶν πού έπικρατοῦσαν τότε. Παραθέτουμε σέ συντομία μερικά παραδείγματα τούτων τῶν συνθηκῶν :

(1) Ή Κύπρος ἦταν μιά άποικία τοῦ Βρετανικοῦ ίμπεριαλισμοῦ. Σ' ἄλλες άποικίες όπως στή Μαλαισία, τό Άδεν, τή Μάλτα, σέ άποικίες τῆς Άφρικῆς (όπως φάνηκε έκ τῶν ύστέρων) καί προτεκτοράτα, ἔβραζε τό καζάνι τοῦ έθνικοῦ συναγερμοῦ καί τῆς παλλαϊκῆς έξέγερσης ένάντια στόν ἴδιο κατακτητή.

(2) Ό γειτονικός 'Αραβικός κόσμος ξεσηκώθηκε ένάντια στόν 'Αγγλο-'Αμερικάνικο 'Ιμπεριαλισμό. Τά ίμπεριαλιστικά Δυτικά Κράτη κι' ίδιαίτερα ή Βρετανία καί Γαλλία χρησιμοποίησαν τήν Κύπρο σά βάση τους γιά τές έπιδρομικές τους ένέργειες ένάντια στόν έθνικοαπελευθερωτικό άγώνα τῶν Άράβων. Ό άγώνας παρενόχλησης τῶν 'Ιμπεριαλιστῶν στά νῶτα τους έδῶ στήν Κύπρο έλάμβανε σημαντικό άντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα.

(3) Ὁ Ἀγγλο-Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς ἀντιμετώπιζε σοβαρὴ κρίση τόσο ἀπὸ τὲς ἐσωτερικές του ἀντιθέσεις ὅσο κι' ἀπὸ τὸ στρίμωγμα ποὺ τοῦ γινόταν ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τ' ἄλλα σοσιαλιστικὰ κράτη. Κάθε παρενόχληση του ἀποκτοῦσε ἰδιαίτερη σημασία στὸ διεθνὲς σοσιαλιστικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα ἐνάντια στὸν Παγκόσμιο Ἰμπεριαλισμό.

(4) Ὁ ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ συνάντησε τόση θερμὴ συμπαράσταση ἀπ' ὁλόκληρο τὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδας, ὥστε ν' ἀναγκαστεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, νὰ πάρει πιὸ ἀποφασιστικὴ θέση ἔναντι τοῦ Κυπριακοῦ αἰτήματος γι' αὐτοδιάθεση. Ἡ Ἑλλάδα ὡς γνωστὸ ἦταν μέλος τῆς Βορειο-Ἀτλαντικῆς Συμμαχίας (ΝΑΤΟ) τῆς ὁποίας κύρια μέλη ἦταν ἡ Ἀμερικὴ κι' ἡ Βρετανία. Οἱ καυγάδες ποὖχε ἡ Ἑλλάδα μὲ τὴν Τουρκία, τὴ Βρετανία κι' Ἀμερικὴ ἀπάνω στὸ Κυπριακὸ ζήτημα ἀναμφίβολα εἶχαν ὀξύνει τὴν κρίση μέσα στὴν Ἰμπεριαλιστικὴ συμμαχία. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἰμπεριαλισμὸς ἤθελε νὰ παρουσιαστεῖ ἑνωμένος στὴν ἀναμέτρησή του μὲ τὸν παγκόσμιο Σοσιαλισμὸ ὁποιαδήποτε κρίση στοὺς κόλπους του ποὺ θὰ τὸν διαιροῦσε καὶ ἐξασθενοῦσε ἀποτελοῦσε σπουδαία συμβολὴ στὸ παγκόσμιο ἀντιϊμπεριαλιστικὸ κίνημα καὶ ἀνάλογη ἐνίσχυση τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου.

(5) Ἐπειδὴ τὸ Κυπριακὸ αἴτημα ἔγινε διεθνὲς ζήτημα ποὺ ἐπανειλημμένα συζητήθηκε σὲ Διεθνεῖς Ὀργανισμοὺς σὰν τὸν ΟΗΕ καὶ τὸ ΝΑΤΟ, δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὸ λαὸ τῆς Κύπρου, στὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδας καὶ στοὺς λαοὺς ὅλων τῶν ἀποικιακῶν καὶ καταπιεζομένων χωρῶν νὰ ξεχωρίσουν τοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση κι' οἱ Λαϊκὲς Δημοκρατίες ἔχουν δώσει τὴν ἀμέριστη ὑποστήριξή τους στὸ δίκαιο αἴτημα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἐνῶ τὰ καλούμενα «Ἐλεύθερα Ἔθνη» τῆς Δύσης (τὰ ὁποῖα καὶ καταπιέζουν ἄλλους ἀποικιακοὺς λαοὺς) ἔχουν ταχθεῖ ἐναντίον.

(6) Τὸ Ἰμπεριαλιστικὸ παιγνίδι τοῦ «Διαίρει καὶ Βαίλευε» ποὺ παίχτηκε μὲ τόση πονηριὰ σὰν ἀντίδοτο τοῦ ἐθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος ἀποδείχτηκε δίκοπο μαχαίρι γιὰ τοὺς ἰμπεριαλιστὲς ποὺ τὸ μηχανεύτηκαν. Ἡ Τουρκία ποὺ, γιὰ δικούς της λόγους, ἀνάλαβε ἐπίσημα τὴν ὑπεράσπι-

ἰμπεριαλισμὸς ἀντιμετώπιζε
οτερικές του ἀντιθέσεις ὅσο
γινόταν ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ
κράτη. Κάθε παρενόχληση
ία στὸ διεθνὲς σοσιαλιστικὸ
ὸν Παγκόσμιο Ἰμπεριαλισμό.

οῦ Κυπριακοῦ λαοῦ συνάντη-
ἀπ' ὁλόκληρο τὸ λαὸ τῆς
ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, νὰ
ναντι τοῦ Κυπριακοῦ αἰτήμα-
άδα ὡς γνωστὸ ἦταν μέλος
αχίας (ΝΑΤΟ) τῆς ὁποίας
ἡ Βρετανία. Οἱ καυγάδες ποῦχε
Βρετανία κι' Ἀμερικὴ ἀπάνω
ίβολα εἶχαν ὀξύνει τὴν κρίση
συμμαχία. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ
υσιαστεῖ ἐνωμένος στὴν ἀναμέ-
σμιο Σοσιαλισμὸ ὁποιαδήποτε
θὰ τὸν διαιροῦσε καὶ ἐξασθενοῦ-
υμβολὴ στὸ παγκόσμιο ἀντι-
άλογη ἐνίσχυση τοῦ σοσιαλιστι-

κὸ αἴτημα ἔγινε διεθνὲς ζήτημα
θηκε σὲ Διεθνεῖς Ὀργανισμοὺς
δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὸ λαὸ τῆς
δας καὶ στοὺς λαοὺς ὅλων τῶν
ων χωρῶν νὰ ξεχωρίσουν τοὺς
. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Σοβιετικὴ
ατίες ἔχουν δώσει τὴν ἀμέριστη
ο αἴτημα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ
α Ἔθνη» τῆς Δύσης (τὰ ὁποῖα
τοικιακοὺς λαοὺς) ἔχουν ταχθεῖ

παιγνίδι τοῦ «Διαίρει καὶ Βαί-
ση πονηριὰ σὰν ἀντίδοτο τοῦ
ατος ἀποδείχτηκε δίκοπο μαχαίρι
τὸ μηχανεύτηκαν. Ἡ Τουρκία
ἀνάλαβε ἐπίσημα τὴν ὑπεράσπι-

ση τῶν Τούρκων Σωβινιστῶν τῆς Κύπρου ἦταν ἐπίσης μέλος τοῦ ΝΑΤΟ. Ἔτσι ὁ καυγὰς γύρω ἀπὸ τὸ Κυπριακὸ ζήτημα ὁλονὲν ἔπαιρνε κι' ὀξύτερη μορφὴ κι' ἄρχισε νὰ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια ποὺ οἱ Ἰμπεριαλιστὲς εἶχαν προβλέψει. Ὁλόκληρη ἡ συμμαχία μὲ ἀρχηγὸ τὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖες προσπαθοῦσε νὰ βρεῖ τρόπους νὰ θέσει τέρμα στὴν περαιτέρω διεύρυνση τῆς κρίσης ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ὑποσκάπτει αὐτὰ τοῦτα τὰ θεμέλια τῆς ἰμπεριαλιστικῆς συμμαχίας καὶ νὰ θέτει σὲ κίνδυνο τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τοὺς ἰμπεριαλιστὲς ἑνότητα τῶν συμμάχων.

Αὐτά, σὲ γενικὲς γραμμές, ἦταν τὰ διεθνῆ πλαίσια μέσα στὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐξεταστεῖ ὁ Κυπριακὸς ἀγώνας γι' αὐτοδιάθεση κι' ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ὅπως εἶπε κι' ὁ Λένιν, τὸ αἴτημα γι' αὐτοδιάθεση δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπόλυτο, ἀλλὰ ἕνα μόριο τοῦ γενικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος· κάτι ποὺ ἐνισχύει τὸ παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ κίνημα στὴν ἀναμέτρησή του μὲ τὸν ἰμπεριαλισμό.

Ἡ ὀρθὴ Μαρξιστικὴ θέση ἔναντι τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν κινημάτων δὲν εἶναι θέση οὐδετερότητας κι' ἀδιαφορίας. Τὸ προλεταριάτο ὑποστηρίζει τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα μὲ τὸν πιὸ ἀποφασιστικὸ καὶ ἐνεργὸ τρόπο διότι ἕνα τέτοιο κίνημα εἶναι ἀντικειμενικὰ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ καὶ ὁδηγεῖ στὴν ἐξέγερση ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ στὸν τόπο ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἰμπεριαλισμὸς ἔχει «τὰ μεγαλύτερα ἀποθέματα, στὸν τόπο ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ σπουδαία πηγὴ τῆς δύναμης του», προωθώντας ἔτσι τὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση. Ὁ Στάλιν ἔγραψε :

> «Ὁ Λένιν ἔχει ἀπόλυτο δίκηο ὅταν λέει ὅτι τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα τῶν ὑπόδουλων λαῶν πρέπει νὰ τὰ ἐξετάζουμε ὄχι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς τυπικῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν πραγματικῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ ἔχει ἡ πάλη ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό, δηλαδὴ ὄχι σὲ ἀπομόνωση ἀλλὰ σὲ παγκόσμια κλίμακα.»

Ἀπ' ὅλα ὅσα λέχτηκαν πιὸ πάνω, εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ θέση τῶν κομμουνιστῶν τῆς Κύπρου ἔναντι τοῦ Κυπριακοῦ ἀγώνα γι' αὐτοδιάθεση ὤφειλε νἆταν ἡ ὁλόπλευρη, ἔνθερμη κι' ἐνθουσιώδης ὑποστήριξή του.

3. ΤΑΚΤΙΚΗ

«Ἡ πραγματικὴ ὠφέλεια τῶν ἀγώνων τῶν ἐργατῶν δὲν βρίσκεται στὸ ἄμεσο ἀποτέλεσμα ἀλλὰ στὴ διαρκῆ ἐπέκταση τῆς ἑνότητας τῶν ἐργατῶν» - Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα στὴν Κύπρο δὲν ἦταν κάτι τὸ καινούργιο. Δὲν ἦταν κάτι ποὺ ξεφύτρωσε ξαφνικὰ στὰ τελευταῖα λίγα χρόνια. Οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου ἀπὸ αἰῶνες τώρα ἔμαθαν νὰ σκέφτουνται σὰν Ἕλληνες καὶ ὁ πόθος γιὰ τὴ λευτεριὰ καὶ τὴν Ἕνωση τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα χρονολογεῖται ἀπὸ πολὺ παληά. Ἀσφαλῶς τὸ αἴτημα γιὰ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση, τὸ Ἑλληνικὸ ἐθνικὸ αἴτημα, εἶναι πολὺ ἀρχαιότερο ἀπὸ τὸ προλεταριακὸ κομμουνιστικὸ κίνημα.

Ἡ μπουρζουαζία τῆς Κύπρου καὶ ἡ «ἐθνικόφρων» ἡγεσία τῆς Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς μπουρζουαζίας βρίσκονταν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ κινήματος, μὲ σύμμαχο τοὺς γαιοκτήμονες καὶ μιὰ μεγάλη μερίδα τῶν μεσαίων ἀγροτῶν. Ὅμως, εἶναι ἐπίσης γνωστό, ὅτι καὶ τὸ ΑΚΕΛ εἶχε ἀπὸ πολλοῦ ταχθεῖ κατ' ἀρχήν, ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ αἰτήματος.

Ὁ ἐπαναστατικὸς ἔνοπλος ἀγώνας ποὺ ἐγκαινιάστηκε ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωση Κυπρίων Ἀγωνιστῶν (ΕΟΚΑ) κατὰ τὴν πρώτη τ' Ἀπρίλη 1955 εἶχε τὴ ρίζα του στὲς τάξεις τῶν μικροαστῶν καὶ ἀγροτῶν. Ἡ Κυπριακὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνάλαβε τὸν ἡγετικό της ρόλο (ρόλο

ΤΙΚΗ

γώνων τῶν ἐργατῶν δὲν βρίσκεται
τὴ διαρκῆ ἐπέκταση τῆς ἑνότητας
Μανιφέστο

απελευθερωτικὸ κίνημα στὴν
ούργιο. Δὲν ἦταν κάτι πού
ία λίγα χρόνια. Οἱ Ἕλληνες
ἔμαθαν νὰ σκέφτουνται σὰν
λευτεριὰ καὶ τὴν Ἕνωση τῆς
ολογεῖται ἀπὸ πολὺ παληά.
ἀπελευθέρωση, τὸ Ἑλληνικὸ
ιότερο ἀπὸ τὸ προλεταριακὸ

Κύπρου καὶ ἡ «ἐθνικόφρων»
τῆς μπουρζουαζίας βρίσκονταν
ος, μὲ σύμμαχο τοὺς γαιοκτή-
ν μεσαίων ἀγροτῶν. Ὅμως,
ΑΚΕΛ εἶχε ἀπὸ πολλοῦ ταχθεῖ
λευθερωτικοῦ αἰτήματος.

ἀγώνας πού ἐγκαινιάστηκε
υπρίων Ἀγωνιστῶν (ΕΟΚΑ)
1955 εἶχε τὴ ρίζα του στὲς
ἀγροτῶν. Ἡ Κυπριακὴ
τὸν ἡγετικό της ρόλο (ρόλο

πού ἀπὸ παράδοση ἀπόκτησε στὴν Κύπρο πρὸ πολλῶν χρόνων) ἔναντι αὐτοῦ τοῦ κινήματος καὶ ἡ ΕΟΚΑ παρουσιάστηκε σὰν μιὰ δεξιὰ ὀργάνωση πατριωτῶν πού καμιὰ σχέση δὲν εἶχε μὲ τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὴν ὀργανωμένη ἐργατικὴ τάξη πού ἦταν ἀριστερὰ πολιτικὰ τοποθετημένη. Ἡ ΕΟΚΑ ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της διακήρυξε τὴ δεξιὰ πολιτική της τοποθέτηση καὶ κάλεσε τοὺς κομμουνιστὲς ὅπως ἀπόσχουν τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα της.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας δὲν ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν τάξη τῶν ἐργατῶν ἀλλὰ τῶν μικροαστῶν κι' ἀγροτῶν. Ὅμως ἦταν ἕνας ἀγώνας ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό, ἐνάντια στὴν ἐθνικὴ ὑποδούλωση ἐνάντια στὴν ἀποικιοκρατία. Μήπως οἱ κομμουνιστὲς ἔπρεπε νὰ πάρουν τὴν καθοδήγησή τους ἀπὸ τὴ δεξιὰ πού τοὺς καλοῦσε σὲ ἀποχή, μήπως ἔπρεπε νὰ ποῦν ὅτι ὁ ἀγώνας αὐτὸς δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἐφ' ὅσο δὲν εἶναι αὐτοὶ πού τὸν ξεκινοῦν, μήπως ἔπρεπε νὰ τὸν θεωρήσουν σὰν ἕνα ἀπομονωμένο ἀγώνα τῆς μπουρζουαζίας, ξένο πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν καὶ ξένο πρὸς τὸ ἐργατικὸ σοσιαλιστικὸ κίνημα ;

> «Ὄχι» - ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος ὁ Λένιν - «Ἡ πρακτικὴ λύση τούτου τοῦ ζητήματος ἔχει σημασία γιὰ τὴ μπουρζουαζία. Ἂν ἡ μπουρζουαζία τοῦ καταπιεζόμενου ἔθνους ἀγωνίζεται ἐνάντια στὸ κυρίαρχο ἔθνος, εἶμαστε πάντα, σὲ κάθε περίπτωση καὶ πιὸ ἀποφασιστικὰ ἀπ' ἀποιοδήποτε ἄλλο ὑπέρ. Γιατὶ εἶμαστε οἱ πιὸ ἄσπονδοι καὶ οἱ πιὸ συνεπεῖς ἐχθροὶ τῆς καταπίεσης. Ὁ ἀστικὸς ἐθνικισμὸς τοῦ κάθε καταπιεζόμενου ἔθνους ἔχει ἕνα γενικὸ δημοκρατικὸ περιεχόμενο πού στρέφεται ἐνάντια στὴν καταπίεση, καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ περιεχόμενο πού ὑποστηρίζουμε ἀνεπιφύλαχτα ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ ξεχωρίζουμε ἀπὸ τὴν τάση πρὸς τὴν ἐθνικὴ διάκριση......»
> (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν, Τόμ. 1, σ. 577, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ὁ Λένιν ἐπιτέθηκε ἄγρια ἐνάντια σὲ ὅσους περίγραψαν τὴν Ἰρλανδικὴ ἐξέγερση τοῦ 1916 σὰν ἕνα «πούτς»* γιατὶ ὅπως ἰσχυρίστηκαν «τὸ Ἰρλανδικὸ ζήτημα ἦταν ἀγροτικὸ

---

* Γιὰ τὴν ἑρμηνεία τῆς λέξης «πούτς», κύταξε σελίδα 48

ζήτημα» ἐνῶ ἡ ἐθνικιστικὴ κίνηση παράμειν «ἀποκλειστικὰ μιὰ κίνηση τῆς μικροαστικῆς μπουρζουαζίας ποὺ παρ' ὅλο τὸ θόρυβο ποὺ δημιουργοῦσε ἐν τούτοις δὲν εἶχε κοινωνικὸ περιεχόμενο». Νὰ πῶς ἀπαντᾶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἐπικριτὲς ὁ ἴδιος ὁ Λένιν :

«Ἂς ἐλπίσουμε πὼς σύμφωνα μὲ τὸ παληὸ ρητό, «εἶναι κακὸς ὁ ἄνεμος ποὺ σὲ κανένα δὲν φυσάει τίποτε τὸ καλό», πολλοὶ σύντροφοι ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἠθική τους κατάπτωση ὅταν ἀντικρούουν τὴν αὐτοδιάθεση καὶ ὅταν αἰσθάνονται ἀηδία γιὰ τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα τῶν μικρῶν ἐθνῶν θ' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους σὰν μάθουν ὅτι ἡ γνώμη ἑνὸς ἐκπρόσωπου τῆς ἰμπεριαλιστικῆς μπουρζουαζίας καὶ ἑνὸς Σοσιαλδημοκράτη τυγχάνει νὰ συνταυτίζεται. (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 5 σελ. 302 Ἀγγλ. Ἐκδ.)

Σχετικὰ μὲ τὴ στάση τοῦ σοσιαλιστικοῦ προλεταριάτου ἔναντι τῆς ἐπαναστατικῆς μπουρζουαζίας καὶ ἀγροτιᾶς στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγώνα γιὰ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγό, ὁ Λένιν ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Ὅποιος ξεχνᾶ ὅτι οἱ κομμουνιστὲς ὑποστηρίζουν κάθε ἐπαναστατικὴ δράση .... χωρὶς φοβο, χωρὶς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κρύβουμε τὲς σοσιαλιστικές μας πεποιθήσεις δὲν εἶναι Σοσιαλδημοκράτης. Ὅποιος ξεχνᾶ πὼς ἔχει ὑποχρέωση νὰ βρίσκεται μπροστὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο στὴν ἐξεύρεση, ὄξυνση καὶ λύση κάθε δημοκρατικοῦ προβλήματος δὲν εἶναι σοσιαλδημοκράτης». (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 2 σελ. 102, Ἀγγλ. Ἐκδ.).

«Θἄμασταν πραγματικὰ πολὺ φτωχοὶ ἐπαναστάτες ἂν στὸ μεγάλο ἀγώνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ ἀπελευθέρωση καὶ σοσιαλισμὸ δὲν γνωρίζαμε πῶς νὰ χρησιμοποιήσουμε κάθε λαϊκὸ ξεσήκωμα ἐνάντια στὴν κάθε καταστροφὴ ποὺ φέρνει ὁ ἰμπεριαλισμὸς γιὰ νὰ ὀξύνουμε καὶ εὐρύνουμε τὴν κρίση. Ἂν ὅμως ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἐκηρύτταμε κι' ἐπαναλαμβάναμε χίλιες φορὲς σὲ χίλιες νότες ὅτι εἴμασταν ἐναντίον κάθε εἴδους ἐθνικῆς καταπίεσης ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἀποκαλούσαμε

τὴν ἡρωική ἐξέγερση τῶν πιὸ εὐκίνητων καὶ νούσιμων μερίδων ὁρισμένων τάξεων σὰν ἕνα «πούτς» τότε θὰ βυθιζόμασταν στὸ βλακῶδες ἐπίπεδο τῶν Καουτσκιστῶν». (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 5 σελ. 305 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ἡ ἐξέγερση τῆς ἐπαναστατικῆς μπουρζουαζίας ἐνάντια στὴν ἀποικιακὴ ὑποδούλωση ἦταν ἕνα ἱστορικὸ φαινόμενο ποὺ ἔπρεπε νὰ προβλέψουμε. Σὰν Μαρξιστὲς ἔπρεπε νὰ προβλέψουμε καὶ νὰ ἐνθαρρύνουμε τὴν ἐπαναστατικὴ δράση τῆς μικροαστικῆς τάξης καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξουμε ἀπὸ τὴ γέννησή της καὶ μέχρι τοῦ ξετινάγματος τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ.

Γράφοντας γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν κομμουνιστῶν στὲς Ἀποικίες τῆς Ἀνατολῆς ὁ Στάλιν ἔγραψε στὸ βιβλίο του «Μαρξισμὸς καὶ τὸ Ἐθνικὸ καὶ Ἀποικιακὸ ζήτημα» :-

«Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἰμπεριαλιστικὸ μπλόκ, σχηματίζεται ἀκόμη ἕνα μπλὸκ σ' αὐτὲς τὲς χῶρες, τὸ μπλὸκ τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς μικροαστικῆς τάξης, ἕνα μπλὸκ ἀντι-ιμπεριαλιστικὸ ποὺ ἔχει σὰν σκοπό του τὴν ἀπόλυτη ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλισμό.

........Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα μ π ο ρ ε ῖ κ α ὶ π ρ έ π ε ι νὰ μπεῖ σὲ ἀνοιχτὴ συμμαχία μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ πτέρυγα τῆς μπουρζουαζίας, νὰ ἡγηθεῖ καὶ νὰ ὁδηγήσει τὶς μεγάλες μάζες τῆς ἀστικῆς καὶ ἀγροτικῆς μπουρζουαζίας στὸν ἀγώνα ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό». (σελ. 215, 218 Ἀγγλ. Ἔκδ.).

Καὶ ὁ Λένιν στὴ μελέτη του «Ἡ Σοσιαλιστικὴ Ἐπανάσταση καὶ τὸ Δικαίωμα τῶν Ἐθνῶν γ.' Αὐτοδιάθεση» ποὺ γράφτηκε στὰ 1914 γράφει :-

«Οἱ σοσιαλιστὲς ὄχι μόνο πρέπει ν' ἀπαιτοῦν τὴν ἄνευ ὅρων καὶ ἄμεση ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν χωρὶς ἀποζημίωση - καὶ αὐτὴ ἡ ἀπαίτηση στὴν πολιτική της ἔκφραση δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ Δικαιώματος γι' Αὐτοδιάθεση - ἀλλὰ πρέπει νὰ προσφέρουν τὴν ἀποφασιστικὴ ὑποστήριξή τους; πρὸς τὰ πιὸ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα μέσα στὸ

ἀστοδημοκρατικὸ κίνημα γιὰ ἐθνικὴν ἀπελευθέρωση σ' αὐτὲς τὲς χῶρες καὶ νὰ βοηθήσουν τ ὴ ν ἐ ξ έ γ ε ρ σ ή τ ο υ ς - κ α ὶ ἂ ν χ ρ ε ι α σ τ ε ῖ κ α ὶ τ ὸ ν ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ὸ π ό λ ε μ ό τ ο υ ς - ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ ποὺ τοὺς καταπιέζει» .... (Λένιν, 'Εκλεκτὰ Ἔργα Τόμος 5 σελ. 276 'Αγγλ. Ἔκδ.).

Καὶ σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο στὴν ἴδια μελέτη γράφει :-

«Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση δὲν εἶναι μιὰ μάχη σ' ἕνα μέτωπο, ἀλλὰ μιὰ ὁλόκληρη ἐποχὴ ἀπὸ ταξικὲς διαμάχες, μιὰ διαρκὴς σειρὰ ἀπὸ μάχες σ' ὅλα τὰ μέτωπα.. Τὸ αἴτημα γιὰ τὴν ἄμεση ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν ὅπως τὸ προωθοῦν ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες σοσιαλδημοκράτες, εἶναι ἐπίσης ἀδύνατο νὰ ἐκπληρωθεῖ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ καπιταλισμοῦ χωρὶς μιὰ σειρὰ ἐπαναστάσεων. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ Σοσιαλδημοκρατία πρέπει νὰ σταματήσει νὰ διεξάγει ἄμεσο καὶ ἀποφασιστικὸ ἀγώνα γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ αἰτήματα - ἕνα τέτοιο σταμάτημα θἄταν ἁπλῶς πρὸς ὄφελος τῆς μπουρζουαζίας καὶ τῆς ἀντίδρασης. Τουναντίον, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προωθοῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ αἰτήματα, ὄχι μὲ ρεφορμιστικὸ ἀλλὰ μὲ ἐπαναστατικὸ τρόπο, χωρὶς νὰ περιοριζόμαστε μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀστικῆς νομιμότητας, ἀλλὰ σπάζοντας την, χωρὶς νὰ περιοριζόμαστε στοὺς βουλευτικοὺς λόγους καὶ τὲς διαμαρτυρίες τῶν λέξεων ἀλλὰ καθοδηγώντας τὲς μάζες στὴν πραγματικὴ δράση, εὐρύνοντας καὶ ὀξύνοντας τὸν ἀγώνα γιὰ κάθε εἶδους δημοκρατικὸ αἴτημα, μέχρι τοῦ τελικοῦ ξεσηκώματος τοῦ προλεταριάτου ἐνάντια στὴν μπουρζουαζία, δηλαδὴ μέχρι τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης ποὺ θὰ ἐξολοθρεύσει τὴν μπουρζουαζία. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση μπορεῖ νὰ ξεσπάσει ὄχι μόνο σὰν συνέπεια μιᾶς μεγάλης ἀπεργίας, μιᾶς διαδήλωσης στοὺς δρόμους, μιᾶς διαμαρτυρίας πείνας, μιᾶς ἀνταρσίας στὸ στρατό, ἤ μιᾶς ἀποικιακῆς ἐξέγερσης ἀλλὰ καὶ σὰν συνέπεια μιᾶς πολιτικῆς κρίσης, ἤ σὰν ἀποτέλεσμα ἑνὸς Δημοψηφίσματος γιὰ τὴν ἀποχώρηση ἑνὸς καταπιεζόμενου ἔθνους κλπ............»

(Λένιν, 'Εκλεκτὰ Ἔργα Τόμ. 5 σελ. 268-9, 'Αγγλ. Ἔκδ)

... ἐθνικὴν ἀπελευθέρωση
... τὴν ἐξέγερσή
... καὶ τὸν ἐπανα-
... - ἐνάντια στὸν ἰμπε-
... . (Λένιν, Ἐκλεκτὰ
... Ἔκδ.).

... μελέτη γράφει :-

... δὲν εἶναι μιὰ μάχη σ'
... ἐποχὴ ἀπὸ ταξικὲς
... μάχες σ' ὅλα τὰ μέτωπα..
... ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν
... ἐπαναστάτες σοσιαλδημο-
... νὰ ἐκπληρωθεῖ μέσα στὰ
... χωρὶς μιὰ σειρὰ ἐπαναστά-
... ὅτι ἡ Σοσιαλδημοκρατία
... εξάγει ἄμεσο καὶ ἀποφασισ-
... τὰ αἰτήματα - ἕνα τέτοιο
... πρὸς ὄφελος τῆς μπουρζουα-
... Τουναντίον, αὐτὸ σημαίνει
... ὅλα αὐτὰ τὰ αἰτήματα,
... μὲ ἐπαναστατικὸ τρόπο,
... στὰ πλαίσια τῆς ἀστικῆς
... την, χωρὶς νὰ περιορι-
... λόγους καὶ τὲς διαμαρτυ-
... οδηγώντας τὲς μάζες στὴν
... καὶ ὀξύνοντας τὸν
... κρατικὸ αἴτημα, μέχρι τοῦ
... προλεταριάτου ἐνάντια στὴν
... τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπα-
... τὴν μπουρζουαζία.
... μπορεῖ νὰ ξεσπάσει
... μεγάλης ἀπεργίας, μιᾶς
... διαμαρτυρίας πείνας,
... ἢ μιᾶς ἀποικιακῆς ἐξέγερ-
... πολιτικῆς κρίσης, ἢ
... γιὰ τὴν ἀποχώ-
... κλπ..........»

... 268-9, Ἀγγλ. Ἔκδ)

Ὅποιος κηρύττει νομιμότητα μὲ κάθε θυσία, νομιμότητα ἀνεξάρτητα τοῦ κατὰ πόσον ἢ ὄχι προωθεῖ τὰ συμφέροντα τῆς ἐπανάστασης δὲν εἶναι μαρξιστὴς ἀλλὰ ὀππορτουνιστὴς καὶ καριερίστας. Δὲν εἶναι κομμουνιστὴς ἀλλὰ δημαγωγός. Δὲν εἶναι σοσιαλιστὴς ἀλλὰ πράκτορας τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ.

Σὲ γράμμα του πρὸς τὸν Τουράτι (Ἰταλὸ σοσιαλδημοκράτη) ὁ Ἔνγκελς ἔκαμε τὴν ἑξῆς ἀνάλυση τῆς τακτικῆς ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ κομμουνιστὲς (Μὰρξ καὶ Ἔνγκελς, Ἐκλεκτὴ Ἀλληλογραφία : γράμμα 230, Ἀγγλ. Ἐκδ.) :-

> «Ἡ τακτικὴ πού ἀπὸ τὸ 1848 ἔφερε στοὺς Σοσιαλιστὲς τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιτυχία εἶναι ἡ τακτικὴ ποὺ συστήνει τὸ Κομμουνιστικὸ Μανιφέστο : «Στὰ διάφορα στάδια τῆς ἐξέλιξης ποὺ περνᾶ ὁ ἀγώνας τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐνάντια στὴν μπουρζουαζία, οἱ Σοσιαλιστὲς πάντα ἀντιπροσωπεύουν τὰ συμφέροντα τοῦ κινήματος στὴν ὁλότητά του........ Ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἄμεσων σκοπῶν, γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν στιγμιαίων συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀλλὰ στὸ κίνημα τοῦ παρόντος ἀντιπροσωπεύουν ἐπίσης καὶ φροντίζουν γιὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ κινήματος......»

»Ἑπομένως πέρνουν ἐνεργὸ μέρος σ'ὅλες τὲς φάσεις τῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀγώνα μεταξὺ τῶν δυὸ τάξεων χωρὶς ὅμως νὰ ξεχνοῦν ὅτι αὐτὲς οἱ φάσεις δὲν εἶναι παρὰ τόσα προπαρασκευαστικὰ βήματα πρὸς τὸν πρῶτο βασικὸ σκοπό : τὴν κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο σὰν μέσο πρὸς μιὰ νέα ὀργάνωση τῆς κοινωνίας. Ἡ θέση τους εἶνα δίπλα σ' ὅλους ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὸ ἄμεσο ἐπίτευγμα μιᾶς προόδου ἡ ὁποία συμφέρει ταυτόχρονα καὶ στὴν ἐργατικὴ τάξη. Δέχονται ὅλα αὐτὰ τὰ πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ προοδευτικὰ βήματα, ἀλλὰ μόνο σὰν δόσεις. Ἔτσι, θεωροῦν κάθε ἐπαναστατικὸ ἢ προοδευτικὸ κίνημα, σὰν ἕνα βῆμα μπροστὰ στὴν κατεύθυνση τῆς ἐπίτευξης τοῦ δικοῦ τους σκοποῦ. Κι' ἔχουν ἰδιαίτερο καθῆκο νὰ ὁδηγοῦν ἄλλα ἐπαναστατικὰ κόμματα διαρκῶς καὶ πιὸ μπροστά, καί, σὲ περίπτωση ποὺ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κόμματα θὰ νικήσει, νὰ περιφρουρήσουν τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου. Αὐτὴ ἡ τακτική, ἡ ὁποία

οὐδέποτε παραγνωρίζει τὸν τελικὸ σκοπό, μᾶς προφυλάει ἐμᾶς τοὺς Σοσιαλιστὲς ἀπὸ τὲς ἀπογοητεύσεις τὶς ὁποῖες τὰ ἄλλα κόμματα ἀναπόφευκτα δοκιμάζουν........

»Ἀλλά, ἂν τὸ κίνημα εἶναι ἕνα πραγματικὰ ἐ θ ν ι κ ὸ κίνημα, οἱ δικοί μας ἄνθρωποι δὲν θὰ παραμείνουν χωσμένοι καὶ δὲν θὰ χρειάζονται κανένα σύνθημα......

»Ἂν ὅμως τὰ πράγματα φθάσουν ὡς ἐκεῖ, πρέπει νὰ ἔχουμε συναίσθηση τοῦ γεγονότος καὶ νὰ τὸ διακηρύξουμε, ὅτι πέρνουμε μέρος σὰν «ἕ ν α ἀ ν ε ξ ά ρ τ η τ ο Κ ό μ μ α», τὸ ὁποῖο συμμαχεῖ προσωρινὰ μὲ τοὺς Ρεπουμπλικάνους ἢ τοὺς Ριζοσπάστες ἀλλὰ ἀπὸ μέσα του παραμένει οὐσιαστικὰ διαφορετικὸ ἀπ' αὐτούς· ὅτι δὲν ἔχουμε καμιὰ ἀπολύτως ψευδαίσθηση γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγώνα σὲ περίπτωση νίκης· ὅτι αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ὄχι μόνο δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἱκανοποιήσει ἀλλὰ θἆναι γιὰ μᾶς μονάχα ἕνα καινούργιο στάδιο, μιὰ νέα βάση ἐξόρμησης γιὰ νέες κατακτήσεις· ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς νίκης οἱ δρόμοι μας θὰ χωρίσουν· ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴ μέρα καὶ μπρός, θὰ σχηματίσουμε μιὰ νέα ἀντιπολίτευση ἔναντι τῆς νέας κυβέρνησης, ὄχι μιὰ ἀντιδραστικὴ ἀλλὰ μιὰ προοδευτικὴ ἀντιπολίτευση, τὴν ἀντιπολίτευση τῆς Ἄκρας Ἀριστερᾶς, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσει τὸν ἀγώνα της γιὰ νέες κατακτήσεις πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος ποὺ θἄχει ἤδη κερδηθεῖ».

Διαβάζοντας τὲς πιὸ πάνω συστάσεις τοῦ Ἔνγκελς σήμερα, ἐκ τῶν ὑστέρων, τώρα ποὺ μπήκαμε σ' ἕνα νέο στάδιο τῆς προοδευτικῆς ἐξέλιξης τοῦ Κυπριακοῦ κινήματος, ἀντιλαμβανόμαστε καλύτερα τὴ σοφία ποὺ περιέχεται στὰ λόγια του, ἀντιλαμβανόμαστε καλύτερα, τὶ θἄπρεπε νἄχουμε ὑπ' ὄψη μας ὅταν ἄρχιζε ὁ ἀγώνας, ποιὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας ἔπρεπε νἄχουμε, ποιὲς προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον, καὶ τὶ θἄπρεπε νὰ θεωρήσουμε σὰν μιὰ Ν Ι Κ Η γιὰ τὸ προλεταριάτο, νίκη ἔστω προσωρινή, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ ξεκινούσαμε σὲ νέες ἐξορμήσεις γιὰ νέες κατακτήσεις, νίκη, τέλος, ποὺ ἀσφαλῶς θἄταν πολὺ καλύτερη καὶ πιὸ συμφέρουσα στὸ προλεταριάτο ἀπὸ τὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης ἂν ρίχναμε καὶ μεῖς τὲς δυνάμεις μας στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάκτησή της.

... τελικὸ σκοπό, μᾶς
... ἀπὸ τὲς ἀπογοη-
... κόμματα ἀναπόφευκτα

... πραγματικὰ ἐ θ ν ι κ ὸ
... δὲν θὰ παραμείνουν
... κανένα σύνθημα.....

... ὡς ἐκεῖ, πρέπει νὰ
... καὶ νὰ τὸ διακηρύ-
... ἕ ν α ἀ ν ε ξ ά ρ τ η τ ο
... προσωρινὰ μὲ τοὺς
... ἀλλὰ ἀπὸ μέσα
... ἀπ' αὐτούς·
... γιὰ τὸ
... νίκης· ὅτι αὐτὸ
... νὰ μᾶς ἱκανοποιήσει
... ἕνα καινούργιο στάδιο,
... κατακτήσεις· ὅτι ἀπὸ
... μας θὰ χωρίσουν· ὅτι
... θὰ σχηματίσουμε μιὰ νέα
... κυβέρνησης, ὄχι μιὰ
... ἀντιπολίτευση,
... Ἀριστερᾶς, ἡ ὁποία
... γιὰ νέες κατακτήσεις
... ποὺ θἄχει ἤδη κερδηθεῖ».

... τοῦ Ἔνγκελς σήμερα,
... σ' ἕνα νέο στάδιο τῆς
... κινήματος, ἀντιλαμβανό-
... στὰ λόγια του,
... νἄχουμε ὑπ' ὄψη
... ἐλπίδες ἐπιτυχίας ἔπρεπε
... μέλλον, καὶ τὶ θἄπρεπε
... τὸ προλεταριάτο, νίκη
... θὰ ξεκινούσαμε σὲ νέες
... τέλος, ποὺ ἀσφαλῶς
... στὸ προλεταριά-
... ρίχναμε καὶ μεῖς τὲς
... κτησή της.

Σὲ μιὰ σημείωση του στὸ 10ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του : «Οἱ δυὸ τακτικὲς τῆς Σοσιαλ-Δημοκρατίας στὴ Δημοκρατικὴ Ἐπανάσταση» (1905) (Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. VIII) ὁ Λένιν γράφει :

«Ὁ σοσιαλιστής, ποὺ συγχύζει τὸν ἀγῶνα τῶν μικροαστῶν γιὰ μιὰ ὁλοκληρωμένη δημοκρατικὴ ἐπανάσταση, μὲ τὸν ἀγώνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, διατρέχει τὸν κίνδυνο τῆς πολιτικῆς χρεωκοπίας. Ἡ προειδοποίηση τοῦ Μὰρξ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη.

Ἀναγνωρίζουμε μὲν τὸν ἀστικὸ χαρακτήρα τῆς ἐπανάστασης, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει ἀ μ έ σ ω ς τὰ ὅρια τῆς ἁπλῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασης, ὅμως τὸ σύνθημά μας «ἡ ἐπαναστατικὴ δημοκρατικὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ἀγροτιᾶς» προωθεῖ παράλληλα πιὸ μπροστὰ τούτη τὴν ἐπανάσταση καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν καλουπιάσει στὸ σχῆμα ποὺ συμφέρει περισσότερο στὸ προλεταριάτο - κι' ἐπομένως προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ καὶ νὰ χρησιμοποιήσει ὅσο μπορεῖ τὴ δημοκρατικὴ τούτη ἐπανάσταση γιὰ τὴν ἐπιτυχέστερη συνέχιση τοῦ ἀγώνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ σοσιαλισμό».

Ἡ τακτική, λοιπόν, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσει τὸ ΑΚΕΛ σὰν τὸ πρωτοπόρο κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, κι' ἡ θέση ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρει ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα καὶ τῆς ΕΟΚΑ ἔπρεπε νὰ καθοριστεῖ ἀπὸ τοὺς πιὸ κάτω παράγοντες :

(1) Ἦταν τὸ κίνημα τῆς ΕΟΚΑ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοποθέτηση τῆς ἡγεσίας του, οὐσιαστικὰ μιὰ ἔνοπλη ἐξέγερση ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμό ;

(2) Ἕνα τέτοιο κίνημα θὰ εἶχε ὠφέλιμες συνέπειες γιὰ τὴν Παγκόσμια Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμό ;

(3) Ἕνα τέτοιο κίνημα ἦταν στὴν οὐσία του προοδευτικό ; Ἦταν δηλαδὴ ἕνα κίνημα ἐνάντια στὴν ἐθνικὴ ὑποδούλωση, ἐνάντια στὸ δεσποτισμὸ καὶ τὴν ἀποικιοκρατία ;

(4) Ἕνα τέτοιο κίνημα ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἐ θ ν ι-κὸ κίνημα ;

(5) Ἕνα τέτοιο κίνημα εἶχε τὴν προοπτικὴ νὰ φέρει μιὰ προοδευτικὴ ἀλλαγή, ν' ἀνεβάσει τὸ σοσιαλιστικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα πάνω σὲ νέο, πιὸ ψηλό, ἐπίπεδο ἀπ' ὅπου θὰ ἐξορμοῦσε γιὰ νέους ἀγῶνες καὶ νέες κατακτήσεις ;

(6) Ἕνα τέτοιο κίνημα εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ φέρει μιά, ἔστω προσωρινή, νίκη ἡ ὁποία θ' ἀποτελοῦσε ἕνα καινούργιο στάδιο στὴν ἐπαναστατικὴ δράση τοῦ σοσιαλιστικοῦ προλεταριάτου ;

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ διαφωνεῖ κανεὶς μαζί μας, οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ὀππορτουνιστικὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, ὅτι ἂν ἐξετάσουμε τὸν ἔνοπλο ἀγώνα ποὺ διεξῆγε ἡ ΕΟΚΑ στὴν Κύπρο ἀπὸ τὴν ἔναρξή του τὴν 1η τ' Ἀπρίλη 1955 καὶ σ' ὅλη του τὴ διάρκεια μέχρι τὴν κατάπαυσή του στὸ τέλος τοῦ Φλεβάρη 1959 ἡ ἀπάντηση σ' ὅλα τὰ πιὸ πάνω ἐρωτήματα εἶναι ἕνα ἐμφατικό : Ν Α Ι.

Ὤφειλε λοιπὸν τὸ ΑΚΕΛ νὰ πάρει ἀποφασιστικὰ τὴ θέση του ἔναντι τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης, νὰ σταθεῖ μπροστὰ ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ μπεῖ σὲ σταθερὴ συμμαχία μὲ τὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις τῶν ἄλλων τάξεων, νὰ βοηθήσει τὴν ἐξέγερση τους καὶ τὸν ἐπαναστατικό τους πόλεμο. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ συμφέρον τῆς ἐργατικῆς τάξης, κι' αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ συμφέρον τῆς Παγκόσμιας σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Αὐτός, τέλος, ἦταν ὁ δρόμος ποὺ ὠφείλαμε ν' ἀκολουθήσουμε, ἂν εἴχαμε δώσει ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη προσοχὴ στὰ διδάγματα τῶν Μάρξ, Ἔνγκελς καὶ Λένιν. Μιὰ τέτοια θέση θὰ συμφωνοῦσε ἀπόλυτα τόσο μὲ τὴ γενική μας γραμμὴ ἔναντι τοῦ αἰτήματος γι' αὐτοδιάθεση ὅσο καὶ μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ τακτικὴ ποὺ καλούμασταν ν' ἀκολουθήσουμε σὰν τὸ μόνο ἐπαναστατικὸ κόμμα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Ὄχι ὅμως! Πῶς μποροῦσε τὸ ΑΚΕΛ, τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ πάρει τέτοια θέση ἔναντι ἑνὸς ἀγώνα ποὺ ξεκινοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καθοδήγηση ἑνὸς «παπά» καὶ τὴ στρατιωτικὴ ἀρχηγία ἑνὸς γνωστοῦ δεξιό-

ἕνα πραγματικὸ ἐ θ ν ι-

τὴν προοπτικὴ νὰ φέρει
εβάσει τὸ σοσιαλιστικὸ
νέο, πιὸ ψηλό, ἐπίπεδο
νέους ἀγῶνες καὶ νέες

τὴ δυνατότητα νὰ φέρει
ὁποία θ' ἀποτελοῦσε
αναστατικὴ δράση τοῦ
;

μαζὶ μας, οὔτε κι' αὐτὴ
ΕΛ, ὅτι ἂν ἐξετάσουμε
ΟΚΑ στὴν Κύπρο ἀπὸ
5 καὶ σ' ὅλη του τὴ δι-
τὸ τέλος τοῦ Φλεβάρη
νω ἐρωτήματα εἶναι ἕνα

ι ἀποφασιστικὰ τὴ θέση
ὰ σταθεῖ μπροστὰ ἀπὸ
αχία μὲ τὲς ἐπαναστατι-
βοηθήσει τὴν ἐξέγερση
όλεμο. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε
κι' αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ
στικῆς ἐπανάστασης.
είλαμε ν' ἀκολουθήσουμε,
τη προσοχὴ στὰ διδάγ-
ιν. Μιὰ τέτοια θέση θὰ
νική μας γραμμὴ ἔναντι
αὶ μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ
υθήσουμε σὰν τὸ μόνο
λαοῦ.

ΑΚΕΛ, τὸ κόμμα τῆς
έση ἔναντι ἑνὸς ἀγώνα
ιτικὴ καθοδήγηση ἑνὸς
α ἑνὸς γνωστοῦ δεξιό-

φρονα; 'Εφ' ὅσο δὲν μᾶς ἤθελαν, πῶς μπορούσαμε νὰ μποῦμε στὲς γραμμές τους καὶ πῶς μπορούσαμε νὰ τοὺς ὑποστηρίξουμε στὸν ἀγώνα τους; 'Εμεῖς, ἔλεγαν οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες, δὲν παρακαλοῦμε κανένα. Δὲν μᾶς θέλουν, δὲν τοὺς ὑποστηρίζουμε. Τοὺς καλοῦμε σὲ ἑνότητα καὶ συνεργασία ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἀνταποκρίνονται. 'Επομένως, οἱ πρῶτοι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ στάση τοῦ ΑΚΕΛ δὲν εἶναι οἱ 'Ακελικοὶ ἀλλὰ οἱ δεξιοί, οἱ ἐθνικόφρονες ἡγέτες τῆς δεξιᾶς. 'Αλήθεια ὅμως, πολὺ παράξενη λογικὴ γιὰ ἕνα Μαρξιστικὸ κόμμα. 'Απὸ πότε οἱ κομμουνιστὲς παίρνουν τὴν καθοδήγησή τους ἀπὸ τοὺς ἀντικομμουνιστές; 'Απὸ πότε περιμένουν τοὺς ἐκπρόσωπους τῶν ἄλλων τάξεων νὰ τοὺς «καλέσουν» γιὰ νὰ πάρουν μέρος σ' ἕνα ἀγώνα; 'Απὸ πότε ἐξαρτοῦν τὴ θέση τους ἀπὸ τὸ τί θὰ τοὺς ποῦν οἱ δεξιοί; Κι' ἀπὸ πότε οἱ κομμουνιστὲς ἐπικαλοῦνται τὰ «λάθη» τῆς δεξιᾶς γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ δικά τους λάθη; Λάθη ἄλλωστε ποὺ ἂν τὰ κρίνουμε ἀπ' τὸ φακὸ τῆς δεξιᾶς δὲν εἶναι καθόλου λάθη ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὴ γραμμὴ ποὺ θἄπρεπε νὰ τὴν περιμέναμε ν' ἀκολουθήση. 'Η δεξιὰ σκέφτεται δεξιά, ἀντικομμουνιστικά. Γι' αὐτὸ λέγεται καὶ δεξιά. 'Η ἀριστερὰ σκέφτεται ἀριστερά, μαρξιστικά. Ἂν περιμέναμε τὴ δεξιὰ νὰ σκεφτεῖ κομμουνιστικὰ γιὰ νὰ συνεργαστοῦμε μαζί της (ὅταν αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τῆς παράταξης μας) τότε ἀσφαλῶς οὐδέποτε θὰ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ στιγμὴ καὶ τὰ πιὸ πάνω λόγια τῶν Ἔνγκελς καὶ Λένιν θ'ἀποτελοῦσαν ἀκαδημαϊκὲς ἀνοησίες.

Παράξενη ἡ ἔννοια τῆς πολιτικῆς «ἠθικῆς» ποὺ δίνει τὸ ΑΚΕΛ. 'Εμεῖς εἴμαστε ἀριστεροί, καὶ σὰν ἀριστεροὶ δὲν συνεργαζόμαστε μὲ κανένα ποὺ δὲν θέλει νὰ μᾶς δεχτεῖ καὶ νὰ μᾶς καλωσορίσει σὰν ἀριστερούς. Ἂν ὅμως ἔπρεπε νὰ δώσουμε μιὰ τέτοια ἔννοια στὴν ἠθικὴ ὑπόστασή μας ἂν θέλαμε νὰ παρουσιαστοῦμε οἱ οὔλτρα ἐπαναστάτες ποὺ καμιὰ συμμαχία δὲν κάνουμε μὲ τοὺς ἀντιπάλους μας, ποὺ κανένα συμβιβασμὸ δὲν κάνουμε στὴν πορεία τοῦ ἀγώνα μας, ποὺ καμιὰ σχέση δὲν θέλουμε νὰ ἔχουμε μαζί τους τότε ποιὰ θέση ἔχουν οἱ κομμουνιστὲς παντοῦ τοῦ κόσμου σὲ συμμαχίες καὶ μπλὸκ μὲ κόμματα ἢ κινήματα τῆς δεξιᾶς, σὲ μὴ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, σὲ ἀντικομμουνιστικὲς συντεχνίες, καὶ σὲ δεξιὰ κοινοβούλια;

'Η ἀντιμαρξιστική, ἀντιλενινιστικὴ τούτη προσέγγιση

τοῦ ζητήματος εἶναι φανερὴ στὸν καθένα. Εἶναι καθαρὴ σὰν κρύσταλλο σ' ὅποιον ἔχει μελετήσει τὴν ἱστορία τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων κι' ἰδιαίτερα τὴν ἱστορία τῶν Μπολσεβίκων. Φτάνει μόνο νὰ διαβάσουν τὸ κλασικὸ βιβλίο τοῦ Λένιν «'Αριστερισμός» γιὰ νὰ καταλάβουν τὸ μέγεθος τῆς πλάνης τους.

'Απαντοῦμε λοιπὸν στὰ διάφορα ἐρωτήματα ποὺ ἐγείρονται μὲ τὴ γλώσσα τοῦ ἴδιου τοῦ Λένιν :

Α. Μπορεῖ καὶ πρέπει ἕνα Μαρξιστικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα νὰ κάμνει συμβιβασμούς, ἑλιγμοὺς καὶ μανοῦβρες ὅταν αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τῆς ἐπανάστασης ;
Νὰ οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Λένιν :

«Τὸ νὰ διεξάγουμε ἕνα πόλεμο γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς διεθνοῦς μπουρζουαζίας, ἕνα πόλεμο χίλιες φορὲς πιὸ δύσκολο, μακροχρόνιο καὶ πολύπλοκο ἀπὸ τὸν πιὸ πεισματώδη πόλεμο μεταξὺ κρατῶν, καὶ νὰ ἀρνούμαστε ἐκ τῶν προτέρων νὰ κάνουμε ἑλιγμούς, νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὲς ἀντιθέσεις συμφερόντων (ἄνκαι μπορεῖ νἄναι μόνο προσωρινὲς) μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν μας, τὸ νὰ ἀρνούμαστε νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὶς περιστάσεις καὶ νὰ κάμνουμε συμβιβασμοὺς μὲ πιθανοὺς συμμάχους (ἔστω κι' ἂν οἱ τέτοιοι σύμμαχοι εἶναι μόνο προσωρινοί, ἀσταθεῖς, ταλαντευόμενοι καὶ ὑπὸ ὅρους) - δὲν εἶναι αὐτὸ γελοῖο στὸ ἔπακρο ; Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο σάν, στὴ δύσκολη προσπάθεια μας ν' ἀνεβοῦμε σ' ἕνα βουνὸ ποὺ μᾶς εἶναι ἄγνωστο, ἀνεξερεύνητο κι' ἀδιάβατο, ν' ἀπορρίψουμε ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἰδέα ὅτι κάποτε μπορεῖ νὰ ἀναγκαστοῦμε νὰ κάνουμε ζίγκ - ζάγκ, νὰ στραφοῦμε πρὸς τὰ πίσω, νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθήσαμε καὶ νὰ ἐξεύρουμε ἄλλα καλύτερα μονοπάτια ;»

(«'Αριστερισμός» σελ. 52)

Καὶ σ' ἄλλο σημεῖο :

«Κι' ὅλα αὐτὰ καθιστοῦν ἀναγκαῖο-ἀπόλυτα ἀναγκαῖο-γιὰ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ προλεταριάτου, γιὰ τὴν ταξικὰ συνειδητοποιημένη μερίδα του τὸ Κομμουνιστικὸ

Κόμμα νὰ καταφεύγει σὲ μανοῦβρες καὶ συμβιβασμοὺς μὲ διάφορες ὁμάδες ἐργατῶν καὶ μὲ διάφορα κόμματα τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μικροϊδιοκτητῶν. Τὸ ὅλο ζήτημα ἔγκειται στὸ νὰ γνωρίζουμε πῶς πρέπει νὰ ἐφαρμόζουμε αὐτὴ τὴν τακτικὴ ὥστε νὰ ὑψώνουμε κι' ὄχι νὰ χαμηλώνουμε τὸ γενικὸ ἐπίπεδο τῆς προλεταριακῆς ταξικῆς συνείδησης, τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἱκανότητας γιὰ ἀγῶνες καὶ κατακτήσεις». ('Αριστερισμὸς σελ. 56,57)

'Ασφαλῶς δὲν εἶναι σὲ κάθε περίπτωση ποὺ τὸ κόμμα νὰ κάνει συμβιβασμούς. Οἱ ἀρχηγοὶ ἑνὸς κόμματος πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἱκανότητα καὶ τὸ κριτήριο νὰ ξεχωρίζουν τὲς περιπτώσεις ποὺ ἐπιτρέπεται ἢ ἐπιβάλλεται ὁ συμβιβασμὸς ἢ ἐλιγμὸς ἀπὸ τὲς περιπτώσεις ποὺ εἶναι ἀπαράδεκτος κι' ἐπιβλαβής.

«Βέβαια,» ἔγραφε ὁ Λένιν, «στὴν πολιτική, ποὺ κάποτε ἐγείρονται ἐξαιρετικὰ δύσκολα προβλήματα ἐθνικῶν καὶ διεθνῶν σχέσεων μεταξὺ τάξεων καὶ κομμάτων, θὰ ὑπάρξουν πολλὲς περιπτώσεις ποὺ θἆναι πολὺ πιὸ δύσκολες ἀπ' τὸ ἁπλὸ ζήτημα ποὺ ἀφορᾶ «συμβιβασμούς» σὲ μιὰ ἀπεργία, ἀπ' τὸν προδοτικὸ συμβιβασμὸ ἑνὸς ἀπεργοσπάστη ἢ ἑνὸς προδότη ἀρχηγοῦ κ.λ.π. Θἆταν παράλογο νὰ κατασκευάσουμε μιὰ συνταγὴ ἢ γενικὸ κανόνα («Κανένα Συμβιβασμό»!) γιὰ ὅλες τὲς περιπτώσεις. Θὰ πρέπει κανεὶς νἄχει ἀρκετὸ μυαλὸ γιὰ ν' ἀναλύσει τὴν κατάσταση σὲ κάθε ξεχωριστὴ περίπτωση. 'Απροπώ, ἡ σπουδαιότητα μιᾶς κομματικῆς ὀργάνωσης καὶ τῶν κομματικῶν ἀρχηγῶν ποὺ ἐπάξια φέρουν αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔγκειται ἀκριβῶς στὸ γεγονὸς ὅτι μὲ μακρόχρονες, ποικίλες καὶ πολύπλευρες προσπάθειες ὅλων τῶν λογικὰ σκεπτομένων ἀντιπροσώπων τῆς δεδομένης τάξης, ἡ ἀναγκαία πείρα καὶ-χωριστὰ ἀπὸ κάθε γνώση καὶ κάθε πείρα - τὸ ἀναγκαῖο πολιτικὸ ἔνστικτο γιὰ τὴ γρήγορη ἐξεύρεση τῆς ὀρθῆς λύσης τῶν περίπλοκων προβλημάτων μπορεῖ νὰ κερδηθεῖ». ('Αριστερισμὸς σελ. 50,51.)

Β. Ποιὰ εἶνα ἡ θέση μας ἔναντι μιᾶς μὴ κομμουνιστικῆς ὀργάνωσης, στὴν ὁποία τὸ συμφέρον τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης ἀπαιτεῖ τὴ συμμετοχή μας ἔστω κι' ἀντίθετα

πρὸς τὴ θέληση αὐτῶν ποὺ τὴν κετευθύνουν, καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος τῶν κομμουνιστῶν μέσα σὲ μιὰ τέτοια ὀργάνωση ;

Χρησιμοποιώντας σὰν παράδειγμα τὲς ἀντιδραστικὲς συντεχνίες, νὰ πῶς ἀπαντᾶ ὁ Λένιν :-

«Τὸ νὰ φοβόμαστε αὐτὴ τὴν ἀντιδραστικότητα, τὸ νὰ τὴν ἀποφεύγουμε ἢ νὰ τὴν παρακάμπτουμε, εἶναι ἡ μεγαλύτερη τρέλλα, γιατὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι φοβόμαστε ν' ἀναλάβουμε τὸ ρόλο τῆς προλεταριακῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ὁ ὁποῖος σημαίνει ἐκγύμναση, διαφώτιση καὶ προσηλύτιση τῶν πιὸ ὀπισθοδρομικῶν στρωμάτων καὶ μαζῶν τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἀγροτιᾶς». (Ἀριστερισμὸς σελ. 34)

«Ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ «ἀριστεροὶ» κομμουνιστὲς εἶναι ἔνοχοι αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς βλακείας, ὅταν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδραστικοῦ καὶ ἀντεπαναστατικοῦ χαρακτήρα τῶν ἀ ρ χ η γ ῶ ν τῶν συντεχνιῶν, πηδοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι...... πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν τὲς συντεχνίες!! πρέπει νὰ ἀρνηθοῦν νὰ ἐργαστοῦν μέσα στὲς συντεχνίες!! πρέπει νὰ δημιουργήσουν, νέες, τ ε χ ν ι κ ῆ ς μορφῆς ἐργατικὲς ὀργανώσεις!! Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀσυγχώρητο λάθος ἀνάλογο μὲ τὴ μεγαλύτερη ὑπηρεσία ποὺ οἱ κομμουνιστὲς θὰ μποροῦσαν νὰ προσφέρουν στὴ μπουρζουαζία». (Ἀριστερισμὸς σελ. 35)

Οἱ κομμουνιστὲς πέρνουν θαρραλέα τὴ θέση τους ἔναντι ὁποιουδήποτε ὀργανισμοῦ ἢ ὀργάνωσης ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν ἢ ὄχι ἡ συμμαχία ἢ ἡ συμμετοχή τους θὰ ὑποβοηθήσει τὴ διαφώτιση τῶν μαζῶν καὶ τὴν προπαγάνδιση τοῦ κομμουνισμοῦ. Πέρνουν τὴ θέση τους χωρὶς νὰ φοβοῦνται κανένα καὶ χωρὶς νὰ ἐξαρτοῦν τὴ δράση τους ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους.

«Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βοηθήσουμε τὲς μάζες», γράφει ὁ Λένιν, «καὶ νὰ κερδίσουμε τὴ συμπάθεια, τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ὑποστήριξη τῶν μαζῶν, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ παραμερίσουμε θαρρετὰ ὅλες τὲς δυσκολίες καὶ νὰ μὴ δειλιάζουμε μπροστὰ σ' ὁποιεσδήποτε δυσκολίες, ἐμπόδια, ὕβρεις καὶ διωγμοὺς ἀπὸ μέρους τῶν «ἀρχηγῶν». Κι' εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο νὰ ἐ ρ γ α ζ ό μ α σ-

τε ὁπουδήποτε βρίσκονται οἱ μάζες. Πρέπει νὰ κάνουμε κάθε θυσία, τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια νὰ ὑπερπηδηθοῦν, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δράσουμε καὶ νὰ κάνουμε συστηματικὴ προπαγάνδα, μὲ ἐπιμονή, μὲ πείσμα καὶ μὲ ὑπομονὴ ἀκριβῶς μέσα σὲ τέτοιους ὀργανισμούς, σωματεῖα καὶ ὀργανώσεις - ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ ἀντιδραστικοὺς - στοὺς ὁποίους βρίσκει κανεὶς προλετάριους καὶ ἡμιπρολετάριους.»

(Ἀριστερισμὸς σελ. 36)

Τὸ νὰ παίρνουμε θέση ὑπὲρ μιᾶς ὀργάνωσης ἢ ἑνὸς κινήματος, δὲν σημαίνει, βέβαια, καὶ κατ' ἀνάγκη συμμετοχή της μέσα στὴν ὀργάνωση ποὺ καθοδηγεῖ αὐτὸ τὸ κίνημα. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μποροῦμε νὰ ὑποβοηθήσουμε, νὰ ὑποστηρίξουμε καὶ νὰ προωθήσουμε ἐνεργὰ ἕνα κίνημα χωρὶς νὰ γίνουμε ἢ νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ γίνουμε μέλη μέσα στὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ὀργάνωση ποὺ τὸ καθοδηγεῖ. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ θ' ἀποφασίσουμε ἀνάλογα μὲ τὲς ἱστορικὲς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦν στὴ συγκεκριμένη στιγμή. Ὁ Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς «δὲν εἶναι δόγμα ἀλλὰ ὁδηγὸς πρὸς δράση». Δὲν ἔχει ἕτοιμες ἀπαντήσεις σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα. Οἱ συνθῆκες, ὅπως τὸ κάθε τί, ἀλλάζουν καὶ μιὰ ἀπόφαση ποὺ πιθανὸ νἆταν ὀρθὴ σὲ μιὰ ὁρισμένη ἱστορικὴ στιγμὴ πιθανὸ εἶναι ὁλότελα λανθασμένη σὲ μιὰ ἄλλη. Ὁ Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς δὲν ἀποκλείει τίποτα φτάνει νἆναι ἡ ἐνδεδειγμένη μορφὴ δράσης καὶ ἀγώνα στὴ συγκεκριμένη περίπτωση. Ὄχι μόνο τὴ συμμετοχὴ τῶν κομμουνιστῶν σὲ ἀντιδραστικὲς ὀργανώσεις δὲν ἀποκλείει ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὴν ἐνθαρρύνει φτάνει αὐτὴ ἡ συμμετοχή, ἀνοιχτὴ ἢ μυστική, νὰ προωθεῖ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Παίρνοντας σὰν παράδειγμα τὲς συντεχνίες, νὰ πῶς θέτει τὸ ζήτημα ὁ Λένιν:

«Ἀναμφίβολα, οἱ Κύριοι «ἀρχηγοὶ» τοῦ ὀππορτουνισμοῦ θὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα τὰ κόλπα τῆς μπουρζουαζικῆς διπλωματίας, θὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴ βοήθεια τῶν ἀστικῶν κυβερνήσεων, τῶν παπάδων, τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν δικαστηρίων, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς κομμουνιστές, νὰ μποῦν μέσα στὲς συντεχνίες, νὰ τοὺς σπρώξουν ἔξω μὲ κάθε μέσο, νὰ κάμουν τὴ δουλειά τους μέσα στὲς

συντεχνίες ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ δυσάρεστη, νὰ τοὺς ὑβρίζουν, νὰ τοὺς δελεάζουν καὶ νὰ τοὺς καταδιώκουν. Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ μποροῦμε νὰ ἀντιστεκόμαστε σ' ὅλα αὐτά, νὰ δεχόμαστε ὁποιεσδήποτε καὶ ὅλες τὲς θυσίες, κι' ἀκόμα - ἂν χρειαστεῖ - νὰ χρησιμοποιήσουμε κάθε στρατηγική, μανούβρα καὶ παράνομη μέθοδο, ἑλιγμοὺς καὶ ὑπεκφυγὲς γιὰ νὰ διεισδύσουμε στὲς συντεχνίες, νὰ παραμείνουμε σ' αὐτὲς καὶ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν κομμουνιστική μας δουλειὰ μέσα σ' αὐτὲς μὲ κάθε θυσία. Μέσα στὸ τσαρισμό, ὡς τὸ 1905, δὲν εἴχαμε 'νόμιμες δυνατότητες'. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ζούμπατωφ, ὁ πράκτορας τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ὀργάνωσε τὲς συνελεύσεις καὶ ἐργατικὲς ὀργανώσεις τῶν 'Μαύρων Ἑκατοντάδων' μὲ σκοπὸ νὰ παγιδεύσει τοὺς ἐπαναστάτες καὶ νὰ τοὺς καταπολεμήσει, στείλαμε μέλη τοῦ κόμματος μας σ' αὐτὲς τὲς συγκεντρώσεις καὶ ὀργανώσεις. Μπόρεσαν νὰ ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὲς μάζες, νὰ ἐπιδείξουν δράση μέσα στὲς μάζες κατορθώνοντας ἔτσι ν' ἀποσπάσουν τοὺς ἐργάτες ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν πραχτόρων τοῦ Ζούμπατωφ»

('Αριστερισμὸς σελ. 37, 38)

Πόσα καὶ πόσα διδάγματα δὲν περιέχονται στὰ πιὸ πάνω λόγια τοῦ Λένιν. Τὰ λόγια του ἀποδίδουν τόσο καθαρὰ τὸ νόημα τους ποὺ δὲν θεωροῦμε σκόπιμο νὰ τὰ ἐπεξηγήσουμε.

Παρόμοια ἐπιχειρήματα ἀντέταξε ὁ Λένιν στοὺς Γερμανοὺς «ἀριστερούς» ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἐπίμονη ἄρνησή τους νὰ συμμετάσχουν στὰ ἀστικὰ κοινοβούλια καὶ νὰ πάρουν μέρος στὶς ἐκλογές. Οἱ Γερμανοὶ ἀριστεροὶ ἀρνοῦνταν νὰ συμμετάσχουν γιατὶ τὸ κοινοβούλιο ἦταν «ἀναχρονιστικὸ», ἀντιδραστικὸ καὶ διατηροῦσε τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Καθολικισμοῦ

«Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἦταν 'ἑκατομμύρια' καὶ 'λεγεῶνες' ἀλλὰ μιὰ ἀξιοπρόσεκτη μειονότητα τῶν ἐργατῶν βιομηχανίας ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς Καθολικοὺς παπάδες, κι' ἕνας ἀνάλογος ἀριθμὸς τῶν ἀγροτοεργατῶν ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς γαιοκτήμονες καὶ κουλάκους, βγαίνει ἀναμφίβολα τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κοινοβουλευτισμὸς στὴ Γερμανία δὲν εἶναι ἀκόμα πολιτικὰ νεκρός, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τοῦ κόμματος τοῦ ἐπαναστατικοῦ προλετα

… δυσάρεστη, νὰ τοὺς
… τοὺς καταδιώκουν.
… ἀντιστεκόμαστε σ' ὅλα
… καὶ ὅλες τὲς θυσίες,
… χρησιμοποιήσουμε κάθε
… παράνομη μέθοδο, ἑλιγμούς
… στὲς συντεχνίες, νὰ
… νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν
… μέσα σ' αὐτὲς μὲ κάθε
… ὡς τὸ 1905, δὲν εἴχαμε
… ὅταν ὁ Ζούμπατωφ,
… ἀστυνομίας, ὀργάνωσε
… ὀργανώσεις τῶν 'Μαύρων
… παγιδεύσει τοὺς ἐπαναστά-
… στείλαμε μέλη τοῦ
… συγκεντρώσεις καὶ ὀργανώ-
… σ' ἐπαφὴ μὲ τὲς μάζες, νὰ
… μάζες κατορθώνοντας ἔτσι
… ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν
…»
('Αριστερισμὸς σελ. 37, 38)

… δὲν περιέχονται στὰ πιὸ
… ποὺ ἀποδίδουν τόσο καθαρὰ
… τρόπο νὰ τὰ ἐπεξηγήσουμε.

… ὁ Λένιν στοὺς Γερμανοὺς
… ἐπίμονη ἄρνησή τους νὰ
… καὶ νὰ πάρουν μέρος
… ἀρνοῦνταν νὰ συμμετάσ-
… ἀναχρονιστικὸ», ἀντιδρασ-
… τοῦ Καθολικισμοῦ
… ἑκατομμύρια' καὶ 'λεγεῶνες'
… πλειονότητα τῶν ἐργατῶν
… τοὺς Καθολικοὺς παπάδες,
… τῶν ἀγροτοεργατῶν ποὺ
… καὶ κουλάκους, βγαίνει
… ὅτι ὁ κοινοβουλευτισμὸς
… πολιτικὰ νεκρός, ὅτι ἡ
… ἐπαναστατικοῦ προλετα…

μέσα στοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἀγῶνες εἶναι ἀ ν α γ κ α ῖ ο ι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διαπαιδαγωγεῖ τὰ πιὸ ὀπισθοδρομικὰ στρώματα τ ῆ ς τ ά ξ η ς τ ο υ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξυπνήσει καὶ νὰ διαφωτίσει τὲς ὀπισθοδρομικές, τὲς καταπατημένες, ἀμαθεῖς ἀγροτικὲς μάζες».
('Αριστερισμὸς σελ. 41)

Ἕνα κόμμα καθορίζει τὴν πολιτικὴ γραμμή του, ὁδηγούμενο στὴ δράση του ἀπὸ τὸ Μαρξισμό, ἔχοντας σὰν κύριο γνώμονα τὸν τελικὸ σκοπό, τὴν σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Στὴν ἐφαρμογὴ τῆς γραμμῆς, ἐφαρμόζει τέτοια τακτικὴ - στρατηγικὴ ποὺ νὰ ταιριάζει στὴν κάθε ἱστορικὴ στιγμή, στὸ κάθε του βῆμα, στὸ κάθε καινούργιο στάδιο ποὺ φτάνει ὁ ἀγώνας, τοὺς ἄμεσους καὶ ἀπώτερους σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει ἡ γενικὴ γραμμή στὴν ἐξέλιξή της, ἀνάλογα μὲ τὶς ἱστορικὲς συνθῆκες ποὺ δημιουργοῦνται, ἐξελίσσονται, χάνονται ἢ ἀντικαθίστανται μὲ νέες.

Στὴν ἐφαρμογὴ τῆς τακτικῆς καμιὰ μορφὴ ἀγώνα δὲν ἀποκλείεται κατ' ἀρχήν. Κάθε μορφὴ ἀγώνα - νόμιμη, παράνομη, ἔνοπλη ἐξέγερση, ἀνταρτοπόλεμος, «τρομοκρατία», συνδικαλιστικὴ δράση, διαδηλώσεις, ὁδομαχίες, δολιοφθορές, δημοσιογραφικοὶ ἀγῶνες, παθητικὴ ἀντίσταση, οἰκονομικὴ περισυλλογή, μποϋκοτάρισμα κ.λ.π. - ἀναγνωρίζεται, φτάνει ἡ μορφὴ ἀγώνα ποὺ ἀκολουθοῦμε στὴ συγκεκριμένη στιγμή νἆναι ἡ ἐνδεδειγμένη μορφὴ κι' ἡ μορφὴ δράσης ποὺ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη προωθεῖ τοὺς σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκουμε.

> «Ἡ Σοσιαλδημοκρατία», γράφει ὁ Λένιν, «δὲν δεσμεύεται, δὲν περιορίζει τὴ δράση της σ' ἕνα προετοιμασμένο ἐκ τῶν προτέρων σχέδιο ἢ μέθοδο πολιτικοῦ ἀγώνα, ἐφ' ὅσο ἀνταποκρίνεται στὲς δυνάμεις ποὺ διαθέτει τὸ κόμμα κι' ὑποβοηθεῖ τὴν ἐπίτευξη τῶν καλύτερων δυνατῶν ἀποτελεσμάτων κάτω ἀπὸ ὁρισμένες συνθῆκες»
> ((Λένιν, 'Εκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 2 σελ. 14 'Αγγλ. Ἔκδ.)

Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι σὲ μιὰ ὁρισμένη στιγμὴ τὸ κόμμα δὲν θὰ καταστρώσει καὶ δὲν θ' ἀκολουθήσει πιστὰ ἕνα ὁρισμένο πρόγραμμα δράσης.

«Τὸ νὰ συγχίζουμε τὴν ἀναγνώριση κατ᾽ ἀρχήν» εἶπε ὁ Λένιν «ὅλων τῶν μορφῶν ἀγώνα, ὅλων τῶν σχεδίων καὶ μεθόδων ἐφ᾽ ὅσο ἀποβαίνουν χρήσιμα, μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ καθοδηγούμαστε σὲ μιὰ ὁρισμένη πολιτικὴ στιγμὴ ἀπὸ ἕνα αὐστηρὰ τηρούμενο σχέδιο, εἶναι, ἂν πρόκειται νὰ μιλήσουμε γιὰ τακτική, τὸ ἴδιο σὰ νὰ συγχύζουμε τὴν ἀναγνώριση ἀπὸ μέρους τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ὅλων τῶν εἰδῶν θεραπείας ἀσθενειῶν, μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθεῖ μιὰ εἰδικὴ θεραπεία γιὰ μιὰ ὁρισμένη ἀρρώστεια» («Τὶ Νὰ Κάνουμε ;» Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ. 2 σελ. 69, Ἀγγλ. Ἐκδ.)

Εἴδαμε ἀπ᾽ ὅσα λέχτηκαν ὡς τώρα ὅτι ἡ γενικὴ γραμμὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε, ἢ ὤφειλε ν᾽ ἀκολουθήσει τὸ ΑΚΕΛ στὴν Κύπρο πρὶν τὴν ἔναρξη τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα συνταυτιζόταν μὲ τὸ αἴτημα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γι᾽ αὐτοδιάθεση. Εἴδαμε ἐπίσης ὅτι ἡ θέση τοῦ κόμματος ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, ἔστω κι᾽ ἂν ὁ ἀγώνας αὐτὸς ξεκινοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς δεξιᾶς, ὤφειλε νἆταν θέση ἔνθερμης ὑποστήριξης, προώθησης του καὶ ἐνεργοῦς συμμετοχῆς σ᾽ αὐτόν. Στὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς τακτικῆς κάθε ἐνδεδειγμένη μορφὴ ἀγώνα ἦταν κατ᾽ ἀρχὴν παραδεχτὴ φτάνει νὰ ἐξασφάλιζε πάντα τὴν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν σκοπῶν καὶ στόχων ποὺ ἔθετε τὸ κόμμα.

Μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε τὸ ΑΚΕΛ νὰ ὑποστηρίξει καὶ νὰ προωθήσει τὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ πῶς μποροῦσε νὰ συμμετάσχει σ᾽ αὐτόν ; Ἡ ἀπάντηση βέβαια θὰ ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὲς συνθῆκες ποὺ διαρκῶς θὰ ἐδημιουργούνταν στὴν πορεία τοῦ ἀγώνα. Χωρὶς ὅμως νὰ θέλουμε νὰ περιορίσουμε καθόλου τὲς ἄπειρες ἐκδηλώσεις καὶ μορφὲς ποὺ μποροῦσε νὰ πάρει αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ και ὑποστήριξη δίνουμε πιὸ κάτω μερικὰ παραδείγματα :

1ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ πάρει ΕΠΙΣΗΜΗ ΘΕΣΗ ΥΠΕΡ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα.

2ο Τὸ κόμμα εἶχε κάθε δυνατότητα, λόγω τῆς ὀργανωμένης μάζας ποὺ ἐπηρέαζε νὰ διαφωτίσει τοὺς ἐργάτες ὥστε νὰ δεχτοῦν μ᾽ ἐνθουσιασμὸ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα

...κατ' ἀρχήν»
... ἀγώνα, ὅλων τῶν
... ἀποβαίνουν χρήσιμα,
... σὲ μιὰ ὁρισμένη
... τηρούμενο σχέδιο,
... γιὰ τακτική, τὸ ἴδιο
... ἀπὸ μέρους τῆς
... εἰδῶν θεραπείας ἀσθε-
... μιὰ εἰδικὴ θεραπεία
... («Τί Νὰ Κάνουμε ;»
... 2 σελ. 69, 'Αγγλ. Ἔκδ.)

... ὅτι ἡ γενικὴ γραμμὴ
... ακολουθήσει τὸ ΑΚΕΛ στὴν
... ἀγώνα συνταυτιζόταν
... γι' αὐτοδιάθεση. Εἴδαμε
... τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα,
... κάτω ἀπὸ τὴν καθοδή-
... ἔνθερμης ὑποστήριξης,
... μετοχῆς σ' αὐτόν. Στὴν
... δεδειγμένη μορφὴ ἀγώνα
... νὰ ἐξασφάλιζε πάντα
... σκοπῶν καὶ στόχων ποὺ

... τὸ ΑΚΕΛ νὰ ὑποστηρίξει
... καὶ πῶς μποροῦσε νὰ
... βέβαια θὰ ἐξαρτιόταν
... ἐδημιουργούνταν στὴν
... θέλουμε νὰ περιορίσουμε
... μορφὲς ποὺ μποροῦσε
... ὑποστήριξη δίνουμε πιὸ

... ΕΠΙΣΗΜΗ ΘΕΣΗ

... , λόγω τῆς ὀργάνω-
... διαφωτίσει τοὺς ἐργάτες
... ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα

καὶ νὰ προπαγανδίσει στοὺς ἐργάτες ποὺ ἐπηρέαζε καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσει μὲ τὸ Μαρξιστικὸ - Λενινιστικὸ ..., ποὺ μόνο διέθετε, τὸν ἀντι-ιμπεριαλιστικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀγώνα καὶ τὴ σημασία του τόσο γιὰ τὸ ... ὅσο καὶ γιὰ τὸ παγκόσμιο προλεταριάτο.

3ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ κινητοποιήσει τοὺς ἐργάτες σὲ μαζικὲς ἐκδηλώσεις (διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες,, ἀπεργίες, ὁδομαχίες κ.λ.π.) ἐνάντια στὸν ξένο κυρίαρχο ἔτσι ποὺ νὰ ἐνισχύεται τὸ στρατιωτικὸ μέτωπο στὰ μετόπισθεν μὲ τὴ μαζικὴ παλλαϊκὴ πάλη τοῦ λαοῦ.

4ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ παίξει τὸν πρωτοπόρο καθοδηγητικὸ ρόλο του στοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνες ἐνάντια στὸν ξένο κυρίαρχο προωθώντας τὸν ἀγώνα τῆς μαθητικῆς ἀντίστασης κι' ἀνοίγοντας σ' αὐτὸν νέους ὁρίζοντες καὶ νέες προοπτικές.

5ο Τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ παίξει τὸν πρωτοπόρο, ἡγετικὸ ρόλο του μέσα στὴ νεολαία, κινητοποιώντας τόσο τὴν ἐργαζόμενη ὅσο καὶ τὴ μαθητικὴ νεολαία στὴν πάλη της ἐνάντια στὸν κυρίαρχο.

6ο Τὸ κόμμα μποροῦσε - ἂν τὸ ἐπέτρεπαν οἱ συνθῆκες - νὰ ἱδρύσει τὴ δική του παράνομη ὀργάνωση ἡ ὁποία νὰ δρᾶ παράλληλα μὲ τὴν ΕΟΚΑ καὶ σὲ στενὴ πάντα συμμαχία μ' αὐτὴ γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς δικῆς του παράνομης, συνωμοτικῆς δράσης.

7ο Παράλληλα, ἤ στὴ θέση τῆς ἵδρυσης ἄλλης ὀργάνωσης, τὸ κόμμα ὤφειλε νὰ διεισδύσει μέσα στὴν ΕΟΚΑ, νὰ στήσει μέσα σ' αὐτὴ τὰ δικά του στελέχη συμβάλλοντας ἔτσι στὴν ὀρθὴ καθοδήγηση της καὶ στὴ διαφώτιση τῶν μελῶν της.

Σκοπὸς ὅμως μιᾶς τέτοιας διείσδυσης ἔπρεπε νἆταν ἡ ἐνίσχυση τῆς ΕΟΚΑ κι' ἡ προώθηση της σὲ πιὸ ἀποφασιστικὲς μορφὲς πάλης ΚΙ ΟΧΙ ἡ ἐκ τῶν ἔσω καταστροφή της. Τὸ πρῶτο ἦταν πατριωτικὸ καθῆκον κάθε κομμουνιστῆ - τὸ δεύτερο θἄταν ΠΡΟΔΟΣΙΑ.

Ὁποιαδήποτε ὅμως μορφὴ κι' ἂν ἔπερνε ἡ δράση τοῦ κόμματος κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα, τὸ κόμμα ὤφειλε πάντα νὰ διατηρεῖ τὴν αὐτοτέλειά του καὶ νὰ παρουσιάζεται πάντα κάτω ἀπ' τὸ δικό του Μαρξιστικὸ - Λενινιστικὸ λάβαρο, τραβώντας ἔτσι μαζί του νέες μάζες και νέους συμμάχους, στρατολογώντας καινούργια μέλη καὶ στελέχη μέσα ἀπ' τὲς τάξεις τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν, τῶν ὑπαλλήλων, τῆς προοδευτικῆς διανόησης καὶ τῶν μικρο-ἰδιοκτητῶν. Μὲ τὴ δική του ἀποφασιστικὴ πατριωτικὴ δράση, τὸ κόμμα θἄχε τὴν εὐκαιρία ν' ἁπλωθεῖ νὰ ριζώσει νὰ βγεῖ ἐνισχυμένο ἀπ' τὸν ἀγώνα καὶ νὰ δημιουργήσει καὶ ν' ἀναδείξει ἀγωνιστικὰ στελέχη δοκιμασμένα στὴν ἐπαναστατική τους δράση ἕτοιμα ν' ἀντιμετωπίσουν μὲ τὴν ἴδια ἀγωνιστικὴ διάθεση τὰ πολιτικὰ - κοινωνικὰ προβλήματα ποὺ δημιουργοῦνταν.

Ὁποιοδήποτε κι' ἂν ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα - ἀποτέλεσμα ἄλλωστε ποὺ γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς δὲν θ' ἀποτελοῦσε παρὰ ἕνα προσωρινὸ μόνο στάδιο ποὺ θἄνοιγε νέες ἀφετηρεῖες δράσης στὴν πορεία τους πρὸς τὸν τελικὸ σκοπὸ - ὁ λαὸς θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρία «ν' ἀποκτήσει πεῖρα καὶ γνώση, νὰ ἐνισχυθεῖ, νὰ μάθει τοὺς ἀληθινοὺς ἀρχηγούς του, τοὺς σοσιαλιστὲς προλετάριους καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἑτοιμαστεῖ γιὰ τὴ γενικὴ ἔφοδο» (Λένιν).

Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο μᾶς καλοῦσε ὁ ὁδηγὸς κάθε κομμουνιστῆ - τὸ πολύτιμο ὅπλο ποὺ μᾶς διακρίνει ἀπ' ὁποιοδήποτε ἄλλο-ὁ Μαρξισμὸς - Λενινισμός. Αὐτὸς ἦταν ὁ ΜΟΝΟΣ ἐνδεδειγμένος δρόμος ποὺ καλοῦνταν ν' ἀκολουθήσουν οἱ κομμουνιστὲς στὴν Κύπρο.

4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ

«Ἂς μὴ περιμένουμε κανένα ἀπ' τὰ πάνω νὰ μᾶς σώσει
ὑπεράσπιση δὲν ἔχουμε σὲ πρίγκηπες καὶ λόρδους
τὸ δικό μας δεξὶ χέρι τὶς ἁλυσίδες θὰ σπάσει
δουλείας μίσους, ἀπληστίας καὶ φόβου....»
(ἀπὸ ἕνα τραγούδι τῆς Παγκόσμιας Ἐργατιᾶς)

Εἴδαμε ποιὰ θέση ὤφειλε νὰ πάρει τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα. Ἂς δοῦμε ὅμως τώρα ποιὰ θέση πῆρε στὴν πραγματικότητα τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ ποιὰ «Μαρξιστικὰ» ἐπιχειρήματα ἐπιστράτευσαν οἱ ἡγέτες του πρὸς δικαιολόγηση τῆς θέσης τους :

Ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ προπαγάνδιζε μὲ λόγια ὑπὲρ τῆς ἑνότητας ὅλων τῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων, ἡ ὀππορτουνιστικὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, τοῦ «κομμουνιστικοῦ» κόμματος τῆς Κύπρου, κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχει διάσπαση. Ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ καλοῦσε τὴν ἐθνικιστικὴ ἡγεσία σ' ἑνιαῖο ἀγώνα μὲ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγει ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία ποὺ τῆς δόθηκε ποτὲ γιὰ τὴν ἐπίτευξη ἑνιαίου ἀγώνα στὰ κάτω καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς ἐπαναστατικῆς ἑνότητας ὅλων τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων σ' ἕνα ἔνοπλο ἀποφασιστικὸ ἀγώνα ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό. Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία τοὺς δόθηκε μὲ τὴν ἵδρυση τῆς Ε.Ο.Κ.Α. καὶ τὴν κήρυξη τοῦ Παγκύπριου Ἔνοπλου Ἀγώνα κάτω ἀπὸ τὸ λάβαρο τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης. Στὴν ἀπόρριψη

τούτης τῆς εὐκαιρίας ἡ ὀππορτουνιστικὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ εἶχε τὸ θράσος νὰ διαστρεβλώσει τὸ Μαρξισμὸ καὶ νὰ προσπαθήσει νὰ τὸν ἐπικαλεσθεῖ σὰν σύμμαχο.

Ἀπὸ τὸν Δεκέβρη τοῦ 1954 κι' ὅλας, ὁ «Νέος Δημοκράτης», τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ, προειδοποίησε τοὺς ἀναγνῶστες του ἐνάντια στὲς «προβοκάτσιες» καὶ τοὺς «ἐχθροὺς τοῦ Λαοῦ» ποὺ προετοίμαζαν «ἐχθροπραξίες» κατὰ τὴ διάρκεια μαζικῶν διαδηλώσεων. Στὴν ἔκδοση του τῆς 18ης τοῦ Δεκέβρη, 1954, ὁ «Νέος Δημοκράτης» μὲ τὸ σύνθημα : «Πατριῶτες τῆς Κύπρου! Ἐπαγρυπνῆτε!» ἔγραψε :

> «Ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ εἶναι μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, δίκαιος, καὶ καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ «ἐχθροπραξίες» ἤ ἄλλες πιθανὲς «προβοκάτσιες». Πατριῶτες! Ἐπαγρυπνῆτε! Μὴν ἐπιτρέπετε σὲ ἐχθρικὰ καὶ ὕποπτα στοιχεῖα νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ προβοκάτσιες. Καταγγέλλετε ἔγκαιρα στὴν Ὀργάνωση σας ἤ στὸ κόμμα σας κάθε ὕποπτη ἐνέργεια ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσης του καὶ βοηθῆστε νὰ ξεσκεπασθοῦν ἔγκαιρα τὰ ἀντεθνικὰ σχέδια τους».

Αὐτὴ ἡ ἔκκληση ἔγινε τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης διαδήλωσης ποὺ κατέληξε σὲ Παγκύπριες ταραχές, τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης ἐξέγερσης τοῦ Λαοῦ, τὴν παραμονὴ τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης τοῦ Λαοῦ τῆς Κύπρου ἐνάντια στὸν Ἰμπεριαλισμό.

Παρ' ὅλη τὴν ἔκκληση τοῦ «Νέου Δημοκράτη» πρὸς τοὺς ἐργάτες νὰ παρεμποδίσουν τὲς «ἐχθροπραξίες», οἱ διαδηλώσεις πού ἔγιναν σ' ὅλες τὲς μεγάλες πόλεις τὴν 18ην τοῦ Δεκέβρη 1954 ὁδήγησαν σὲ μαζικὲς ἐκδηλώσεις χωρὶς προηγούμενο στὴν Κυπριακὴ ἱστορία κατὰ τὲς ὁποῖες ἡ ἀστυνομία πυροβόλησε καὶ τραυμάτισε ἀρκετοὺς Πατριῶτες.

Ἀλλὰ ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἐπανῆλθε στὴν ἐπίθεση του στὴν πρώτη ἔκδοση μετὰ τὴ διαδήλωση τρεῖς μέρες ἀργότερα δηλαδὴ τὴν 21η τοῦ Δεκέβρη 1954. Μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα : «Ἐπαγρύπνηση» ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἔγραψε :-

> «Ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ γιὰ τὴν αὐτοδιά-

θεση εἶναι ἀγώνας μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, ἀγώνας ποὺ στηρίζεται πάνω στὸ διεθνὲς Δίκαιο καὶ καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ «προβοκάτσιες»...... Ὁρισμένα ἔκτροπα δὲν ἐγκρίνοντα ἀπὸ τὸν Λαό...... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ ἔκτροπα αὐτὰ ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ ἀγώνα ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐθορμητισμὸν τῆς Κυπριακῆς Νεολαίας γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ξένα ἀντικυπριακὰ ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα».

Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸν τρόπο ὁ «Νέος Δημοκράτης» ὑποδέχτηκε τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὴν Κύπρο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ἡγεσία ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ κόμματος ἔβλεπε τὰ πρῶτα, σποραδικὰ σημεῖα μιᾶς ἐπαναστατικῆς καμπάνιας ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσει.

Ἀλλὰ τὸ πραγματικὸ κίνημα δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει. Ἡ Ε.Ο.Κ.Α. ἀκόμη δὲν εἶχε ἱδρυθεῖ. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ δικαιολογήσει τοὺς ἡγέτες τοῦ ΑΚΕΛ μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι δὲν γνώριζαν ἀκόμη, ἄνκαι ὤφειλαν νὰ γνωρίζουν, τὶ ἐμαγειρεύετο εἰς τὸ ἐπαναστατικὸ μαγειριὸ τοῦ Κυπριακοῦ ἀγώνα.

Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσουμε τὴ στάση τους μόλις ἡ ΕΟΚΑ ἔκαμε τὴν πρώτη της ἐμφάνιση. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ΕΟΚΑ ἐγκαινίασε τὸν ἀγώνα της μὲ ταυτόχρονες ἐκρήξεις βομβῶν σὲ κυβερνητικὰ ὑποστατικὰ σ' ὅλες σχεδὸν τὲς πόλεις τῆς Κύπρου τὴν νύχτα τῆς 31ης τοῦ Μάρτη πρὸς τὴν 1η τ' Ἀπρίλη τοῦ 1955. Τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ συνῆλθε σ' ἔκτακτη συνεδρίαση τὴν 1η τ' Ἀπρίλη, 1955 καὶ παρουσίασε ἕνα «ἱστορικὸ» «Μαρξιστικὸ» ἐξάμβλωμα ποὺ περιεχόταν σὲ μιὰ προκήρυξη πρὸς τὸ Λαό. Κι' αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα δημοσιεύτηκε στὸ «Νέο Δημοκράτη» τῆς 2ας τ' Ἀπρίλη 1955 μὲ τὸν τίτλο: «Οἱ χθεσινὲς ἐκρήξεις δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸν πραγματικὸ ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ». Παραθέτουμε μερικὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ τοῦ «βαρυσήμαντου» ἐγγράφου :-

«Οἱ δυναμιτιστικὲς ἐκρήξεις ποὺ σημειώθηκαν τὲς πρωϊνὲς ὧρες τῆς Παρασκευῆς (1ης Ἀπριλίου) ἐπαναφέρουν πιὸ ἔντονα μπροστὰ στὸν Κυπριακὸ Λαὸ ἕνα

ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ λυθῇ κάθε πιθανὴ σύγχυση κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο Κύπριο πατριώτη. Γνωστὰ φιλοϊμπεριαλιστικὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα καὶ πρακτορεῖα δοκίμασαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ παρουσιάσουν αὐτὲς τὲς ἐκρήξεις σὰν δράση ποὺ σχετίζεται μὲ τὸν ἐθνικὸ ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ. Ἀκόμα τὰ ἰμπεριαλιστικὰ μεγάφωνα δὲν θ' ἀργήσουν ν' ἀνεβάσουν τὸν τόνο τῶν ἐκκλήσεων τους γιὰ ἔνταση τῶν καταπιεστικῶν μέτρων καὶ περαιτέρω κτυπήματα τοῦ ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ, ποὺ τὰ συνδυάζει βέβαια καὶ μὲ τὴν ἀπαραίτητη «συνταγματική» βιτρίνα. Πῶς πρέπει ὅμως ὁ Κυπριακὸς Λαὸς νὰ δῇ αὐτὰ τὰ γεγονότα. Εἶναι μήπως γενικὰ ποὺ ἔστω καὶ κατὰ διάνοιαν μποροῦν νὰ προάγουν τὴν ὑπόθεσή του; Εἶναι μήπως πατριωτικὸ ἔργο;........ ὅπως διατείνεται ἕνα ὕποπτο φυλλάδιο ποὺ κυκλοφόρησε ταυτόχρονα μὲ τὲς ἐκρήξεις; Εἶναι μήπως οἱ ἐμπνευστὲς αὐτῆς τῆς δράσης «διαλεχτοὶ ἥρωες» ποὺ πρέπει νὰ τοὺς τιμήσῃ ὁ Λαός; Εἶναι πιθανὸν μερικοὶ καλῆς πίστεως ἄνθρωποι παρασυρμένοι ἀπὸ δημαγωγικὰ λόγια νὰ πιστεύουν ὅτι αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἐξυπηρετεῖ τὸνἐθνικὸν ἀγώνα. Ἀδίστακτα ὅμως τὸ ΑΚΕΛ λέει πὼς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ δραστηριότητα μονάχα ζημιὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσει στὸν Κυπριακὸ ἀγώνα. Πιστεύουμε δὲ ὅτι ὁ Κυπριακὸς Λαὸς βασισμένος καὶ στὴν πεῖρα του συμφωνεῖ ἀπόλυτα μ' αὐτὴ τὴ θέση.

Τὸ ΑΚΕΛ μὲ ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης του ἔναντι στὸν Λαὸν καὶ τοὺς ἀγῶνες του προειδοποίησε ἀρκετὰ ἔγκαιρα γιὰ τὴ ζημιὰ ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσει ἡ τακτικὴ τοῦ «σαμποτάζ» τῶν λεγομένων «ἐχθροπραξιῶν» καὶ τῆς «προβοκάτσιας» γενικὰ ποὺ κηρύσσεται κάτω ἀπὸ τὸν μανδύα τῆς ἐθνικῆς δράσης........

Ἔφτασε ὅμως ἡ ὥρα ποὺ κάθε τίμιος πατριώτης πρέπει νὰ ξεκαθαρίσει ὁλότελα στὴ σκέψη του τί ἀποτελεῖ ὀρθὴ τακτικὴ ἐθνικοῦ ἀγώνα καὶ τί ἀποτελεῖ προβοκάτσια καὶ παιγνίδι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσής του...

......Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΛΑΟΣ δὲν ἔχει

καμμιὰ σχέση μ' αὐτὲς τὲς
Οἱ μέθοδες αὐτὲς ἐκφυλίζουν
στὴν συκοφαντία καὶ τὰ
Τὸ ΑΚΕΛ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ
τὸν Κυπριακὸ Λαὸ καὶ τὸν

α) Νὰ δυναμώσει τὴν
ἀνώτερο βαθμὸ καὶ νὰ
ἀπὸ κάθε προβοκάτσια,
καὶ κτύπημα.

β) Νὰ ἀπομονώσει πάρα

Μάλιστα! Τὸ ΑΚΕΛ ἐξέδωσε
«ἀδίστακτα» καὶ «μ' ὅλη τὴ
ἔναντι στὸν Λαό»!! Καὶ τὸ ἴδιο
μὲ τὴ μέρα. Ὁ «Νέος Δημοκράτης»
θέσεις του ἐνάντια στὲς «ταραχὲς»
«προβοκάτσιες». Ἐπαναλάμβανε
ἐνάντια στὴ «βλαβερὴ αὐτὴ
ἐνέργειες». Ὁ Α. Φάντης, ἐξέχον
ματος, ἔγραψε δυὸ κύρια ἄρθρα
«Νέο Δημοκράτη» τῆς 9ης καὶ 10
αὐτὰ τὰ ἄρθρα ἐπαναλάμβανε τὲς
ληξε μ' αὐτὴ τὴν ἔκκληση :-

«Μακρυὰ ἀπὸ τὲς
καὶ ἐνέργειες. Ὁ ἀγώνας
ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ
κρατικὲς ἐξτρεμιστικὲς ἐνέργειες
τικὲς ἐκρήξεις ποὺ

Κι' ὁ Γενικὸς Γραμματέας τοῦ
ἔγραψε στὲς 5 τοῦ Ἰούνη :-

«Ἄ! Αὐτοὶ οἱ
παγίδα τῶν
ἀπὸ τὴ μέση»(!!)

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν
Ζαχαριάδης τότε Ἀρχηγὸς τοῦ

καμμιὰ σχέση μ' αὐτὲς τὲς τρομοκρατικὲς πράξεις..... Οἱ μέθοδες αὐτὲς ἐκφυλίζουν τὸν ἀγώνα καὶ τὸν ἐκθέτουν στὴν συκοφαντία καὶ τὰ κτυπήματα τῶν ἐχθρῶν του. Τὸ ΑΚΕΛ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπευθύνεται πρὸς ὁλόκληρο τὸν Κυπριακὸ Λαὸ καὶ τὸν καλεῖ :-

α) Νὰ δυναμώσει τὴν πατριωτικὴ ἐπαγρύπνηση στὸν ἀνώτερο βαθμὸ καὶ νὰ περιφρουρήσει τὸν ἀγώνα του ἀπὸ κάθε προβοκάτσια, διαστρέβλωση, δυσφήμηση καὶ κτύπημα.

β) Νὰ ἀπομονώσει πάρα πέρα τοὺς διασπαστές».

Μάλιστα! Τὸ ΑΚΕΛ ἐξέδωσε τὴν πιὸ πάνω διακήρυξη «ἀδίστακτα» καὶ «μ' ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης του ἔναντι στὸν Λαό»!! Καὶ τὸ ἴδιο τροπάρι συνεχίστηκε μέρα μὲ τὴ μέρα. Ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἐπαναλάμβανε τὲς ἐπιθέσεις του ἐνάντια στὲς «ταραχὲς» τὰ «σαμποτὰζ» καὶ τὲς «προβοκάτσιες». Ἐπαναλάμβανε τὶς προειδοποιήσεις του ἐνάντια στὴ «βλαβερὴ αὐτὴ τακτικὴ» καὶ «τὲς ἐξτρεμιστικὲς ἐνέργειες». Ὁ Α. Φάντης, ἐξέχον ἡγετικὸ στέλεχος τοῦ κόμματος, ἔγραψε δυὸ κύρια ἄρθρα ποὺ δημοσιεύτηκαν στὸ «Νέο Δημοκράτη» τῆς 9ης καὶ 10ης τοῦ Ἀπρίλη 1955. Σ' αὐτὰ τὰ ἄρθρα ἐπαναλάμβανε τὲς ἴδιες κουβέντες καὶ κατέληξε μ' αὐτὴ τὴν ἔκκληση :-

«Μακρυὰ ἀπὸ τὲς διάφορες ἐξτρεμιστικὲς πράξεις καὶ ἐνέργειες. Ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ ὁποιουδήποτε εἴδους τρομοκρατικὲς ἐξτρεμιστικὲς ἐνέργειες ὅπως εἶναι οἱ δυναμιτιστικὲς ἐκρήξεις ποὺ σημειώνονται τελευταῖα».

Κι' ὁ Γενικὸς Γραμματέας τοῦ ΑΚΕΛ, Ε. Παπαϊωάννου, ἔγραψε στὲς 5 τοῦ Ἰούνη :-

«Ἄ! Αὐτοὶ οἱ κομμουνιστές! Δὲν πιάστηκαν στὴν παγίδα τῶν ψευτοδιγενήδων γιὰ νὰ ξεπαστρευτοῦν ἀπὸ τὴ μέση»(!!)

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλ αὐτὰ κλήθηκε κι' ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης τότε Ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τώρα ἀποβλη-

μένος ἀπὸ τὸ κόμμα, νὰ βοηθήσει τὸ ΑΚΕΛ. Καὶ μὲ δυὸ «ἐμπρηστικὰ» ἄρθρα του ποὺ δημοσιεύτηκαν στὸ «Νέο Δημοκράτη» τῆς 30 τ' Ἀπρίλη καὶ τῆς 1ης τοῦ Μάη τοῦ 1955, ἔρριξε κι' ἄλλο λάδι στὴ φωτιά.

Τὰ σαμποτὰζ τῆς Ε.Ο.Κ.Α. τὰ ἀπεκάλεσε «πυροτεχνήματα», τοὺς ἀγωνιστὲς, «ἐθνοπροδότες», «Κυπροκάπηλους» καὶ «τυχοδιῶκτες». Τὲς βόμβες τῆς Ε.Ο.Κ.Α. «Πασχαλιάτικα βαρελότα» «τρακατροῦκες» καὶ «τσάκρες» κι' ὁλόκληρο τὸ κίνημα παρουσιάστηκε σὰν «ἕνα προσχεδιασμένο ἔγκλημα ποὺ στρέφεται ἐνάντια στοὺς ἐθνικοὺς πόθους τοῦ Λαοῦ στὸ Νησὶ ὅσο καὶ στὴν Ἑλλάδα. Κι' ἀκόμα ὅλα αὐτὰ σχεδιάστηκαν καὶ μπῆκαν στὴ πράξη σὲ συνεννόηση καὶ μὲ συμφωνία μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Ἀμερικάνους ἰμπεριαλιστές.......»(!!)

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ θέση ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Ἀλλὰ ἄς μή νομιστεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ θέση δὲν πάρθηκε ἐν ὀνόματι τοῦ Μαρξισμοῦ κι' ὅτι δὲν ὑποστηρίχτηκε καὶ ἐξηγήθηκε μὲ «Μαρξιστικὰ» ἐπιχειρήματα. Κάθε ἄλλο.

Στὸ «βαρυσήμαντο» ἔγγραφο ποὺ ἀναφέραμε, τὴν Προκήρυξη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ πρὸς τὸ Λαὸ ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ «Νέο Δημοκράτη» στὶς 2 τ' Ἀπρίλη 1955 βρίσκουμε καὶ τὸ «Μαρξιστικό» δικαιολογητικὸ τῆς θέσης ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ.

Νὰ λοιπὸν τὶ ἔγραφε ἡ προκήρυξη :-

> «Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ἡ ἀγροτιὰ τῆς Κύπρου πάνω ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ θυμοῦνται τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας ὅσον ἀφορᾶ τὴν λεγόμενη «τρομοκρατικὴ δράση». Ὁ μεγαλύτερος προλεταριακὸς ἐπαναστάτης τῆς ἱστορίας....... ὁ Λένιν καταδίκασε ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστατικῆς του δράσης καὶ πάλαιψε ἐνάντια στὴ λανθασμένη προβοκατόρικη τακτικὴ τῆς ἀτομικῆς τρομοκρατίας καὶ τῶν «διαλεκτῶν ἡρώων» γιατὶ τὴ θ ωροῦσε ἐπιζήμια γιὰ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, γιατὶ αὐτὸ ὑποκαθιστοῦσε τὴν πάλη τῶν μαζῶν μὲ τὴν πάλη τῶν μεμονωμένων ἡρώων, ἔδειχνε ἔλλειψη πίστης στὸ λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα.......
>
> " Ὁ δρόμος τῆς πάλης ἐνάντια στὸ τσαρισμὸ ποὺ

εἶχαν διαλέξει οἱ Ναρότνικοι (ὀργάνωση τρομοκρατῶν)'', γράφει ἡ ἱστορία τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., ''ὁ δρόμος μὲ τὲς μεμονωμένες δολοφονίες, μὲ τὴν ἀτομικὴν τρομοκρατία ἦταν στραβὸς καὶ βλαβερὸς γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Ἡ πολιτικὴ τῆς ἀτομικῆς τρομοκρατίας ὑπαγορευόταν ἀπὸ τὴ λαθεμένη θεωρία τῶν ναρότνικων γιὰ τοὺς ἐνεργητικοὺς ἥρωες καὶ τὸ παθητικὸ πλῆθος ποὺ περιμένει τὸ κατόρθωμα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «ἥρωες». Ἡ ἀπατηλὴ αὐτὴ θεωρία ἔλεγε πὼς μόνο ξεχωριστὰ διαλεκτὰ ἄτομα κάνουν τὴν ἱστορία ἐνῶ ἡ μάζα, ὁ Λαός, οἱ τάξεις, ὁ «ὄχλος» ὅπως τὸν ἔλεγαν περιφρονητικὰ οἱ Ναρότνικοι συγγραφεῖς εἶναι ἀνίκανοι γιὰ συνειδητὲς ὀργανωμένες πράξεις καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ μονάχα ν' ἀκολουθεῖ τυφλὰ τοὺς ἥρωες.''

Ὁ Λένιν ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1902 ἔγραφε: ''Ὅποιος ἔχασε τὴν πίστη του, ὅποιος ποτὲ δὲν πίστεψε σ' αὐτὴ τὴ δυνατότητα, (τοῦ πλατειοῦ παλλαϊκοῦ ἀγώνα) εἶναι πραγματικὰ δύσκολο νὰ βρεῖ ἄλλη διέξοδο γιὰ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγανάκτησης του γιὰ τὴν ἐπαναστατική του δραστηριότητα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν .... τρομοκρατία.

Ἡ πολιτικὴ δράση ἔχει τὴ **λογική** της ποὺ δὲν ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴ συνείδηση ἐκείνων ποὺ μὲ τὲς καλύτερες προθέσεις καλοῦν στὴν τρομοκρατία».

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ «Μαρξιστικὴ» ἐξήγηση ποὺ ἔδωσαν οἱ δογματιστὲς «Μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ θέση τους. Ἐδῶ ἔχουμε ἔντεχνη διαστρέβλωση τῆς διδασκαλίας τοῦ Λένιν. Ἀσφαλῶς θὰ ἔτριξαν τὰ κόκκαλα τοῦ Λένιν ὅταν τὸ ὄνομα του χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ ἀντεπαναστατικὴ δράση σὲ μιὰ Ἰμπεριαλιστικὴ ἀποικία.

Μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Λένιν δὲν ἔχουμε καμιὰ φιλονικία. Τουναντίο εἴμαστε ἀπόλυτα σύμφωνοι. Ἀλλά, ἂς ἐξετάσουμε κατὰ πόσο ἐφαρμόζεται στὴν παρούσα περίπτωση.

Π ρ ῶ τ ο: Μήπως ὁ Λένιν κατ' ἀρχὴν ἦταν ἐναντίον τῆς «τρομοκρατίας» ἢ ἁπλῶς ἦταν ἐναντίον τοῦ εἰδικοῦ

> εἴδους τρομοκρατίας τῶν Ναρότνικων μέσα στὴν ἱστορικὴ περίοδο ποὺ δροῦσαν καὶ τῶν μεθόδων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ;

Τὴν ἀπάντηση μᾶς τὴ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Λένιν :-

> «Δεύτερο», ἔγραφε ὁ Λένιν (στὸ γνωστὸ βιβλίο του «'Αριστερισμός») «αὐτὸ τὸ κόμμα (δηλαδὴ οἱ Ναρότνικοι) θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἐξαιρετικὰ ἐπαναστατικὸ ἢ ἀριστερό, ἐπειδὴ ἀναγνώριζε τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία καὶ τὲς δολοφονικὲς ἀπόπειρες - τακτικὴν ποὺ ἐμεῖς οἱ Μαρξιστὲς ἀπορρίψαμε μὲ ἔμφαση. Βέβαια ἀπορρίψαμε τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία γιατὶ ἔτσι ἐσύμφερε. Ὅσους κατ' ἀρχὴν ἦσαν πρόθυμοι νὰ καταδικάσουν τὴν τρομοκρατία τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπανάστασης ἢ τὴν τρομοκρατία γενικὰ ποὺ χρησιμοποιεῖ ἕνα νικηφόρο ἐπαναστατικὸ κόμμα ποὺ τὸ περικυκλώνει ἡ παγκόσμια μπουρζουαζία - τέτοιους ἀνθρώπους ἀκόμα κι' ὁ Πλεχάνωφ τὸ 1900-1903,˙ ὅταν ἦταν Μαρξιστὴς καὶ ἐπαναστάτης τοὺς γελοιοποίησε καὶ ἐξευτέλισε». (σελ.17)

'Αλλὰ γιατὶ οἱ Ρῶσσοι Μαρξιστὲς δὲν ἐνέκριναν τὴ Ναρότνικη τακτικὴ τῆς τρομοκρατίας ; Διότι τὴν ἐποχὴ τῆς τρομοκρατικῆς δράσης τῶν Ναρότνικων,, οἱ Ρωσσικὲς μάζες καταπιέζονταν ἀπὸ τὸ χειρότερο εἶδος ἀπολυταρχισμοῦ, τὸ Ρωσσικὸ τσαρισμό. Τὰ ἔκτροπα ποὺ διάπραττε ὁ Ρωσσικὸς τσαρισμὸς ἦταν τέτοια ποὺ ξεσήκωναν ὁλόκληρο τὸ Ρωσσικὸ Λαὸ ἐναντίον του. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε αὐτὴ ἡ λαϊκὴ ὀργὴ νὰ ὁδηγηθεῖ στὰ σωστὰ κανάλια ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ὁδηγήσουν σιγὰ σιγὰ τὸ Ρωσσικὸ Λαὸ σὲ μαζικὴ ἐπανάσταση πανεθνικῆς κλίμακας, ποὺ θὰ ἀνέτρεπε τὸ τσαρικὸ καθεστώς. Σκοπὸς ἦταν μιὰ καθολικὴ Ρωσσικὴ ἐπανάσταση ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸ Λαὸ ἐνάντια στὸ Ρωσσικὸ καθεστώς. Ἡ ἐπιτυχία μιᾶς τέτοιας ἐπανάστασης ἦταν ἐφικτὴ καὶ κατορθωτή, καὶ πραγματικὰ αὐτὸ ἀπόδειξε κι' ἡ Ἱστορία. Ἡ ἀτομικὴ τρομοκρατία καὶ συνωμοτικὴ δράση μερικῶν ἀπομονωμένων ἀτόμων παρεμπόδιζε τὴ μαζικὴ δράση κι' οἱ Μαρξιστὲς δὲν μποροῦσαν ν' ἀφήσουν τὲς «ἀπομονωμένες τρομοκρατικὲς πράξεις» ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἐπαναστατικὴ δράση τῶν μαζῶν. Οἱ Ναρότνικοι ἀπ' τὴν

ἄλλη, ἰσχυρίζονταν ὅτι ἡ ἀτο
κὴ σημασία» καὶ τόνωνε το
πῶς ὁ Λένιν ἀπάντησε σ' αὐ
του «Τὶ νὰ κάνουμε ;» ποὺ γρ

«Αὐτὸ εἶναι χαρακτ
ἀντιπροσωπευτικὸ τῶ
πασης καὶ παρακμῆς
σοσιαλδημοκρατικοῦ)
στὴν τρομοκρατία. Τὸ
ἡ κυβέρνηση δὲν μπορεῖ
ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐξα
ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν καταδ
ἀγώνα, σὰν τρόπο δρά
ληφθεῖ στὸ πρόγραμμα.
ριστικὸ σὰν παράδειγμα
πτὸ τὸ ἄμεσο καθῆκον
στὴν ἐπαναστατικὴ δράσ
κη ἐφημερίδα) ὑποστηρίζ
γιὰ τὴν «διέγερση» τοῦ
νὰ τοῦ δοθεῖ ἕνα «γερ
κανεὶς νὰ βρεῖ ἐπιχείρημα
περισσότερο ἀπ' αὐτὸ
διαπράττονται ἀρκετοὶ
ζωὴ ὥστε νὰ χρειάζεται
«τονωτικοῦ» ; 'Απὸ τὴν ἄλ
φανερὸ ὅτι ὅσοι δὲν ξεσηκ
νὰ ξεσηκωθοῦν, οὔτε κι' ἀπ
τυραννία, θὰ σταθοῦν πάλ
τὰ δάκτυλά τους» ὅταν
ἀγωνίζεται μόνη της σὲ
κυβέρνηση ; Τὸ γεγονὸς
τῶν ἐργατῶν ξεσηκώνοντα
τοὺς βανδαλισμοὺς ποὺ δι
ζωή, ἀλλὰ εἴμαστε ἀνίκανο
κανεὶς νὰ τὸ περιγράψει ἐπ
ὅλες αὐτὲς τὲς σταγόνες καὶ
διέγερσης ποὺ προκαλεῖ ἡ
μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπ' ὅτι
ποὺ χρειάζεται ἀκριβῶς νὰ
σουμε σὲ μιὰ μοναδικὴ γ
Ἐκλεκτὰ Ἔργα, Τομ. 2 σελ.

ἄλλη, ἰσχυρίζονταν ὅτι ἡ ἀτομικὴ τρομοκρατία εἶχε «διεγερτικὴ σημασία» καὶ τόνωνε τοὺς Ρώσσους ἐργάτες. Νὰ ὅμως πῶς ὁ Λένιν ἀπάντησε σ' αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα στὴ μελέτη του «Τί νὰ κάνουμε ;» ποὺ γράφτηκε στὰ 1902 :

«Αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικό, πρῶτα γιατὶ ἦταν ἀντιπροσωπευτικὸ τῶν πρώτων σταδίων τῆς διάσπασης καὶ παρακμῆς τοῦ πατροπαράδοτου (πρὸ-σοσιαλδημοκρατικοῦ) κύκλου τῶν ἰδεῶν καὶ ἐπέμενε στὴν τρομοκρατία. Τὸ ὅτι ἔγινε τώρα παραδοχὴ ὅτι ἡ κυβέρνηση δὲν μπορεῖ νὰ «τρομοκρατηθεῖ» κι' ἐπομένως ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐξοντωθεῖ ἀπ' τὴν τρομοκρατία, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν καταδίκη τῆς τρομοκρατίας σὰ μορφὴ ἀγώνα, σὰν τρόπο δράσης ποὺ θἄπρεπε νὰ συμπεριληφθεῖ στὸ πρόγραμμα. Δεύτερο, εἶναι πιὸ χαρακτηριστικὸ σὰν παράδειγμα τῆς ἀποτυχίας νὰ γίνει ἀντιληπτὸ τὸ ἄμεσο καθῆκον τῆς «ἐκγύμνασης τῶν μαζῶν στὴν ἐπαναστατικὴ δράση». Ἡ «Σβόποντα» (Ναρόντνικη ἐφημερίδα) ὑποστηρίζει τὴν τρομοκρατία σὰ μέσο γιὰ τὴν «διέγερση» τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, καὶ γιὰ νὰ τοῦ δοθεῖ ἕνα «γερὸ σπρώξιμο». Δυσκολεύεται κανεὶς νὰ βρεῖ ἐπιχείρημα ποὺ διαψεύδεται μόνο του περισσότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα. Μήπως δὲν διαπράττονται ἀρκετοὶ βανδαλισμοὶ στὴ Ρωσσικὴ ζωὴ ὥστε νὰ χρειάζεται ἡ ἀνακάλυψη ἑνὸς εἰδικοῦ «τονωτικοῦ» ; Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν εἶναι μήπως φανερὸ ὅτι ὅσοι δὲν ξεσηκώνονται καὶ ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ ξεσηκωθοῦν, οὔτε κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ Ρωσσικὴ τυραννία, θὰ σταθοῦν πάλι στὸ περιθώριο «παίζοντας τὰ δάκτυλά τους» ὅταν μιὰ χούφτα τρομοκρατῶν θὰ ἀγωνίζεται μόνη της σὲ ἀγώνα μονομαχίας μὲ τὴν κυβέρνηση ; Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶναι, ὅτι οἱ μάζες τῶν ἐργατῶν ξεσηκώνονται καὶ ὑπερδιεγείρονται ἀπὸ τοὺς βανδαλισμοὺς ποὺ διαπράττονται στὴ Ρωσσικὴ ζωή, ἀλλὰ εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ μαζέψουμε, ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ περιγράψει ἔτσι, καὶ νὰ συγκεντρώσουμε ὅλες αὐτὲς τὲς σταγόνες καὶ μικρὰ ποτάμια τῆς λαϊκῆς διέγερσης ποὺ προκαλεῖ ἡ Ρωσσικὴ ζωή, σὲ πολὺ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπ' ὅτι φανταζόμαστε, καὶ αὐτὸ ποὺ χρειάζεται ἀκριβῶς νὰ κάνουμε, νὰ τὰ συγκεντρώσουμε σὲ μιὰ μοναδικὴ γιγάντια πλήμμυρα» (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα, Τομ. 2 σελ. 96 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Καὶ ὁ Λένιν ἀποδείχτηκε ὀρθός. Γιατὶ ἡ μαζικὴ δράση τῶν ἐργατῶν τῆς Ρωσσίας ἔφερε τὴ Ρωσσικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1905. Γράφοντας γιὰ τὰ διδάγματα τῆς Ἐπανάστασης αὐτῆς, ὁ Λένιν στὸ ἄρθρο του «Τὰ διδάγματα τῆς Ἐπανάστασης» ποὺ δημοσιεύτηκε στὰ 1910, ἔγραψε :

«Τὸ πρῶτο καὶ κύριο δίδαγμα εἶναι ὅτι μονάχα ἡ ἐπαναστατικὴ δράση τῶν μαζῶν μπορεῖ νὰ φέρει βελτιώσεις ποὺ ν' ἀξίζουν τὸν κόπο στὲς ζωὲς τῶν ἐργατῶν καὶ στὴ διακυβέρνηση τοῦ κράτους. Καμιὰ «συμπάθεια» γιὰ τοὺς ἐργάτες ἀπὸ τοὺς μορφωμένους, κανένας ἀγώνας ἀπὸ μεμονωμένους τρομοκράτες ὅσον ἡρωϊκὸς καὶ νᾶναι δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἄξια νὰ ὑπονομεύσουν τὴ τσαρικὴ αὐταρχία καὶ τὴν παντοδυναμία τῶν καπιταλιστῶν». (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν, Τόμος 1, σελ. 467-8, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Εἴχαμε ὅμως στὴν Κύπρο συνθῆκες ὅμοιες μὲ τὲς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴ Ρωσσία τὲς παραμονὲς τῆς ἐπανάστασης τοῦ 1905 ; Βέβαια ὄχι. Ἡ Κύπρος δὲν εἶναι ἕνα μεγάλο ἔθνος ὅπως ἡ Ρωσσία, ἀλλὰ ἕνα μικρὸ Νησί. Ὁ Λαὸς τῆς Κύπρου δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀνατρέψει ἕνα ντόπιο καθεστὼς μὲ ντόπια ἐπανάσταση, ἀλλὰ νὰ ἀποτινάξει τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ μιᾶς ἰσχυρῆς ξένης Ἰμπεριαλιστικῆς Δύναμης. Κανένας ἀνοικτός, μαζικός, ἔνοπλος ἀγώνας δὲν μποροῦσε νὰ σταθεῖ ἀντιμέτωπος μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὲς λόγχες τῶν Ἰμπεριαλιστῶν. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε πιὸ ἐκτεταμένα ἀργότερα.

Δεύτερο: Εἶχε μήπως ὁ ἀγώνας ποὺ διεξῆγε ἡ ΕΟΚΑ καμιὰ ὁμοιότητα ἢ σχέση μὲ τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία καὶ τὲς μεμονωμένες δολοφονίες τῶν «μεμονωμένων τρομοκρατῶν» τῶν Ναρότνικων ;

Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἂς ἐξετάσουμε πρῶτα σὲ γενικὲς γραμμὲς τὲς διάφορες μορφὲς τῆς δράσης τῆς ΕΟΚΑ ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955 :-

(1) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ὁ ὀργανωτὴς κι' ἔπαιξε ἡγετικὸ ρόλο σὲ πολλὲς μαζικὲς συγκεντρώσεις καὶ θρησκευτικὲς συναθροίσεις μὲ ἐθνικο-πατριωτικὸ περιεχόμενο (οἱ θρησκευτικὲς συναθροίσεις ἦταν οἱ μόνες ποὺ ἐπιτρέπονταν ἀπὸ τὸ νόμο).

(2) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ὁ ὀργανωτὴς κι' ἔπαιξε τὸν κύριο ἡγετικὸ ρόλο σὲ παράνομες μαζικὲς διαδηλώσεις στοὺς δρόμους, ταραχὲς καὶ ὁδομαχίες μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ τὰ Βρετανικὰ στρατεύματα. Σ' αὐτὲς τὲς διαδηλώσεις ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ στρατὸς πυροβόλησαν τοὺς διαδηλωτές, χρησιμοποίησαν δακρυγόνα ἀέρια κι' ἔκαμαν ἐφόδους μὲ ρόπαλα καὶ ὅπλα γιὰ νὰ διαλύσουν τοὺς διαδηλωτές, πληγώνοντας ἀρκετὲς ἑκατοντάδες πατριωτῶν.

(3) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ὁ ὀργανωτὴς κι' ἔπαιξε τὸν κύριο ἡγετικὸ ρόλο σὲ καθολικὲς ἀπεργίες, κλείσιμο καταστημάτων καὶ κέντρων σ' ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιὰ τὲς ἐξορίες, ἐκτελέσεις πατριωτῶν, τὴ σύλληψη καὶ κράτηση πατριωτῶν χωρὶς δίκη καὶ γενικὰ γιὰ κάθε καταπιεστικὸ μέτρο τῶν Ἰμπεριαλιστῶν. Τέτοιες ἀπεργίες ποὺ συμπεριλάβαιναν ἀποχὴ ἀπὸ τὴ δουλειὰ ὅλων τῶν ἐργατῶν, κλείσιμο τῶν καταστημάτων, κλείσιμο τῶν γραφείων, κλείσιμο ὅλων τῶν δημόσιων κέντρων ἀναψυχῆς καὶ ἀποχὴ ἀπὸ τὰ μαθήματα, σὲ πολλὲς περιπτώσεις διάρκεσαν γιὰ ἀρκετὲς μέρες καὶ κατέληγαν στὴν ἐπιβολὴ κέρφιου.

(4) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ὁ μόνος ὀργανωτὴς καὶ ἐκτελεστὴς μεγάλων ἐπιχειρήσεων σαμποτὰζ ὅπως γιὰ παράδειγμα, τὴν ἀνατίναξη στρατιωτικῶν ἀεροδρομίων τῶν Ἰμπεριαλιστῶν, τὴν ἀνατίναξη βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῶν Ἰμπεριαλιστῶν, τὴν ἀνατίναξη στρατιωτικοῦ ὑλικοῦ τῶν Ἰμπεριαλιστῶν, τὴν ἀνατίναξη στρατιωτικῆς καὶ κυβερνητικῆς περιουσίας.

(5) Ἡ ΕΟΚΑ ἦταν ὁ μόνος ὀργανωτὴς καὶ ἐκτελεστὴς μικρότερων ἐπιχειρήσεων σαμποτάζ, ὅπως τὴν τοποθέτηση βομβῶν σὲ οἰκήματα, τὴν ἐκσφενδόνηση βομβῶν ἐνάντια σὲ στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα κλπ.

(6) Οἱ ἔνοπλες ὁμάδες τῆς ΕΟΚΑ, ὀργανωμένες πάνω στὴ βάση τῆς ἀντάρτικης πολεμικῆς στρατηγικῆς, ἔχουν διεξάγει ἀρκετὲς μάχες μὲ τὲς «Δυνάμεις Ἀσφαλείας». Ὁ Ἥρωας τῆς ΕΟΚΑ Γρηγόρης Αὐξεντίου πολέμησε μόνος του ἀπὸ τὸ κρυσφήγετο του

ἐνάντια σὲ μεγάλο ἀριθμὸ στρατιωτῶν, ὥσπου τελικὰ τὸν ἀνατίναξαν καὶ τὸν σκότωσαν μέσα στὴν κρύπτη του. Ἐξ ἴσου ἡρωϊκὸς ἦταν κι' ὁ θάνατος τοῦ Κυριάκου Μάτση, τῶν τεσσάρων πατριωτῶν ποὺ πέθαναν πολεμώντας στὸ Λιοπέτρι, καὶ πολλῶν ἄλλων πατριωτῶν.

(7) Ἡ ΕΟΚΑ ὀργάνωσε τὴ νεολαία τῆς Κύπρου σὲ μιὰ μαχητικὴ Νεολαιΐστικη Ὀργάνωση τὴν ΑΝΕ. Τούτη ἡ ὀργάνωση ἔδειξε ἰδιαίτερη δραστηριότητα στὲς πόλεις καὶ στὰ σχολεῖα. Ἡ ΑΝΕ βρῆκε καθολικὴ ὑποστήριξη ἀνάμεσα στὴ μαθητικὴ καὶ ἐργαζόμενη νεολαία καὶ ὀργάνωσε ὁλόκληρη τὴ μαθητικὴ νεολαία σ' ἕνα μαζικό, μαχητικὸ ἀντι-ἰμπεριαλιστικὸ ἀγώνα. Πολλὲς σχολικὲς ἀπεργίες καὶ μαθητικὲς διαδηλώσεις ὀργανώθηκαν καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις κατέληξαν σὲ ὁδομαχίες μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία.

(8) Τὰ μέλη τῆς νεολαιΐστικης ὀργάνωσης τῆς ΕΟΚΑ ἀνάλαβαν τὴ διανομὴ σ' ὅλες τὲς πόλεις καὶ χωριὰ τῶν παράνομων προπαγανδιστικῶν φυλλαδίων τῆς ΕΟΚΑ καὶ τὴ διεξαγωγὴ ἄλλης προπαγανδιστικῆς καὶ διαφωτιστικῆς δουλειᾶς.

(9) Ἡ ΕΟΚΑ ἵδρυσε τὴν Πολιτικὴ Ὀργάνωση ΠΕΚΑ ποὺ ἀνάλαβε τὴν εὐθύνη τῆς πολιτικῆς δράσης, διαφώτισης καὶ προπαγάνδας σ' ὁλόκληρη τὴν Κύπρο.

(10) Ἡ ΕΟΚΑ καὶ ἡ ΠΕΚΑ ἦταν οἱ ὀργανωτὲς καὶ ἐμπνευστὲς τῆς καμπάνιας τῆς «παθητικῆς ἀντίστασης» ποὺ ἐγκαινιάστηκε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1957. Καμπάνιας τῆς πιὸ μαζικῆς παλλαϊκῆς μορφῆς.

Τὰ πιὸ πάνω εἶναι μερικὰ μόνο παραδείγματα ἀπὸ τὴ δράση τῆς ΕΟΚΑ στὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια. Κι' αὐτὸς ὁ κατάλογος καθόλου δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἐξαντλητικός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ ἐντάθηκε στὸ μάξιμουμ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἀγγλο-Γαλλικῆς ἐπιδρομῆς ἐνάντια στὴν Αἴγυπτο, παρενοχλώντας ἔτσι τοὺς ἰμπεριαλιστὲς στὰ νῶτα τους. Αὐτὸ μονάχα δείχνει ὁλοφάνερα τὸν ἀντι-ἰμπεριαλιστικὸ χαρακτήρα

τῆς δράσης τῆς ΕΟΚΑ. Κι'
Πολιτικὸ Γραφεῖο τοῦ ΑΚΕΛ
μὲ τὴ δράση τῶν «διαλεκτῶν
τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαναν ἐκτὸς
κῶν ἀνδρῶν καὶ λίγα μικροεπε

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ παρ
ὅτι ἡ ΕΟΚΑ βρῆκε ἔνθερμη ὑπ
τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ καὶ
«Μαρξιστὲς» δογματιστὲς τοῦ
γεγονὸς ὅτι οἱ «Δυνάμεις Ἀ
ὁμολογία τοῦ πρώην κυβερ
Χάρντιγκ), ἦσαν ἐντελῶς ἀνίκα
τελεσματικὰ τὴν ΕΟΚΑ ἀπὸ
ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ἐνεργητ
ὁ Λαὸς πρὸς τὴν ΕΟΚΑ. Ἐ
ἀρνήθηκε νὰ δώσει ὁποιαδήποτ
Ἀσφαλείας» τὸ Δικτατορικὸ καθ
ἐφάρμοσε τὰ πιὸ καταπιεστικὰ
ὁ Κυπριακὸς Λαός. Νὰ μερικὰ

Γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν νὰ δώσου
βάνονταν ὑποβάλλονταν στὰ πιὸ
Ἑκατοντάδες ὁμήρων ρίχτηκαν
σεως (τὰ λεγόμενα Κρατητήρια)
κείας ἀρκετῶν ἡμερῶν ἢ καὶ ἑβδο
ποὺ προκαλοῦσαν στὸ Λαὸ κι' ἰδ
ριδες ἐργάτες, ἐπεβλήθηκαν σὲ πό
πρόστιμα ἀρκετῶν χιλιάδων λιρ
θυσμὸ σὰν τιμωρία γιὰ τὴν ἀρνη
ὁποιαδήποτε βοήθεια ἢ νὰ δώσε
μεις Ἀσφαλείας». Ἔγιναν συστη
νάμεις Ἀσφαλείας» ἔστησαν ὁδ
μοὶ Ἐκτάκτου Ἀνάγκης» ποὺ
βαρειὲς ποινές, καὶ στὴν περίπτ
ὅπως ἡ κατοχὴ ἢ μεταφορὰ ὅπ
βομβῶν, ἡ ἐκκένωση ὅπλων κλπ.
μόνη ἐνδεδειγμένη ποινή.

Ὁ Λαὸς συλλαμβανόταν καὶ ἐρε
λόταν σὲ μεγάλες ταλαιπωρίες, κακο

τῆς δράσης τῆς ΕΟΚΑ. Κι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ δράση τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο τοῦ ΑΚΕΛ εἶχε τὸ θράσος νὰ συγκρίνει μὲ τὴ δράση τῶν «διαλεκτῶν ἡρώων» τῶν Ναρότνικων ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαναν ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς δολοφονίες πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ λίγα μικροεπεισόδια μὲ βόμβες.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ παραγνώρισαν ἐντελῶς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ΕΟΚΑ βρῆκε ἔνθερμη ὑποστήριξη ἀνάμεσα στὲς μάζες τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ καὶ τῆς Κυπριακῆς νεολαίας. Οἱ «Μαρξιστὲς» δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ παραγνώρισαν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ «Δυνάμεις 'Ασφαλείας» (σύμφωνα μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ πρώην κυβερνήτη Στρατάρχη Σὲρ Τζὼν Χάρντιγκ), ἦσαν ἐντελῶς ἀνίκανες νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀποτελεσματικὰ τὴν ΕΟΚΑ ἀπὸ τελεία ἔλλειψη πληροφοριῶν, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ἐνεργητικῆς ὑποστήριξης ποὺ ἔδινε ὁ Λαὸς πρὸς τὴν ΕΟΚΑ. 'Επειδὴ ὁ Λαὸς συστηματικὰ ἀρνήθηκε νὰ δώσει ὁποιαδήποτε πληροφορία στὲς «Δυνάμεις 'Ασφαλείας» τὸ Δικτατορικὸ καθεστὼς τοῦ Σὲρ Τζὼν Χάρντιγκ ἐφάρμοσε τὰ πιὸ καταπιεστικὰ μέτρα ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ Κυπριακὸς Λαός. Νὰ μερικὰ παραδείγματα. :-

Γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν νὰ δώσουν πληροφορίες ὅσοι συλλαμβάνονταν ὑποβάλλονταν στὰ πιὸ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια. 'Εκατοντάδες ὁμήρων ρίχτηκαν σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως (τὰ λεγόμενα Κρατητήρια) χωρὶς δίκη. Κέρφιου διαρκείας ἀρκετῶν ἡμερῶν ἢ καὶ ἑβδομάδων μ' ὅλες τὲς κακουχίες ποὺ προκαλοῦσαν στὸ Λαὸ κι' ἰδιαίτερα στοὺς μεροκαματιάριδες ἐργάτες, ἐπεβλήθηκαν σὲ πόλεις καὶ χωριά. Συλλογικὰ πρόστιμα ἀρκετῶν χιλιάδων λιρῶν ἐπεβλήθηκαν στὸν πληθυσμὸ σὰν τιμωρία γιὰ τὴν ἄρνηση τοῦ Λαοῦ νὰ προσφέρει ὁποιαδήποτε βοήθεια ἢ νὰ δώσει πληροφορίες στὲς «Δυνάμεις 'Ασφαλείας». Ἔγιναν συστηματικὲς ἔρευνες καὶ οἱ «Δυνάμεις 'Ασφαλείας» ἔστησαν ὁδοφράγματα. «Οἱ Κανονισμοὶ 'Εκτάκτου 'Ανάγκης» ποὺ θεσπίστηκαν προνοοῦσαν βαρειὲς ποινές, καὶ στὴν περίπτωση μερικῶν παραβάσεων ὅπως ἡ κατοχὴ ἢ μεταφορὰ ὅπλων ἢ βομβῶν, τὸ ρίξιμο βομβῶν, ἡ ἐκκένωση ὅπλων κλπ. τὴ θανατικὴ ποινὴ ὡς τὴ μόνη ἐνδεδειγμένη ποινή.

'Ο Λαὸς συλλαμβάνόταν καὶ ἐρευνᾶτο ὁμαδικὰ καὶ ὑποβαλλόταν σὲ μεγάλες ταλαιπωρίες, κακουχίες καὶ κακομεταχείρηση.

Τὰ σπίτια τοῦ Λαοῦ κι' οἱ ἀγροὶ τῶν γεωργῶν ἐρευνοῦνταν συστηματικὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθοῦν ἀφάνταστες ζημιὲς στὲς περιουσίες τους.

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ μόνο ἀπὸ τὰ ἀντίποινα ποὺ ἐφάρμοσαν οἱ Ἰμπεριαλιστὲς στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τους ν' ἀποσπάσουν πληροφορίες ἀπὸ τὸ Λαό. Ὅμως, μὲ τὴν ἐξαίρεση τῶν λίγων προδοτῶν (ποὺ βρίσκονται σ' ὅλες τὲς χῶρες) ὁ Λαὸς ὑπέστη ὅλες τὲς κακουχίες μὲ ἡρωικὴ καρτερία καὶ κράτησε σιγὴ ὡς τὸ τέλος προσφέροντας ἀπ' τὴν ἄλλη κάθε βοήθεια ποὺ μποροῦσε στὴν ΕΟΚΑ γιατὶ εἶχε πίστη στὸ ὀρθὸ καὶ δίκαιο τοῦ ἀγώνα της.

Ὅμως, ἡ δράση τῆς Ε.Ο.Κ.Α. δὲν ἦταν λιγότερο πλατειὰ οὔτε λιγότερο μαχητικὴ ἀπὸ τὴ δράση τοῦ Λαοῦ τῆς Ἰρλανδίας στὴν ἀρχὴ τοῦ 20ου αἰῶνα. Οἱ φίλοι μας οἱ δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ καλὰ κάνουν νὰ σημειώσουν καὶ νὰ θυμοῦνται καλὰ τὰ πιὸ κάτω λόγια ποὺ ἔγραψε ὁ Λένιν τὸ 1916 :-

«Ὁ ὅρος «πούτς» στὴν ἐπιστημονική του ἔννοια μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ μόνο ὅταν ἡ ἀπόπειρα γιὰ ἐξέγερση δὲν ἔχει ἀποκαλύψει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα κύκλο συνωμοτῶν ἢ ἠλιθίων μανιακῶν, *κι' ὅταν δὲν ἔχει προκαλέσει συμπάθεια μέσα στὲς μάζες*. (Ἡ ὑπογράμμιση δική μας). Τὸ ἑκατοντάχρονο ἐθνικὸ κίνημα τῆς Ἰρλανδίας, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ διάφορα στάδια καὶ συνδυασμοὺς ταξικῶν συμφερόντων, ἐκδηλώθηκε, μεταξὺ ἄλλων, στὸ μαζικὸ Ἰρλανδικὸ Κογκρέσο στὴν Ἀμερικὴ ποὺ ἐνέκρινε ψήφισμα γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία τῆς Ἰρλανδίας - ἐκδηλώθηκε σὲ ὁδομαχίες, στὲς ὁποῖες ἔλαβε μέρος μιὰ μερίδα τῆς μικροαστικῆς τάξης τῶν πόλεων καὶ μιὰ μερίδα τῶν ἐργατῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ περίοδο μαζικῆς δράσης, διαδηλώσεων, κλεισίματος ἐφημερίδων κλπ. Ὁποιος ἀποκαλεῖ *ἕνα* τέτοιο ξεσήκωμα «πούτς» θὰ πρέπει νὰ εἶναι εἴτε ἕνας χονδροειδὴς ἀντιδραστικός, εἴτε ἕνας δογματιστὴς ἀνίκανος νὰ ἀπεικονίσει στὴ φαντασία του μιὰ κοινωνικὴ ἐπανάσταση σὰν ζωντανὸ φαινόμενο. («Συζήτηση πάνω στὴν Αὐτοδιάθεση - - 10. Ἡ Ἰρλανδικὴ Ἐξέγερση τοῦ 1916». Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα, Τόμος 5, σελ. 303, Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ἀλλά, ἂν οἱ δογματιστὲς
...καλεστοῦν τὸ Λένιν γιὰ νὰ στ...
...ματα τους, ἔπρεπε πρῶτα νὰ...
...τοὺς ἐξενεύριζε κάθε εἶδος συνωμοτ...
...κατ' ἀρχὴ στὴν τακτικὴ τῶν «μι...
...νὰ μελετήσουν τὸ Λένιν γιὰ ν' ...
Γιατὶ ἀκόμα καὶ στὴ Ρωσσία, ...
...πέραντο, ποὺ οἱ ἐπαναστατικὲ...
...στὸ Ρωσσικὸ στρατὸ καὶ τὴ ...
...μποροῦσε νὰ ταχθεῖ μὲ τὸ μέρος ...
...μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία ...
...ποὺ ὁ λαὸς ποὺ διεξῆγε τὸν ἐπαν...
...κατομμύρια ἀνθρώπων, ποὺ τ...
...τόσο διαφθαρμένο ποὺ δὲν μπορ...
...ἄμεσα στὸ Λαό, ὁ Λένιν τάχθ...
...στρατηγικῆς τῶν «μικρῶν ὁμάδω...
...πατίας». Νὰ τὶ ἔγραψε ὁ Λένιν ...
...ἀπὸ τὴν Ἐξέγερση τῆς Μόσχας» ...

«Τὸ τρίτο μεγάλο μάθημ...
ἀφορᾶ τὴν τακτικὴ καὶ τὴ...
γιὰ ἐξέγερση. Ἡ στρατιω...
ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς στρατι...
καθαρὴ ἀλήθεια τὴν τυμπάν...
στῶν ὁ Ἔνγκελς. Ἡ στρατ...
εἶναι ἡ ἴδια ὅπως στὰ μέσα ...
θἆταν τρέλλα νὰ στήσουμε...
πυροβολικὸ καὶ νὰ ὑπερασ...
περίστροφα. Ὁ Καούτσκυ ...
ὅτι εἶναι πιὰ καιρὸς τώρα, ...
ἐπανεξετάσουμε τὰ συμπεράσ...
ἡ Μόσχα ἐγκαινίασε νέα ...
Ἡ τακτικὴ αὐτὴ εἶναι ἡ τακ...
Γιὰ μιὰ τέτοια τακτικὴ χρειά...
των καὶ πάρα πολὺ μικρῶν ...
ἀκόμα καὶ δύο πρόσωπα. Σ...
δημοκράτες ποὺ καγχάζου...
γιὰ ὁμάδες ἀπὸ πέντε ἢ ὁμ...
Ἀλλὰ ὁ καγχασμὸς δὲν εἶναι...
τρόπος περιφρόνησης γιὰ τὸ ...
καὶ ὀργάνωσης ποὺ δημιουργ...

'Αλλά, ἂν οἱ δογματιστὲς φίλοι μας ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπικαλεστοῦν τὸ Λένιν γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ βλακώδη ἐπιχειρήματα τους, ἔπρεπε πρῶτα νὰ μελετήσουν τὸ Λένιν. Ἂν τοὺς ἐξενεύριζε κάθε εἶδος συνωμοτικῆς δράσης, ἂν ἀντιτίθενται κατ' ἀρχὴ στὴν τακτικὴ τῶν «μικρῶν ὁμάδων» κάμνουν καλὰ νὰ μελετήσουν τὸ Λένιν γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν πλάνη τους. Γιατὶ ἀκόμα καὶ στὴ Ρωσσία, ποὺ τὸ πεδίο δράσης ἦταν ἀπέραντο, ποὺ οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις πάλευαν ἐνάντια στὸ Ρωσσικὸ στρατὸ καὶ τὴ Ρωσσικὴ 'Αστυνομία (ποὺ μποροῦσε νὰ ταχθεῖ μὲ τὸ μέρος τῆς 'Επανάστασης) καὶ ὄχι μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀστυνομία ἑνὸς ξένου ἰσχυροῦ κράτους, ποὺ ὁ λαὸς ποὺ διεξῆγε τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα ἀποτελοῦσε ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ποὺ τὸ Τσαρικὸ Καθεστὼς ἦταν τόσο διαφθαρμένο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ ὑποστηρικτὲς ἀνάμεσα στὸ Λαό, ὁ Λένιν τάχθηκε ὑ π ὲ ρ τῆς πολεμικῆς στρατηγικῆς τῶν «μικρῶν ὁμάδων» καὶ τῆς «μαζικῆς τρομοκρατίας». Νὰ τὶ ἔγραψε ὁ Λένιν στὸ ἄρθρο του «Διδάγματα ἀπὸ τὴν 'Εξέγερση τῆς Μόσχας» στὰ 1906 :-

«Τὸ τρίτο μεγάλο μάθημα ποὺ διδάσκει ἡ Μόσχα, ἀφορᾶ τὴν τακτικὴ καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν δυνάμεων γιὰ ἐξέγερση. 'Η στρατιωτικὴ τακτικὴ καθορίζεται ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς στρατιωτικῆς τεχνικῆς. Αὐτὴ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια τὴν τυμπάνιζε στ' αὐτιὰ τῶν Μαρξιστῶν ὁ Ἔνγκελς. 'Η στρατιωτικὴ τεχνικὴ σήμερα δὲν εἶναι ἡ ἴδια ὅπως στὰ μέσα τοῦ δέκατου ἔννατου αἰώνα. Θἆταν τρέλλα νὰ στήσουμε τὰ πλήθη μπροστὰ στὸ πυροβολικὸ καὶ νὰ ὑπερασπίσουμε ὁδοφράγματα μὲ περίστροφα. 'Ο Καούτσκυ εἶχε δίκηο ὅταν ἔγραφε ὅτι εἶναι πιὰ καιρὸς τώρα, κατόπιν τῆς Μόσχας, νὰ ἐπανεξετάσουμε τὰ συμπεράσματα τοῦ Ἔνγκελς, κι'ὅτι ἡ Μόσχα ἐγκαινίασε νέα τακτικὴ ὁδοφραγμάτων. 'Η τακτικὴ αὐτὴ εἶναι ἡ τακτικὴ τοῦ ἀνταρτοπολέμου. Γιὰ μιὰ τέτοια τακτικὴ χρειάζεται ἡ ὀργάνωση εὐκίνητων καὶ πάρα πολὺ μικρῶν ὁμάδων ἀπὸ δέκα, τρία ἢ ἀκόμα καὶ δύο πρόσωπα. Συναντοῦμε συχνὰ Σοσιαλδημοκράτες ποὺ καγχάζουν ὅποτε γίνεται λόγος γιὰ ὁμάδες ἀπὸ πέντε ἢ ὁμάδες ἀπὸ τρία πρόσωπα. 'Αλλὰ ὁ καγχασμὸς δὲν εἶναι παρὰ ἕνας πολὺ φτηνὸς τρόπος περιφρόνησης γιὰ τὸ νέο ζήτημα τῆς τακτικῆς καὶ ὀργάνωσης ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὲς ὁδομαχίες

μέσα στὲς νέες συνθῆκες τῆς μοντέρνας στρατιωτικῆς τεχνικῆς. Μελετᾶτε καλά, κύριοι, τὴν ἱστορία τῆς ἐξέγερσης τῆς Μόσχας, καὶ θ' ἀντιληφθῆτε τὴ σχέση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ ὁμάδων ἀπὸ πέντε πρόσωπα καὶ τῆς νέας τακτικῆς τῶν ὁδοφραγμάτων.

«........ Κι' ὁ ἀνταρτοπόλεμος καὶ ἡ μαζικὴ τρομοκρατία ποὺ ἐπικρατοῦν παντοῦ στὴ Ρωσσία καὶ σχεδὸν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ Δεκέβρη θὰ βοηθήσουν ἀσφαλῶς τὲς μάζες νὰ καταλάβουν τὴ σωστὴ τακτικὴ ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμοστεῖ σὲ μιὰ ἐξέγερση. Ἡ Σόσιαλ-δημοκρατία πρέπει ν' ἀναγνωρίσει αὐτὴ τὴ μαζικὴ τρομοκρατία καὶ νὰ τὴ συμπεριλάβει στὴν τακτική της, ὀργανώνοντας την βέβαια καὶ ἐλέγχοντας την, καὶ καθυποτάσσοντάς την στὰ συμφέροντα καὶ τὲς συνθῆκες τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καὶ γενικὰ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα........ Μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὲς βελτιώσεις στὴν τεχνική, νὰ διδάξουμε τὲς ὁμάδες τῶν ἐργατῶν νὰ κατασκευάζουν βόμβες σὲ μεγάλες ποσότητες, νὰ βοηθήσουμε αὐτὲς τὲς ὁμάδες καὶ τὰ τάγματα μάχης νὰ βροῦν προμήθειες ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, θρυαλλίδων καὶ αὐτομάτων ὅπλων». (Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν, Τόμ. 1 σελ. 458, 459 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ὄχι ὅμως. Οἱ «Μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ ὅταν μιλοῦσαν γιὰ μαζικὴ ἐπαναστατικὴ δράση ἴσως νὰ εἶχαν στὸ νοῦ τους ὅτι ὅλες οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις θὰ παρατάσσονταν στὴ μιὰ πλευρά, κι'οἱ ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις θὰ παρατάσσονταν στὴν ἀπέναντι πλευρά. Θὰ διεξαγόταν τότε μεταξὺ τῶν δυὸ παρατάξεων ἀνοικτὸς πόλεμος μέχρι τῆς τελικῆς νίκης τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐξόντωσης τῆς ἄλλης παράταξης. Ἀλήθεια, γιὰ φαντασθῆτε πόσο ἔξυπνη θἄταν μιὰ τέτοια τακτική. Ὁ ἐπαναστατικὸς στρατὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ (ἀπὸ ὁλικὸ Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ 450.000) μὲ τὰ περίστροφά τους, λίγα ὁπλοπολυβόλα, ἐπιτόπια κατασκευασμένες βόμβες, ρόπαλα, ξινάρια καὶ φτιάρια, καὶ βέβαια ἄφθονες πέτρες, θὰ παρατασσόταν στὴ μιὰ πλευρὰ καὶ ὁ Βρετανικὸς Στρατὸς μὲ τὴν Ἀεροπορία του, τὸ Βαρὺ καὶ Ἐλαφρὺ Πυροβολικό, ὁπλοπολυβόλα ὅπλα καὶ κάθε εἴδους μοντέρνα ὅπλα, στὴν ἄλλη πλευρά (!!) Τότε θ' ἄρχιζαν νὰ πολεμοῦν στῆθος μὲ στῆθος μέχρι τῆς τελικῆς νίκης................

Σὲ ὅσους εἶχαν παρόμοιες ἰδέες ἀ
τῆς Ἰρλανδίας τὸ 1916 ὁ Λένιν ἔδω
«Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι
εἶναι δυνατὴ χωρὶς ἐξεγέρσει
ἀποικίες καὶ στὴν Εὐρώπη, χω
ματα μιᾶς μερίδας τῶν μικροα
τὲς προκαταλήψεις,
μὴ ταξικὰ συνειδητοποιημέν
ἐνάντια στὴν καταπίεση τῶν
τὸ νὰ φαντάζεται κανεὶς τέτο
ἀπόρριψη τῆς κοινο
σης. Μονάχα ὅσοι φαντάζο
θὰ παραταχθεῖ μιὰ στρατιὰ
ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ
μιὰ ἄλλη στρατιὰ θὰ φων
ἰμπεριαλισμοῦ» καὶ ὅτι αὐτὸ θ
ταση, μονάχα ὅσοι ἔχουν μιά
ριώδη ἰδέα, μποροῦν νὰ δυσ
ἐξέγερση ἀποκαλώντας την σ
Ὅποιος ἀναμένει μιὰ «καθαρ
δὲν θὰ ζήσει ποτὲ νὰ τὴ δεῖ
μιλᾶ γιὰ ἐπανάσταση χωρὶς ν
ἐπανάσταση». (Λένιν, Ἐκλεκ
303 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ἀλλὰ οἱ φίλοι μας τοῦ ΑΚΕΛ
τῆς μαζικῆς ἐπαναστατικῆς πάλης.
[illegible]λάμβαναν δὲν ἦταν «μαζικὴ ἐπ
μαζικὴ εἰρηνικὴ δράση». Προτιμ
[illegible]μάτων, τὸν πόλεμο τῶν λέξε
[illegible] καὶ τὴν φυλλαδοκαπηλεία ἀπὸ

«Δὲν εἶναι ἀρκετὸ» ἔλεγε ὁ
στὸ ζήτημα τῶν πολιτικῶν
πάρουμε θέση ἐπίσης στὸ ζήτη
Ὅσοι τάσσονται ἐ
δὲν προετοιμάζοντ
πει ἀνήλεα νὰ διωχτ
μὲς τῶν ὑποστηρικτ
σης, καὶ νὰ σταλοῦ
ἐχθρούς της, στοὺς τ
(Στοιχειώδη Ἔργα τοῦ Λένιν Τ

Σὲ ὅσους εἶχαν παρόμοιες ἰδέες ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἐξέγερση τῆς Ἰρλανδίας τὸ 1916 ὁ Λένιν ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντηση:

«Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση εἶναι δυνατὴ χωρὶς ἐξεγέρσεις τῶν μικρῶν ἐθνῶν στὲς ἀποικίες καὶ στὴν Εὐρώπη, χωρὶς ἐπαναστατικὰ ξεσπάσματα μιᾶς μερίδας τῶν μικροαστῶν μὲ ὅλες τους τὲς προκαταλήψεις, χωρὶς τὴν κίνηση τῶν μὴ ταξικὰ συνειδητοποιημένων προλεταριακῶν μαζῶν ἐνάντια στὴν καταπίεση τῶν .... ξένων ἐθνῶν κλπ., τὸ νὰ φαντάζεται κανεὶς τέτοιο πρᾶγμα ἀποτελεῖ τὴν ἀπόρριψη τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης. Μονάχα ὅσοι φαντάζονται ὅτι στὴ μιὰ πλευρὰ θὰ παραταχθεῖ μιὰ στρατιὰ καὶ θὰ φωνάξει, «εἴμαστε ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ ὅτι στὴν ἄλλη πλευρὰ μιὰ ἄλλη στρατιὰ θὰ φωνάξει «εἴμαστε ὑπὲρ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ» καὶ ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι κοινωνικὴ ἐπανάσταση, μονάχα ὅσοι ἔχουν μιὰ τόσο γελοία καὶ παιδαριώδη ἰδέα, μποροῦν νὰ δυσφημοῦν τὴν Ἰρλανδικὴ ἐξέγερση ἀποκαλώντας την σὰν «πούτς».

Ὅποιος ἀναμένει μιὰ «καθαρὴ» κοινωνικὴ ἐπανάσταση δὲν θὰ ζήσει ποτὲ νὰ τὴ δεῖ. Ἕνα τέτοιο πρόσωπο μιλᾶ γιὰ ἐπανάσταση χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί σημαίνει ἐπανάσταση». (Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τόμος 5 σελ. 303 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

Ἀλλὰ οἱ φίλοι μας τοῦ ΑΚΕΛ δὲν τάσσονταν κὰν ὑπὲρ τῆς μαζικῆς ἐπαναστατικῆς πάλης. Τὸ τροπάρι ποὺ διαρκῶς ἐπαναλάμβαναν δὲν ἦταν «μαζικὴ ἐπαναστατικὴ δράση» ἀλλὰ «μαζικὴ εἰρηνικὴ δράση». Προτιμοῦσαν τὸν πόλεμο τῶν συνθημάτων, τὸν πόλεμο τῶν λέξεων, τὴν ἔγκριση ψηφισμάτων καὶ τὴν φυλλαδοκαπηλεία ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα.

«Δὲν εἶναι ἀρκετὸ» ἔλεγε ὁ Λένιν «νὰ πέρνουμε θέση στὸ ζήτημα τῶν πολιτικῶν συνθημάτων. Πρέπει νὰ πάρουμε θέση ἐπίσης στὸ ζήτημα τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης. Ὅσοι τάσσονται ἐναντίον της, ὅσοι δὲν προετοιμάζονται γι' αὐτήν, πρέπει ἀνήλεα νὰ διωχτοῦν ἀπὸ τὲς γραμμὲς τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἐπανάστασης, καὶ νὰ σταλοῦν ὁλοταχῶς στοὺς ἐχθρούς της, στοὺς προδότες ἢ δειλούς.» (Στοιχειώδη Ἔργατοῦ Λένιν Τομ. 1 σελ. 457 Ἀγγλ. Ἔκδ.)

5. ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ:

«Ἐπαναστάτες ποὺ εἶναι ἀνίκανοι νὰ συνδυάσουν παράνομες μορφὲς πάλης μὲ τὴν πολύπλευρη νόμιμη δράση, εἶναι πολὺ φτωχοὶ ἐπαναστάτες» Λένιν.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1955, τὸ ΑΚΕΛ κηρύχτηκε παράνομο σὰν κόμμα καὶ σὰν ὀργάνωση. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του συνελήφθηκαν καὶ κρατήθηκαν χωρὶς δίκη στὰ κρατητήρια. Ἡ κράτησή τους διάρκεσε περὶ τοὺς 15 μῆνες. Ἡ θέση ποὺ πῆραν ἐνάντια στὴ «βία» δὲν τοὺς ἔσωσε γιατὶ οἱ ἰμπεριαλιστὲς κατακτητὲς ἦσαν ἀνίκανοι στὴν ἀρχὴ νὰ ξεχωρίσουν τοὺς ἀληθινοὺς κομμουνιστὲς ἀπὸ τοὺς προδότες τῆς ἐπανάστασης. Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἰμπεριαλιστὲς διέκριναν «κομμουνιστικὸ κίνδυνο» στὴν ἐξέγερση ἀποτελεῖ ἀκόμα μιὰ ἀπόδειξη τοῦ ἀληθινοῦ κοινωνικοῦ περιεχομένου τῆς ἐξέγερσης, καὶ μιὰ ἔνδειξη ποιὲς δυνάμεις ἔπρεπε νἄπερναν ἐνεργὸ μέρος σ' αὐτήν. Ὅμως, οἱ Ἰμπεριαλιστὲς δὲν ἄργησαν ν' ἀντιληφτοῦν ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς ἀριστερᾶς στὴν Κύπρο ἦταν ἀβλαβὴς γι' αὐτοὺς κι' ὅτι ὁ βρετανικὸς ἀποικισμὸς δὲν ἀπειλεῖτο ἀπὸ τὸν «κομμουνισμὸ» στὴν Κύπρο. Οἱ ἀριστεροὶ κρατούμενοι ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι.

Ἐνῶ ἦταν στὰ κρατητήρια ἄρχισαν νὰ διαφαίνονται σοβαρὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν κομματικῶν στελεχῶν κι' οἱ πιὸ τίμιοι καὶ λογικοὶ σύντροφοι διεξήγαγαν ἀποφασιστικὸ ἀγώνα ἐνάντια στὴν ἐπίσημη ἡγεσία τοῦ κόμματος κι' ἐνάντια στὴν προδοτικὴ θέση της ἔναντι στὸν ἔνοπλο ἀγώνα.

Ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλ
κι' ἀμέσως μετὰ τὴν
ἀπὸ τὸ κόμμα γιὰ
δημοκρατία μέσα στ
συμφέρο τῆς κομματ
διατήρησης της στὴν
ὡς τὸ Μάη τοῦ 1957
κληρα χρόνια γιὰ νὰ
ζυγίσει προσεκτικὰ κο
ξαναεξετάσει τὴν κατ
ἀναπροσανατολισμό

Ἡ ὁλομέλεια τῆς
συνῆλθε ξανὰ γιὰ πρώ
του τὸ Μάη τοῦ 1957.
στὸ κόμμα ν' ἀναγνωρ
ἀνοιχτά, χαράσσοντας
δράσης καὶ καλώντας
ὅπως εἶπε ὁ Λένιν :-

«Ἡ στάση ἑνὸς
του, ἀποτελεῖ ἕ
κριτήρια τῆς συ
μὲ τὸν ὁποῖο ἐ
του πρὸς τὴν
Τὸ νὰ παραδεχ
τοὺς λόγους, νὰ
γησαν, νὰ ἐξετά
διόρθωση του -
ματος. Αὐτὸ στ
των του, αὐτὸ
τῆς τάξης καὶ μετ

Ἀλλ' ἀλοίμονο,
Τοὐναντίον ἡ Κεντρικὴ
τὴν «ὀρθότητα» τῆς
καὶ τῆς ΕΟΚΑ. Ἡ ἀ
ΑΚΕΛ ἀναφέρει (σελ.

«Ἡ πλατειὰ
τὴν ὀρθότητα
μαζικοῦ δημοκρα

'Αλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Οἱ «ἐπικριτὲς» κατασιγήθηκαν κι' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόλυση τους ἀποβλήθηκαν ἐπίσημα ἀπὸ τὸ κόμμα γιὰ τὴν «ἀντικομματική» τους δράση. Ἡ δημοκρατία μέσα στὸ κόμμα καταπατήθηκε ξανά, γιὰ τὸ συμφέρο τῆς κομματικῆς ἡγεσίας καὶ τῆς «πάσῃ θυσίᾳ» διατήρησης της στὴν ἐξουσία. 'Απὸ τὸν 'Απρίλη τοῦ 1955 ὡς τὸ Μάη τοῦ 1957 τὸ κόμμα εἶχε μπροστά του δυὸ ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ παρακολουθήσει τὰ γεγονότα, νὰ τὰ ζυγίσει προσεκτικὰ καὶ νὰ κάνει μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια νὰ ξαναεξετάσει τὴν κατάσταση καὶ νὰ κάνει τὸν ἀνάλογο ἀναπροσανατολισμό του.

Ἡ ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ κόμματος συνῆλθε ξανὰ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴ σύλληψη τῆς ἡγεσίας του τὸ Μάη τοῦ 1957. Μιὰ χρυσὴ εὐκαιρία παρουσιαζόταν στὸ κόμμα ν' ἀναγνωρίσει τὰ λάθη του καὶ νὰ τὰ διακηρύξει ἀνοιχτά, χαράσσοντας ταὐτόχρονα μιὰ νέα πατριωτικὴ γραμμὴ δράσης καὶ καλώντας τὸ λαὸ νὰ τὴν ἀκολουθήσει. Γιατὶ ὅπως εἶπε ὁ Λένιν :-

> «Ἡ στάση ἑνὸς πολιτικοῦ κόμματος ἔναντι τῶν λαθῶν του, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ καὶ σίγουρα κριτήρια τῆς συνείδησης τοῦ κόμματος καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἐκπληρεῖ στὴν πράξη τὲς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὴν τάξη του καὶ τὲς ἐργαζόμενες μάζες. Τὸ νὰ παραδεχτεῖ ἕνα λάθος ἀνοιχτά, νὰ ἐξηγήσει τοὺς λόγους, νὰ ἀναλύσει τὲς συνθῆκες ποὺ τὸ δημιούργησαν, νὰ ἐξετάσει προσεκτικὰ τοὺς τρόπους γιὰ τὴ διόρθωση του - αὐτὸ εἶναι σημάδι ἑνὸς σοβαροῦ κόμματος. Αὐτὸ σημαίνει τὴν ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του, αὐτὸ σημαίνει καθοδήγηση κι' ἐκγύμναση τῆς τάξης καὶ μετὰ τῶν μαζῶν» ('Αριστερισμὸς σελ. 40)

'Αλλ' ἀλίμονο, δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνει τέτοια παραδοχή. Τοὐναντίον ἡ Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ κόμματος ἐπιβεβαίωσε τὴν «ὀρθότητα» τῆς θέσης του ἔναντι τῆς ἔνοπλης δράσης καὶ τῆς ΕΟΚΑ. Ἡ ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ ἀναφέρει (σελ. 5) :-

> «Ἡ πλατειὰ ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. ἐπιβεβαιώνει ξανὰ τὴν ὀρθότητα τῆς τακτικῆς τοῦ ἑνιαίου, παλλαϊκοῦ μαζικοῦ δημοκρατικοῦ ἀγώνα ποὺ ἀπαρέκκλιτα ἀκολού-

θησε τὸ κόμμα μας σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα......(!) Ἡ Κ.Ε. διαπιστώνοντας τὴν ὀρθότητα τῆς τακτικῆς μας καὶ ἐγκρίνοντας τὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς της, πιστεύει ὅτι ἂν τὸ κόμμα μας προχωροῦσε στὴν ἐφαρμογὴ τῆς τακτικῆς του, σὲ πιὸ ἀποφασιστικὲς μαχητικὲς μορφὲς πάλης μέχρι τὴ σύγκρουση μὲ τὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῶν ἀποικιστῶν_____ αὐτὸ θἄταν καταστρεπτικὸ τόσο γιὰ τὸ Λαϊκὸ κίνημα ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ ἴδιου τοῦ Λαοῦ.»

Καὶ ξανὰ μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα «Γιὰ τὴν θέση τοῦ κόμματος ἔναντι στὴν ΕΟΚΑ» ἡ ἀπόφαση ἀναφέρει :

«Ἡ πλατειὰ ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. παίρνοντας ὑπ' ὄψη τὶς συγκεκριμένες Κυπριακὲς συνθῆκες, τὸ συσχετισμὸ τῶν δυνάμεων ποὺ συγκρούονται σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα, τὸν παράγοντα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης, τὸν ἀντιδραστικὸ ρόλο τῆς Τουρκικῆς Κυβέρνησης καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ παράγοντα καὶ γενικὰ τὸ κάθε τι ποὺ ἐπηρεάζει τὴν διεξαγωγὴ τοῦ ἐθνικο - ἀπελεύθερωτικοῦ μας ἀγώνα, ἐπιβεβαιώνει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν ὀρθότητα τῆς θέσης τοῦ κόμματος ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς Δεξιᾶς.»

Ἀλλά, διαισθανόμενοι τὴν ἀντιδημοτικότητα τῆς ἀπόφασής τους καὶ τὴν ἀγανάκτηση τοῦ λαοῦ γιὰ τὴ διαγωγὴ καὶ τὴ στάση τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ πατριωτικοῦ κινήματος τῆς ΕΟΚΑ, οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες νόμισαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ σβύσουν τὰ παληά καὶ νέα τους ἁμαρτήματα μὲ τὸ νὰ «παραδεχτοῦν» μερικὰ λάθη στὴ θέση τους ἔναντι τῆς ΕΟΚΑ. Νόμισαν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ ρίξουν στάχτη στὰ μάτια τῶν «ἁπλοϊκῶν» ἐργατῶν καὶ νὰ τοὺς πείσουν γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν ἀρχηγῶν τους ποὺ δῆθεν δὲν φοβοῦνται νὰ παραδεχτοῦν ἀνοικτὰ τὰ λάθη τους. Τὸ μόνο λάθος ποὺ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ μπόρεσαν νὰ βροῦν στὴν τακτική τους, ἦταν ἡ ὑποτίμηση τῆς δύναμης τῆς ΕΟΚΑ κι' ἡ βιασύνη τους νὰ ξεστομίσουν τέτοιους χαρακτηρισμοὺς γιὰ τοὺς ἥρωες τῆς ΕΟΚΑ καὶ τὴν πατριωτική τους δράση ποὺ θὰ παραμείνουν γιὰ πάντα ἕνα στῖγμα αἴσχους στὴν ἱστορία τοῦ κόμματος. Παραθέτουμε ὁλόκληρη τὴν «παραδοχὴ» λαθῶν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΑΚΕΛ :

«Ταυτόχρονα ὅμως ἡ
ὅτι στὴ στάση μας ἔναν
σειρὰ λάθη μερικὰ ἀπὸ τὰ
·πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὑ
τῆς ΕΟΚΑ θεωρώντας το
φανατικῶν τῆς δεξιᾶς πρ
κοὺς μῆνες καὶ δὲν μπορέ
κολουθήσουμε τὶς προετ
ἀπὸ τρία χρόνια. Δεύτ
τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955
ἀψυχολόγητη ἐνέργεια,
ἔλλειψη ψυχραιμίας καὶ
ζήτημα θεωρητολογώντ
μὲ ἀποσπάσματα ἀπὸ τ
τὶς μάζες νὰ δοῦν σωστὸ
μας διαφωνοῦσε μὲ τὴν
Τρίτο οἱ χαρακτηρισμοί π
μας δώσαμε στὴν ΕΟΚΑ
ποκαλώντας τους «ψευ
«βαρελόττα» «τρακατρο
καὶ σεχταριστικοὶ καὶ ἐνό
τὴν ἐθνική μας ὑπόθεση
ὁπλίζαμε τὴν ΕΟΚΑ κο
ἐπίθεσή τους ἐνάντια στ
καὶ ἔρριχναν νερὸ στὸ
κινδύνου τοῦ ἐμφυλίου στ
αὐτῶν τῶν σοβαρῶν σεχ
ἡγεσία τοῦ κόμματος ἰδι
τικὸς πυρήνας φέρει τὴν

Τὰ πιὸ πάνω λάθη ὀφείλον
τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ
ὁποῖο ἔβλεπαν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγ
καὶ γενικὰ τὴν Κυπριακὴ Ἀσ
στὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀ
τροπὴ ποὺ ἐξακολουθεῖ ν' ἀπ
ποὺ ὅπως ἔγινε παραδεχτὸ διά
λάθη» ἔθιξε αὐτὰ τὰ λάθη μ'
καὶ μόνο γιὰ νὰ καταλήξει στὸ
ρασμα :-

«Παρὰ τὰ σοβαρὰ αὐτ

«Ταυτόχρονα όμως ή Κ.Ε. ύπογραμμίζει άνοικτά ότι στή στάση μας έναντι τής ΕΟΚΑ διεπράξαμε μιά σειρά λάθη μερικά άπό τά όποία άρκετά σοβαρά. Πρώτα πρώτα άπό τήν άρχή ύποτιμήσαμε σοβαρά τό κίνημα τής ΕΟΚΑ θεωρώντας το σάν κίνημα μερικών δεκάδων φανατικών τής δεξιάς προορισμένο νά σβύσει σέ μερικούς μήνες καί δέν μπορέσαμε νά μάθουμε καί νά παρακολουθήσουμε τίς προετοιμασίες πού γίνονταν πάνω άπό τρία χρόνια. Δεύτερο ή άνακοίνωση τού Π.Γ. τόν 'Απρίλη τού 1955 ήταν μιά πολύ βιαστική καί άψυχολόγητη ένέργεια, πού πρόδινε σύγχυση καί έλλειψη ψυχραιμίας καί μέ τόν τρόπο πού έπιανε τό ζήτημα θεωρητολογώντας γιά άτομική τρομοκρατία μέ άποσπάσματα άπό τό Λένιν δέν βοήθησε καθόλου τίς μάζες νά δούν σωστά γιά ποιούς λόγους τό κόμμα μας διαφωνούσε μέ τήν τακτική τού ένοπλου άγώνα. Τρίτο οί χαρακτηρισμοί πού σέ άνακοινώσεις καί σέ άρθρα μας δώσαμε στήν ΕΟΚΑ καί στούς άγωνιστές της άποκαλώντας τους «ψευτοδιγενήδες», «τραμπούκους», «βαρελότα» «τρακατρούκες» κλπ ήταν προκλητικοί καί σεχταριστικοί καί ένώ δέν έξυπηρετούσαμε καθόλου τήν έθνική μας ύπόθεση καί τήν ένότητα τού Λαού όπλίζαμε τήν ΕΟΚΑ καί τόν μοναρχοφασισμό στήν έπίθεσή τους ένάντια στό κόμμα καί τό Λαϊκό κίνημα καί έρριχναν νερό στό μύλο τής διάσπασης καί τού κινδύνου τού έμφυλίου σπαραγμού. Γιά τήν διάπραξη αύτών τών σοβαρών σεχταριστικών λαθών ή Κεντρική ήγεσία τού κόμματος ίδιαίτερα ό κεντρικός καθοδηγητικός πυρήνας φέρει τήν πιό βαρειά εύθύνη.»

Τά πιό πάνω λάθη όφείλονταν, σύμφωνα μέ τήν άπόφαση τής Κεντρικής 'Επιτροπής τού ΑΚΕΛ, στόν τρόπο μέ τόν όποίο έβλεπαν οί 'Ακελικοί ήγέτες «τήν 'Εθναρχία, τή δεξιά καί γενικά τήν Κυπριακή 'Αστική τάξη καί τόν ρόλο τους στόν έθνικοαπελευθερωτικόν άγώνα». Κι' ή Κεντρική 'Επιτροπή πού έξακολουθεί ν' άποτελείται άπό τά ίδια άτομα πού όπως έγινε παραδεχτό διάπραξαν τά πιό πάνω «σοβαρά λάθη» έθιξε αύτά τά λάθη μ' ένα τόσο έλαφρό τρόπο, μόνο καί μόνο γιά νά καταλήξει στό έξής σπαραξικάρδιο συμπέρασμα :-

«Παρά τά σοβαρά αύτά λάθη πού διαπράξαμε στήν

> ἀρχὴ στὴ στάση μας ἔναντι στὴν ΕΟΚΑ στὴν πράξη διορθώσαμε αὐτὰ τὰ λάθη στὴν πορεία τοῦ ἀγώνα, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερα ἡ στάση μας ἔναντι στὴν ΕΟΚΑ καὶ τῶν ἀγωνιστῶν της, νὰ ἐχτιμιέται σήμερα ἀπὸ ὅλα τὰ στρώματα ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ αὐτὴ καὶ ἀπὸ ἡγετικοὺς παράγοντες τῆς δεξιᾶς» (!)

Ἀλήθεια τὶ συμπέρασμα! Πὼς εἶναι ἀπόλυτα ψευδὲς ἔχει ἀποδειχτεῖ πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἱστορία. Γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι ἀκριβῶς ἡ στάση τοῦ κόμματος ἔναντι τῆς ΕΟΚΑ καὶ τοῦ ἀγώνα της, (ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια του πολλὰ μέλη της φονεύθηκαν ἀπὸ βρετανικὲς σφαῖρες ἢ κρεμάστηκαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἀπὸ τοὺς βρετανοὺς δημίους-) ποὺ ὡδήγησε στὸ σπαραγμὸ μεταξὺ τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς παράταξης στὴν Κύπρο, γιὰ τὸν ὁποῖο σπαραγμὸ οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ φέρουν τὴν πρωταρχικὴ εὐθύνη.

Δὲν φτάνει νὰ παραδέχεται κανεὶς ἕνα λάθος. Ἕνα κόμμα δὲν μπορεῖ νὰ καθοδηγεῖται ἀπὸ ἀρχηγοὺς ποὺ τὸ κάθε τους βῆμα ἀποτελεῖ κι᾽ ἕνα καινούργιο λάθος πιὸ σοβαρὸ ἀπ᾽ τὸ προηγούμενο. Ὅπως εἶπε ὁ Λένιν :

> «Σοφὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν κάνει λάθη. Δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι. Σοφὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ κάνει ὄχι πολὺ σοβαρὰ λάθη καὶ ξέρει τὸν τρόπο νὰ τὰ διορθώνει εὔκολα καὶ γρήγορα». (Ἀριστερισμὸς σελ. 19.)

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ σοβαρότητα τοῦ λάθους δὲν βρισκόταν μονάχα στοὺς προσβλητικοὺς καὶ ψευδεῖς χαραχτηρισμοὺς ποὺ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ ἔδωσαν στὴν ΕΟΚΑ καὶ τοὺς ἀγωνιστές της (παρ᾽ ὅλη τὴ σοβαρότητα τούτου τοῦ λάθους) ἀλλὰ στὴ θέση ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, μὲ ἄλλα λόγια στὴν τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τοῦ κόμματος ἔναντι τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Ὄχι μόνο αὐτὸ τὸ λάθος δὲν ἔχει γίνει ποτὲ παραδεχτὸ ἀλλὰ ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος. Τοῦτο τὸ λάθος ἔχει ἐπανηλειμμένα ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὸ κόμμα ὡς τὴ σημερινὴ μέρα, παρὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ζημιὰ ποὺ τοῦ ἔχει προκαλέσει. Τοῦτο φαίνεται καθαρὰ στὴν

πιὸ πάνω ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς στὴν ὁποία τονίζεται κι' ἐπιβεβαιώνεται «ἡ ἀπόλυτη διαφωνία» τοῦ κόμματος «πρὸς τὴν τακτικὴ τῆς ΕΟΚΑ».

Τοῦ κάκου θ' ἀναζητοῦσε κανεὶς στὴν ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς μιὰ πρακτικὴ ἢ θεωρητικὴ δικαιολογία γιὰ τὴ θέση τοῦ κόμματος ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα. Ἐνῶ γίνεται παραδοχὴ πὼς τὸ δικαιολογητικὸ ποὺ ἔδωσε τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955 γιὰ τὴ θέση τοῦ κόμματος ἔναντι τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἦταν λανθασμένο καὶ χωρὶς ἐφαρμογὴ ἐν τούτοις ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἔλαβε τὸν κόπο, ὅπως θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἕνα ὑπεύθυνο σῶμα, νὰ δώσει καινούργιο δικαιολογητικὸ γιὰ τὴν ἐπαναβεβαίωση τῆς θέσης του. Κι' ἔτσι ὁ λαὸς ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται στὸ σκοτάδι καὶ νὰ μὴ γνωρίζει γιατὶ ὤφειλε ν' ἀκολουθήσει τοὺς ἀρχηγούς του στὴν ὀλέθρια πολιτική τους. Τὴν πολιτικὴ ποὺ ἀπομόνωσε τὸ κόμμα ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη κι' ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐργαζόμενη νεολαία τῆς Κύπρου.

Οἱ ἀληθινοὶ Μαρξιστὲς καθόλου δὲν ἱκανοποιήθηκαν μὲ τὰ συμπεράσματα τῶν δογματιστῶν ἀρχηγῶν τοῦ ΑΚΕΛ. Οὔτε θεωροῦν τὲς ἐξηγήσεις τους ἀρκετὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ὀλέθρια πολιτικὴ καὶ τὰ σοβαρώτατα λάθη τους οὔτε καὶ θεωροῦν τὴν ἐπιμονὴ στὰ λάθη καὶ τὴν πολιτική τους σὰν δικαιολογημένη ἀπὸ τὰ γεγονότα ἢ τὴ θεωρία. Ὅλοι οἱ τίμιοι Μαρξιστὲς ποὺ παράμειναν στὸ κόμμα (ἀφοῦ κατόρθωσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς «κομματικῆς ἐπαγρύπνησης» τοῦ ΑΚΕΛ), ὅλοι ὅσοι στὰ τελευταῖα χρόνια διαγράφτηκαν ἀπὸ τὸ κόμμα γιὰ τὴ διαφωνία τους πρὸς τὴν πολιτική του, καὶ γενικὰ ὅλοι οἱ τίμιοι ἀριστεροὶ πατριῶτες τῆς Κύπρου, ἀπαιτοῦν τὴν ἄμεση ἀντικατάσταση τούτων τῶν «ἀρχηγῶν» προτοῦ εἶναι πολὺ ἀργά, προτοῦ τὸ κόμμα ὁδηγηθεῖ στὴν καταστροφή του.

Τὰ μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ ΑΚΕΛ ποὺ στὸ 1955 συνέταξαν ἐκεῖνο τὸ περίφημο «ἱστορικὸ» ἔγγραφο στὸ ὁποῖο καταδίκασαν καὶ ἐξύβρισαν τὴν ΕΟΚΑ, ἔλαβαν τὴν ἀπόφαση τους «ἀδίσταχτα» καὶ «μ' ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης τους ἔναντι στὸ λαό.» Τὰ ἴδια μέλη τοῦ ἴδιου Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ μᾶς λένε ὅτι ἡ πιὸ πάνω ἀπόφαση τους ἦταν σεχταριστικὴ καὶ

ὅτι ἔβλαψε σοβαρὰ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγώνα καὶ τὴν ἑνότητα τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη τῆς Κύπρου βρίσκεται τώρα σ' ἀπόλυτη ἀμηχανία μὴ ξέροντας μὲ ποιὸ τρόπο νὰ ξεχωρίσει πότε ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος μιλᾶ σοβαρὰ καὶ μὲ συναίσθηση τῆς εὐθύνης της καὶ πότε ξεστομίζει ἀνοησίες. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ΑΚΕΛ πρέπει νὰ δώσουν στοὺς ὀπαδοὺς τους μιὰ φόρμουλα ποὺ νὰ τοὺς δείχνει μὲ ποιὸ τρόπο πρέπει νὰ κάνουν τὴν ἀναγκαία διάκριση σὲ κάθε περίπτωση.

6. ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜ

«Τὸ νὰ χάνει κανεὶς τὴ ψυχραιμία τ
ἔγκλημα ἐνάντια στὸ Κόμμα, π

Πιστεύουμε ἀκράδαντα, συνε
ὅσα λέχτηκαν δικαιολογοῦν τὴν
γοήτεψη ποὺ σὰν Μαρξιστές, πια
ταριάτου καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ δα
τοῦ ἀγώνα, καὶ δοκιμάζουμε καὶ
λουθο τῆς ἀντι-Μαρξιστικῆς, ἀ
πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τῆς ἐνο
ἐξέγερσης τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Σήμερα, πιὸ καθαρὰ ἀπὸ
μειονεκτικὴ θέση τοῦ ΑΚΕΛ ἐξ'
πλατου κτυπήματος ποὺ δοκίμα
του κατὰ τοῦ πατριωτικοῦ, ἐθν
τοῦ λαοῦ μας.

Ἀκελικὰ Ἐπ

Ἔχοντας τώρα ὑπ' ὄψη μας ὅ
γούμενα κεφάλαια ἄς κάνουμε
τῆς θέσης ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἐναν
μὲ τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ πρόβαλε
πιση τῆς θέσης αὐτῆς.

6. ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

«Τὸ νὰ χάνει κανεὶς τὴ ψυχραιμία του στὶς κρίσιμες στιγμές, ἀποτελεῖ ἔγκλημα ἐνάντια στὸ Κόμμα, ποὺ ἀπαιτεῖ δημόσια ἐξιλέωση»
-Μὰρξ.

Πιστεύουμε ἀκράδαντα, συνειδητὰ καὶ καλόπιστα ὅτι ὅσα λέχτηκαν δικαιολογοῦν τὴν ἀνησυχία, πικρία καὶ ἀπογοήτευση ποὺ σὰν Μαρξιστές, πιστοὶ στρατιῶτες τοῦ προλεταριάτου καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ δοκιμάσαμε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα, καὶ δοκιμάζουμε καὶ σήμερα σὰ φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς ἀντι-Μαρξιστικῆς, ἀντὶ-Λενινιστικῆς θέσης ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τῆς ἔνοπλης ἀντι-Ιμπεριαλιστικῆς ἐξέγερσης τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Σήμερα, πιὸ καθαρὰ ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, φαίνεται ἡ μειονεκτικὴ θέση τοῦ ΑΚΕΛ ἐξ' αἰτίας ἀκριβῶς τοῦ πισώπλατου κτυπήματος ποὺ δοκίμασε νὰ καταφέρει ἡ ἡγεσία του κατὰ τοῦ πατριωτικοῦ, ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα τοῦ λαοῦ μας.

Ἀκελικὰ Ἐπιχειρήματα

Ἔχοντας τώρα ὑπ' ὄψη μας ὅσα ἀναφέρτηκαν στὰ προηγούμενα κεφάλαια ἄς κάνουμε μιὰ γρήγορη ἀνασκόπηση τῆς θέσης ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἀγώνα σὲ συσχετισμὸ μὲ τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ πρόβαλε ἡ ἡγεσία του πρὸς ὑπεράσπιση τῆς θέσης αὐτῆς.

(1) Ἡ ΕΟΚΑ, ἔλεγαν, δὲν ξεκινοῦσε σὰν μιὰ ἀληθινὰ πατριωτικὴ ὀργάνωση ποὺ εἶχε σὰν σκοπό της ἕνα γνήσιο ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα ἀλλὰ ἦταν μιὰ καθαρῶς δεξιὰ ὀργάνωση φιλικὰ διακείμενη τόσο πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ μοναρχοφασιμὸ ὅσο καὶ στὴν Κυπριακὴ μπουρζουαζία. Γι' αὐτὸ δὲν τῆς ἄξιζε ἡ ὑποστήριξή μας.

Ὅτι ἡ ΕΟΚΑ ξεκινοῦσε μὲ δεξιὰ τοποθετημένη καθοδήγηση εἶναι βέβαια ὀρθό. Ἡ ὅλη ἔκβαση τοῦ ἀγώνα ὅμως, κάθε ἄλλο παρὰ ὑποστήριξε τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν ἦταν μιὰ ὀργάνωση ἁγνή, πατριωτικὴ ποὺ εἶχε θέσει σὰν ἀποκλειστικὸ σκοπό της τὴν ἀποτίναξη τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ὑποστήριξε - ὡς ἕνα σημεῖο - ἡ δεξιὰ κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδας δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σὰν μιὰ ὑποτιμητικὴ ἀντανάκλαση πάνω στὴν ὀργάνωση καὶ τὰ μέλη της.

Κι' ἂν ἀκόμα οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες εἶχαν δίκηο νὰ δοῦν μὲ ὑποψία τὴν ΕΟΚΑ στὴ γέννηση καὶ τὰ πρῶτα της βήματα, ὅμως δὲν εἶχαν κανένα ἀπολύτως δίκηο νὰ ἐπιμένουν μὲ πεῖσμα καὶ φανατισμὸ στὴν πρώτη τους θέση (προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα) μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν εἶχαν τὴ ψυχικὴ δύναμη νὰ παραδεχτοῦν δημόσια τὰ λάθη τους καὶ νὰ ὑποστοῦν τὲς συνέπειες τῶν λαθῶν τους.

Βλέποντας τὴν ὅλη δράση τῆς ΕΟΚΑ ἀπὸ τὸ ξεκίνημα τοῦ ἀγώνα μέχρι τὴν κατάπαυση του κανένα στοιχεῖο δὲν δόθηκε στοὺς 'Ακελικοὺς ἀρχηγοὺς ὅτι ἡ ΕΟΚΑ ἐστερεῖτο γνήσιου πατριωτικοῦ περιεχομένου. Πιστεύουμε ἀκράδαντα, κι' αὐτὸ ἀπόδειξε ἡ πεῖρα μας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα, ὅτι ἀπ' τὸ πιὸ μικρὸ μέλος μέχρι τοῦ ἀνώτατου ἀρχηγοῦ της, τοῦ θρυλικοῦ Διγενῆ, τὰ μέλη καὶ στελέχη τῆς ΕΟΚΑ ἀγωνίστηκαν μὲ αὐτοθυσία, πατριωτισμὸ καὶ πίστη μόνο καὶ μόνο γιατὶ πίστευαν στὸ ἀνώτατο ἰδανικὸ τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ νησιοῦ μας, ἀπελευθέρωσης ποὺ τίποτε λιγότερο δὲν σήμαινε παρὰ αὐτοδιάθεση κι' ἀποτίναξη τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ Βρετανικοῦ ζυγοῦ.

(2) Ἡ ΕΟΚΑ δὲν μᾶς ἤθελε καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὴν ὑποστηρίξουμε.

Διαβάσατε κύριοι, μᾶς ρωτοῦν οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες, τὰ πρῶτα φυλλάδια τῆς ΕΟΚΑ ; Μπορούσαμε νὰ ὑποστηρίξουμε ἕνα τέτοιο κίνημα ;

'Εξηγήσαμε ἤδη ὅτι σὰν
ἐξαρτοῦμε ποτὲ τὴ δική μας δρά
Δὲν περιμένουμε τὴ δεξιὰ νὰ μ
μέρος σ' ἕνα ἀγώνα ποὺ θεωρ
προωθεῖ τὰ δικά μας ἀντιϊμ
προλεταριακὰ, συμφέροντα.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὰ φυλ
της βήματα κι' ἄς πάρουμε τ
ρίζωσε κι' ἀντρώθηκε. Πόσες
κάλεσε τὴν ἀριστερὰ σὲ τίμια, π
γασία ; Μποροῦμε δὲ νὰ δηλ
ἡ ΕΟΚΑ ποτὲ δὲν ἀρνήθηκε συ
ἦταν ἀριστερὸς, εἴτε ὄχι, φτάνει
καὶ νἄχε τὴν πατριωτικὴ πρόθε

Ὅμως καὶ πάλι οἱ 'Ακελικ
τους. Στὴν ἔκκληση της ποὺ κ
σὲ συνεργασία, στὸ φυλλάδιο π
ὅτι οἱ γραμμὲς τῆς ΕΟΚΑ ἦτα
πατριώτη, ἡ ΕΟΚΑ ἔθετε ἕνα
ν' ἀποκηρύξουν τὴν ἐπίσημη
μὴ τὴ δοῦμε αὐτὴ τὴν ἀπαίτη
κάθε ἀριστερό ; Πῶς μποροῦ
συνεργασία μὲ τὴν ἐπίσημη ἡγ
ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγώνα τό
μποροῦσαν νὰ συμμαχήσουν
ροῦσαν σὰν κοινοὺς δολοφόν
κτορες τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ;
ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὅτι ἡ θέσ
ἐξέγερσης καὶ τῆς ΕΟΚΑ ἦτ
νἄχει τὴν ἀπαίτηση νὰ γίνει
ΕΟΚΑ ;

Τὸ ΑΚΕΛ ἄφησε νὰ χαθ
πραγματική, πατριωτική, ἀγ
ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀποβεῖ
τὸ Βρετανικὸ ἰμπεριαλισμό.

(3) Σκοπὸς τῆς ἵδρυσης
ἡγέτες, δὲν ἦταν ἡ ἐθνικὴ ἀ

'Εξηγήσαμε ἤδη ὅτι σὰν Μαρξιστὲς - Λενινιστὲς δὲν ἐξαρτοῦμε ποτὲ τὴ δική μας δράση ἀπὸ τὴ δράση τῆς δεξιᾶς. Δὲν περιμένουμε τὴ δεξιὰ νὰ μᾶς «καλέσει» γιὰ νὰ πάρουμε μέρος σ' ἕνα ἀγώνα ποὺ θεωροῦμε δίκαιο κι' ὀρθὸ καὶ ποὺ προωθεῖ τὰ δικά μας ἀντιϊμπεριαλιστικὰ, σοσιαλιστικὰ, προλεταριακὰ, συμφέροντα.

῎Ας ἀφήσουμε ὅμως τὰ φυλλάδια τῆς ΕΟΚΑ στὰ πρῶτα της βήματα κι' ἄς πάρουμε τὴ δράση της ὅταν ὡρίμασε, ρίζωσε κι' ἀντρώθηκε. Πόσες καὶ πόσες φορὲς ἡ ΕΟΚΑ δὲν κάλεσε τὴν ἀριστερὰ σὲ τίμια, πατριωτικὴ καὶ εἰλικρινῆ συνεργασία ; Μποροῦμε δὲ νὰ δηλώσουμε κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ ΕΟΚΑ ποτὲ δὲν ἀρνήθηκε συνεργασία μὲ κανένα εἴτε αὐτὸς ἦταν ἀριστερὸς, εἴτε ὄχι, φτάνει μόνο νὰ πίστευε στὸν ἀγώνα καὶ νἄχε τὴν πατριωτικὴ πρόθεση νὰ συμβάλει σ' αὐτόν.

῞Ομως καὶ πάλι οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες εἶχαν τὸ παράπονό τους. Στὴν ἔκκληση της ποὺ καλοῦσε τοὺς τίμιους ἀριστεροὺς σὲ συνεργασία, στὸ φυλλάδιο ποὺ δήλωνε ἀνοιχτὰ καὶ καθαρὰ ὅτι οἱ γραμμὲς τῆς ΕΟΚΑ ἦταν ἀνοιχτὲς στὸν κάθε ἀριστερὸ πατριώτη, ἡ ΕΟΚΑ ἔθετε ἕνα ὅρο : ῞Οτι ἔπρεπε πρῶτα ν' ἀποκηρύξουν τὴν ἐπίσημη ἡγεσία-τους. Γιατὶ ὅμως νὰ μὴ τὴ δοῦμε αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση μὲ τὴ λογικὴ ποὺ διακρίνει κάθε ἀριστερό ; Πῶς μποροῦσε ἡ ΕΟΚΑ νὰ δεχτεῖ ἀνοιχτὴ συνεργασία μὲ τὴν ἐπίσημη ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἐφ' ὅσο τούτη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγώνα τάχτηκε ἐνάντια σ' αὐτόν ; Πῶς μποροῦσαν νὰ συμμαχήσουν μ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς κατηγοροῦσαν σὰν κοινοὺς δολοφόνους, ψευτοδιγενῆδες καὶ πράκτορες τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ; 'Εφόσο ποτὲ δὲν παραδέχτηκε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὅτι ἡ θέση ποὺ πῆρε ἔναντι τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης καὶ τῆς ΕΟΚΑ ἦταν λανθασμένη πῶς μποροῦσε νἄχει τὴν ἀπαίτηση νὰ γίνει ἔστω καὶ ἀνεκτὴ κἂν ἀπὸ τὴν ΕΟΚΑ ;

Τὸ ΑΚΕΛ ἄφησε νὰ χαθεῖ ἀκόμα μιὰ εὐκαιρία, γιὰ μιὰ πραγματικὴ, πατριωτικὴ, ἀγωνιστικὴ, ἑνότητα στὰ κάτω ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀποβεῖ μοιραία γιὰ τὸν κοινὸ ἐχθρὸ τὸ Βρετανικὸ ἰμπεριαλισμό.

(3) Σκοπὸς τῆς ἵδρυσης τῆς ΕΟΚΑ, ἔλεγαν οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες, δὲν ἦταν ἡ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση τῆς Κύπρου, ἀλλὰ

ἡ δημιουργία μιᾶς δεξιᾶς Χίτικης ὀργάνωσης ποὺ σκοπό της ἔθετε τὴν καταπολέμηση τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Κύπρο καὶ τὴν ἐξολόθρεψη τῆς ἀριστερᾶς παράταξης.

Δὲν εἶναι βέβαια δύσκολο ν' ἀραδιάζει κανεὶς μιὰ σειρὰ κατηγορίες, πρὸ πάντων ὅταν θέλει νὰ βρεῖ δικαιολογία - ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει - γιὰ τὴ δική του στραβομάρα.

Σὲ καμιὰ περίπτωση κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα δὲν δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὴν 'Ακελικὴ ἡγεσία νὰ βγάλει τέτοιο συμπέρασμα ἀπ' τὴ δράση τῆς ΕΟΚΑ. Τὰ γεγονότα διόλου δὲν ἐδικαιολόγησαν αὐτὸ τὸν τερατώδη ἰσχυρισμὸ ποὺ τόσο πλατειὰ κυκλοφόρησε στοὺς κόλπους τῆς ἀριστερᾶς.

Ἂν ἔγιναν συγκρούσεις μὲ μέλη τῆς ἀριστερᾶς παράταξης κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα δὲν σημαίνει ὅτι τὰ αἴτια τῶν συγκρούσεων ξεκινοῦσαν ἀπὸ μιὰ τέτοια πρόθεση τῆς ΕΟΚΑ. Μιὰ ἀναλυτικὴ ἐξέταση τῶν συνθηκῶν ποὺ ὁδήγησαν σ' αὐτὲς τὲς λυπηρὲς συγκρούσεις θὰ δείξει ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἄσχετες μὲ ὁποιοδήποτε ἀληθινὰ ἀντικομμουνιστικὸ αἴσθημα στὲς τάξεις τῆς ΕΟΚΑ. Σὲ γενικὲς γραμμὲς οἱ παράγοντες ποὺ ὁδήγησαν στὲς συγκρούσεις αὐτὲς ἦταν οἱ ἑξῆς :

(α) Πρώτιστη εὐθύνη φέρει ἡ 'Ακελικὴ ἡγεσία ποὺ μὲ τὴν ἐν γένει στάση ποὺ τήρησε ἔναντι τῆς ΕΟΚΑ καὶ τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης καλλιέργησε μέσα στὲς τάξεις τῆς παράταξης ποὺ ἐπηρέαζε τὴν ὑπόνοια, τὴν καταφρόνηση καὶ τὸ μῖσος ἔναντι τῶν πατριωτῶν τῆς ΕΟΚΑ ποὺ παρουσιάζονταν σὰν «φανατικὰ στοιχεῖα τῆς δεξιᾶς».

(β) Ἡ ὑπόνοια, ἡ καταφρόνηση καὶ τὸ μῖσος δὲν ἀργοῦν νὰ γίνουν ἀμοιβαῖα αἰσθήματα. Ἔτσι μὲ τὴν ἴδια τὴ στάση του τὸ ΑΚΕΛ προετοίμασε τὸ κλῖμα γιὰ τὴν ἀνάλογη συμπεριφορὰ ἀπέναντι του τῶν πατριωτῶν τῆς ΕΟΚΑ. Χρειάζεται πραγματικὰ μεγάλη ἀνωτερότητα πνεύματος καὶ διανόησης νὰ συγχωρεῖς καὶ ν' ἀνέχεσαι πρόσωπα ποὺ δὲν χάνουν εὐκαιρία νὰ σὲ ἀποκαλοῦν δολοφόνο, τραμποῦκο, ψευτοδιγενῆ καὶ φανατικό, ὅταν ἐσὺ πολεμᾶς μὲ τὴ ψυχὴ στὸ χέρι παλεύοντας κάθε στιγμὴ μὲ τὸ χάρο γιὰ κάτι ποὺ πιστεύεις σὰν ἀνώτερο ἰδανικό.

(γ) Ἡ 'Ακελικὴ ἡγεσία μὲ τὸ χειρισμὸ τοῦ ὅλου ζητή-

ματος χειροτέρευε τὴν κατάσταση. Ἐνῶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα οὐδέποτε θέλησε νὰ κινητοποιήσει τὲς ἐργατικὲς μάζες σὲ διαμαρτυρίες καὶ διαδηλώσεις στοὺς δρόμους, ὅμως, ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία κινητοποίησε δραστήρια τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς ὁδήγησε στοὺς δρόμους μὲ πανὼ καὶ συνθήματα ποὺ καταδίκαζαν τὴν ΕΟΚΑ. Πῶς ἀλλοιῶς θὰ μποροῦσαν νὰ ἑρμηνευτοῦν τέτοια συνθήματα ὅπως: «Κάτω ἡ Μάσκα» καὶ «Κάτω οἱ δολοφόνοι»; Δὲν εἶναι ἡ ψυχραιμία τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ ἀλλὰ ἡ ἀντίδραση τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐργατῶν ποὺ ἐμπόδισαν σοβαρότερα ἐπεισόδια.

(δ) Προδοτικὰ στοιχεῖα, ἄτομα ποὺ πρόδωσαν τὸν ἀγώνα στοὺς Ἐγγλέζους, προσχώρησαν στὲς ὀργανώσεις τῆς ἀριστερᾶς γιὰ προστασία. Πίστευαν ὅτι περνώντας στὴν ἀριστερὰ ἡ ΕΟΚΑ θὰ δίσταζε νὰ τοὺς κυνηγήσει φοβούμενη τὴ διάσπαση τοῦ λαοῦ. Κι' ἡ ἀριστερὰ δεχόταν στοὺς κόλπους της τοῦτα τὰ στοιχεῖα κι' ἀναλάμβανε τὴν προστασία τους παρ' ὅλες τὲς προειδοποιήσεις ἀπὸ μέρους τῆς ΕΟΚΑ ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ δὲν κτυπιούνταν γιατὶ βρίσκονταν στὴν παράταξη τῆς ἀριστερᾶς ἀλλὰ γιατὶ ἦσαν προδότες.

(ε) Ἡ ΕΟΚΑ οὐδέποτε κτύπησε κανένα γιατὶ ἀνῆκε στὴν ἀριστερά. Κι' αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ τὸ διακηρύττει. Μόνο ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ προτιμοῦσε νὰ παρουσιάζει ἔτσι τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ προετοιμάσει τὲς δικές της ἀντεπιθέσεις καὶ νὰ προσφέρει στοὺς ὀπαδούς της ἐπιχειρήματα ποὺ θὰ δικαιολογοῦσαν τὴ στάση της ἔναντι τοῦ ἀγώνα.

(στ) Βέβαια, οἱ συνθῆκες ποὺ δημιουργήθηκαν ὁδήγησαν σὲ ὑπερβασίες. Ὅπως σὲ κάθε ἐπανάσταση, ἔτσι καὶ στὴ δική μας ἐπανάσταση, βρέθηκαν οἱ λίγοι ἐξτρεμιστὲς ποὺ ἐκμεταλλεύτηκαν τὴν κατάσταση γιὰ τὴ δική τους ἐξτρεμιστικὴ δράση. Ὅμως, οἱ ἡγέτες τοῦ ΑΚΕΛ ἤθελαν νὰ παρουσιάσουν τὸ κάθε μεμονωμένο ἐπεισόδιο σὰν γενικὸ καὶ νὰ παρουσιάσουν τοὺς λίγους φανατικοὺς ἐξτρεμιστὲς σὰν ὄργανα τῆς γενικῆς ἐπίσημης πολιτικῆς κατεύθυνσης τῆς ὀργάνωσης στὴν ὁποίαν ἀνῆκαν.

Στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ δόγματος «διαίρει καὶ βασίλευε» οἱ Ἰμπεριαλιστὲς κατακτητὲς μας δὲν ἀρκέστηκαν στὴ διένεξη τῶν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων. Τὸ παιγνίδι τους τὄπαιξαν

καὶ στὴ διένεξη «ἀριστερᾶς καὶ δεξιᾶς». Γι' αὐτό, ὅποιος παρασυρόταν στὸ παιγνίδι, ὅποιος προωθοῦσε τὴ διένεξη καὶ τὸ διχασμό, γινόταν συνειδητὸ ὄργανο τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ἐχθρὸς τοῦ πατριωτικοῦ, ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ μετώπου.

(4) Τὸ κίνημα ἦταν πρόωρο καὶ καταδικασμένο σὲ ἀποτυχία.

Αὐτὸ φαίνεται κι' ἀπ' τὴν ἀπόφαση τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ τὸ Μάη τοῦ 1957 ποὺ λέγει μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ στάση τοῦ κόμματος ἔναντι τῆς ΕΟΚΑ ὀφειλόταν καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι ὑποτιμήθηκε «σοβαρὰ τὸ κίνημα τῆς ΕΟΚΑ θεωρώντας το σὰν κίνημα μερικῶν δεκάδων φανατικῶν τῆς δεξιᾶς προορισμένο νὰ σβύσει σὲ μερικοὺς μῆνες».

Δηλαδή, ἐφ' ὅσο πίστευαν τὸ κίνημα ἀδύνατο, ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσουν κι' αὐτοὶ μιὰ κλωτσιὰ ἀπὸ πίσω νὰ τὸ ξεπαστρέψουν μιὰ ὥρα νωρίτερα. Ἀλήθεια, ὁποία λογικὴ γιὰ ἕνα «Μαρξιστή»!!

Γι' αὐτὸ τὸ θέμα μιλήσαμε ἐμπεριστατομένα σὲ προηγούμενο κεφάλαιο. Θέλουμε ὅμως νὰ προσθέσουμε τοῦτο: Ὅτι ἡ τετράχρονη ἔκβαση τοῦ ἀγώνα κάθε ἄλλο ἀπόδειξε παρὰ ὅτι ὁ ἀγώνας ἦταν πρόωρος ἢ ὅτι ἦταν προκαταδικασμένος σὲ ἀποτυχία. Τὸ γεγονὸς ὅτι παρ' ὅλες τὲς κακουχίες, παρ' ὅλα τὰ κέρφιου, συλλογικὰ προστίματα, τὴν πείνα, τὸν ἀποκλεισμό, τὴν καταστροφὴ καὶ τὸ πένθος, ὁ λαὸς σύσσωμος, καρτερικὰ κι' ἡρωϊκά, παράσχε στοὺς ἀγωνιστὲς τὴ φανατικὴ προστασία κι' ὑποστήριξη του ὡς τὸ τέλος δείχνει πόσο ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἦσαν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες.

Πῶς ἐξηγοῦν οἱ σοφοὶ τοῦ ΑΚΕΛ τὸ γεγονὸς ὅτι παρ' ὅλη τὴν τετράχρονη πάλη της, τὶς ἀπώλειες της, τόσο σ' ἔμψυχο ὅσο καὶ σ' ἄψυχο ὑλικό, ἡ ΕΟΚΑ ἦταν πιὸ ἰσχυρὴ τὸ Μάρτη τοῦ 1959 ἀπ' ὅτι ἦταν τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1955;

Ἡ δράση τοῦ ΑΚΕΛ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα

Ἡ δράση τοῦ ΑΚΕΛ σὰν πολιτικοῦ κόμματος κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τετράχρονου ἀγώνα περιορίστηκε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὸ χλιαρὸ χαρτοπόλεμο, τὰ ὑποκριτικὰ φυλλάδια καὶ διαμαρτυρίες.

Τὸ κεντρικὸ σύνθημα ποὺ πρόβαλλε τὸ ΑΚΕΛ σ' ὅλες του τὲς ἐκδηλώσεις ἦταν τὸ ἑξῆς:

«Νὰ καταργηθοῦν τὰ μέτρα ἔκτακτης ἀνάγκης, ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι ὅλοι οἱ κρατούμενοι, ν' ἀρθεῖ τὸ Διάταγμα ἐξορίας τοῦ 'Αρχιεπισκόπου καὶ τῶν συνεξορίστων του, ν' ἀρθοῦν τὰ διατάγματα προγραφῆς τοῦ ΑΚΕΛ καὶ ὅλων τῶν ὀργανώσεων καὶ ἐφημερίδων.»

Πόσο γελοῖο φαινόταν αὐτὸ τὸ σύνθημα προερχόμενο ἀπ' τὸ ΑΚΕΛ. Κατάργηση τῶν μέτρων ἔκτακτης ἀνάγκης καὶ τῶν ἄλλων περιορισμῶν ποὺ ἀκολουθοῦσαν σήμαινε ταυτόχρονα καὶ κατάπαυση τοῦ ἀγώνα ποὺ τὰ γέννησε. Δὲν εἶχαν κανένα λόγο οἱ 'Εγγλέζοι νὰ διατηροῦν τὴν κατάσταση 'Εκτακτης 'Ανάγκης ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση. 'Απεναντίας, ἡ κατάσταση αὐτὴ τοὺς ἐνοχλοῦσε γιατὶ τοὺς ἐξέθετε στὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη. Γι' αὐτὸ δὲν μπορέσαμε ν' ἀντιληφτοῦμε τὸ βαθύτερο νόημα (ἂν ὑπῆρχε) αὐτοῦ τοῦ συνθήματος κι' ἀδυνατούσαμε ν' ἀντιληφτοῦμε πῶς μποροῦσε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ νὰ ἐλπίζει ὅτι μποροῦσε νὰ κινητοποιήσει τὲς μάζες γύρω ἀπὸ ἕνα τέτοιο γελοῖο σύνθημα.

Ἔξω ἀπὸ τὴ δημοσιογραφία, τὰ φυλλάδια, τὰ ὑπομνήματα πρὸς τὴν κυβέρνηση καὶ τὴ συμμετοχή της σὰν οὐραγὸς σὲ ὁρισμένες ἐθνικὲς ἐκδηλώσεις ἡ ἀριστερὰ παράταξη ἐξ' αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ὅλης τακτικῆς ποὺ ἀκολουθοῦσε δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσει.

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ πατριῶτες τῆς ΕΟΚΑ καταγίνονταν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους νὰ τοποθετήσουν βόμβες σὲ ἀεροδρόμια καὶ πολεμικοὺς καταυλισμοὺς τοῦ ἰμπεριαλιστῆ, τὴν ὥρα ποὺ ἔκαμναν ὁλόκληρες μάχες στὰ αἱματοβαμένα βουνὰ τῆς Κύπρου μὲ τὸ στρατὸ τοῦ ἰμπεριαλιστῆ, τὴν ὥρα ποὺ ὑπόφεραν τὰ τρομακτικὰ βασανιστήρια τῶν πραχτόρων τοῦ Σπέσιαλ Μπράντς, οἱ κύριοι «ἐπαναστάτες» τοῦ ΑΚΕΛ ἔγραφαν ἄρθρα καὶ ὑπομνήματα.

Π α θ η τ ι κ ὴ 'Α ν τ ί σ τ α σ η

Ἂν ὅμως οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες ἦταν ἀλλεργικοὶ στὸν ἔνοπλο ἀγώνα ἢ ἂν φοβόντουσαν νὰ πάρουν οἱ ἴδιοι τὸ ὅπλο στὸ χέρι, ἢ ἂν δείλιαζαν μπροστὰ στὲς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ

ἀγώνα, ὅμως ποιὰ δικαιολογία μποροῦσαν νὰ προβάλουν γιὰ τὴ χλιαρὴ στάση τους ἔναντι τῆς παθητικῆς ἀντίστασης ποὺ ἐγκαινίασε ἡ ΕΟΚΑ; Ἀσφαλῶς καμιά. Μόνο κακὴ πίστη καὶ πεισματικὴ ἀπόρριψη συνεργασίας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς. Ὁ ἀγώνας ὅμως τῆς παθητικῆς ἀντίστασης ἄνοιγε μπροστὰ στὴν ἀριστερὰ νέες προοπτικὲς προπαγάνδισης τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ νέες εὐκαιρίες γιὰ τὴν κατάκτηση καινούργιων συμμάχων. Γιατὶ ἐδῶ ἄρχισαν νὰ θίγουνται τὰ συμφέροντα τῶν ἀστῶν. Ἡ μπουρζουαζία μας ἡ ὁποία γεννοῦσε πάντοτε τοὺς πατριδοκάπηλους ὑπερπατριῶτες ἀπόδειξε ὅτι ὁ πατριωτισμός της μπορεῖ νὰ φτάσει μόνο ὡς ἕνα σημεῖο· κι' ἐκεῖ σταματᾶ. Σταματᾶ καὶ χάνεται μόλις ἀρχίσει νὰ ἐπηρεάζεται τὸ οἰκονομικό της συμφέρο. Πρὸς θεοῦ κύριοι! φώναζαν οἱ ἀστοί μας. Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Ἡ παθητικὴ ἀντίσταση τοὺς πάτησε τὸν κάλλο. Καὶ τότε, πόσες καὶ πόσες βαγαποντιὲς δὲν γνωρίσαμε ἀπὸ τοὺς ἀστοὺς μεγαλοπατριῶτες; Ἄλλοι συμμάχησαν μὲ Τούρκους γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ Ἀγγλικῶν προϊόντων. Ἄλλοι ἄλλαζαν τὲς ἡμερομηνίες τῶν παραγγελιῶν τους. Ἄλλοι ἄλλαζαν ὄνομα. Ἄλλοι ταξίδευαν ὡς τὴν Ἀθήνα νὰ «πείσουν» τὸν Ἐθνάρχη. Ἄλλοι ὀργάνωναν «Οἰκονομικὰ Συμβούλια» κι' Ἐπιτροπές.

Τὰ σαλόνια τῆς ἀριστοκρατίας ἔσπασαν τὴ σιγή τους. Ἄρχισαν πιὰ ἀνοιχτὰ νὰ κατηγοροῦν «τὰ κοπελλούδκια» ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπέμβουν στὸ συμφέρο τους καὶ τὴν ἰδιωτική τους ζωή.

Ποιὸς ἄλλος ὅμως ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ κομμουνιστικὴ παράταξη μποροῦσε νὰ ἐκμεταλλευτεῖ κατάλληλα τὴ χρυσὴ αὐτὴ εὐκαιρία καὶ νὰ παρουσιάσει στὸ λαὸ ὁλόγυμνη τὴν πατριδοκαπηλεία τῆς μπουρζουαζίας; Ἀσφαλῶς κανείς. Ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ὅμως προτίμησε ὄχι μόνο νὰ μὴ τὰ βάλει καθόλου μὲ τοὺς μεγαλοαστοὺς ἐπιχειρηματίες, ἀλλὰ καὶ νὰ συμμαχήσει μαζί τους.

Τὰ αἴτια τῶν λαθῶν

Ἡ πολιτεία τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ ἦταν πραγματικὰ ἀξιοθρήνητη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τετράχρονης ἔνοπλης πάλης. Τόσο πολὺ ἐστερεῖτο ἡ ἐν γένει τακτικὴ ποὺ ἐφάρμο-

σε τὸ ΑΚΕΛ ὁποιουδήποτε μα
μαρξιστικῆς γνώσης.
Πῶς ὅμως συνέβη ἕνα τόσο
κρίσιμη ἴσως ἱστορικὴ περίοδο
τουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ αἴτια ποὺ μ
κατάντημα :

1ο Εἶναι τόσο σοβαρὰ κι' ἀ
τὰ λάθη ποὺ διαπράχτηκαν πο
νὰ τὰ ἀποδώσουμε στὴν καλόπι
ποὺ τὰ διάπραξαν. Εἴμαστε π
ἀντιμαρξιστικὴ πορεία ποὺ χάρα
στοιχεῖα καὶ δεδομένα ποὺ ὑπάρ
τοῦ ΑΚΕΛ ἀπὸ δεκαετίας καὶ π
τῶν ἰμπεριαλιστῶν, τυχοδιῶχτες
τους δράση μέσα στὸ κόμμα κ
δείχνει ἕνα συστηματικὸ καὶ ὑπ
μευσης τοῦ κόμματος.

2ο Οἱ κακόπιστοι βρῆκαν ἔδ
προαγωγὴ τῶν σχεδίων τους.
ἀκολούθησαν πιστὰ τὴν καθοδήγ
ἔδη τὴν καλὴ πίστη γιατὶ πίστ
τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος καὶ τ
ὅμως ἀνίκανοι νὰ ξεχωρίσουν τὸ σ
γιατὶ δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενη π
κατάρτηση. Τοὺς θεωρητικὰ ἀδ
κεντρικὸς πυρῆνας γιὰ νὰ δημιουρ
τῆς Ἀκελικῆς καθοδήγησης.

Ὅμως, οὔτε ἡ θεωρητικὴ ἀδυν
γιὰ τὴ διάπραξη ἀνεπανόρθοτω
πεῖ ὁ Λένιν γιὰ τέτοιους ἀνθρώπ

«Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι
ἐπάνω στὰ θεωρητικὰ ζη
ἀντίληψη, ποὺ βρίσκει δικαι
του ___ ποὺ μοιάζει περισσ
συντεχνίας παρὰ ἑνὸς λαϊκοῦ
νὰ συλλάβει ἕνα πλατύ καὶ
ἀνίκανος νὰ ἐμπνεύσει ἀκόμ

σε τὸ ΑΚΕΛ ὁποιουδήποτε μαρξιστικοῦ περιεχομένου καὶ μαρξιστικῆς γνώσης.

Πῶς ὅμως συνέβη ἕνα τόσο σοβαρὸ ἀτύχημα στὴν πιὸ κρίσιμη ἴσως ἱστορικὴ περίοδο τοῦ τόπου μας ; Παραθέτουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ αἴτια ποὺ μᾶς ὁδήγησαν στὸ σημερινὸ κατάντημα :

1ο Εἶναι τόσο σοβαρὰ κι' ἀπανωτὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τὰ λάθη ποὺ διαπράχτηκαν ποὺ δὲν εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ τὰ ἀποδώσουμε στὴν καλόπιστη πλάνη τῶν ἀρχηγῶν ποὺ τὰ διάπραξαν. Εἴμαστε πεπεισμένοι τόσο ἀπὸ τὴν ἀντιμαρξιστικὴ πορεία ποὺ χάραξαν ὅσο καὶ ἀπὸ ὁρισμένα στοιχεῖα καὶ δεδομένα ποὺ ὑπάρχουν, ὅτι μέσα στὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον διείσδυσαν πράκτορες τῶν ἰμπεριαλιστῶν, τυχοδιῶχτες καὶ καριερίστες. Ἡ ὅλη τους δράση μέσα στὸ κόμμα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια δείχνει ἕνα συστηματικὸ καὶ ὑπολογισμένο σχέδιο ὑπονόμευσης τοῦ κόμματος.

2ο Οἱ κακόπιστοι βρῆκαν ἔδαφος κατάλληλο γιὰ τὴν προαγωγὴ τῶν σχεδίων τους. Πολλὰ μέλη καὶ στελέχη ἀκολούθησαν πιστὰ τὴν καθοδήγηση τῆς ἡγεσίας τους μὲ ὅλη τὴν καλὴ πίστη γιατὶ πίστευαν ὅτι αὐτὸ ἀπαιτοῦσε τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἦσαν ὅμως ἀνίκανοι νὰ ξεχωρίσουν τὸ σωστὸ ἀπ' τὸ λανθασμένο γιατὶ δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενη πεῖρα, γνώση καὶ θεωρητικὴ κατάρτηση. Τοὺς θεωρητικὰ ἀδύνατους στρατολόγησε ὁ κεντρικὸς πυρῆνας γιὰ νὰ δημιουργήσει γύρω του τὸν κλοιὸ τῆς Ἀκελικῆς καθοδήγησης.

Ὅμως, οὔτε ἡ θεωρητικὴ ἀδυναμία δὲν εἶναι δικαιολογία γιὰ τὴ διάπραξη ἀνεπανόρθωτων λαθῶν. Αὐτὰ ἔχει νὰ πεῖ ὁ Λένιν γιὰ τέτοιους ἀνθρώπους :

> « Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ἀδύνατος καὶ ταλαντεύεται ἀπάνω στὰ θεωρητικὰ ζητήματα, ποὺ ἔχει στενὴ ἀντίληψη, ποὺ βρίσκει δικαιολογίες γιὰ τὴ χαλαρότητά του...... ποὺ μοιάζει περισσότερο μὲ γραμματέα μιᾶς συντεχνίας παρὰ ἑνὸς λαϊκοῦ βήματος, ποὺ εἶναι ἀνίκανος νὰ συλλάβει ἕνα πλατὺ καὶ τολμηρὸ σχέδιο, ποὺ εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐμπνεύσει ἀκόμα καὶ στοὺς ἀντιπάλους του

σεβασμὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ ποὺ εἶναι ἄπειρος καὶ ἀνάξιος στὴ δική του ἐπαγγελματικὴ τέχνη-τὴν τέχνη τῆς πάλης ἐνάντια στὴν ἀστυνομία - ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐπαναστάτης ἀλλὰ ἕνας ἄθλιος ἐρασιτέχνης». («Τί νὰ κάνουμε ; » - Λένιν, Ἐκλεκτὰ Ἔργα Τομ 2 σελ. 144 - Ἀγγλ. Ἐκδ.)

Τέτοιοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν θέση μέσα στὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα τοῦ προλεταριάτου, τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης.

3ο Πῶς ὅμως κατόρθωσαν νὰ διεισδύσουν καὶ νὰ ριζώσουν τέτοια στοιχεῖα καὶ νὰ κρατήσουν ὡς τὸ τέλος τὰ ἡγετικά τους πόστα ; Ἀσφαλῶς ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στὴν ἔλλειψη τοῦ ἀναγκαίου ἐλέγχου τῆς ἡγεσίας ἀπ' τὰ κάτω, τὴν κατάπνιξη τῆς ἐσωκομματικῆς δημοκρατίας, τὴν ἐξαφάνιση τῆς Λενινιστικῆς ἀρχῆς, ποὺ ἐπικρατεῖ σ' ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, τῆς ἀρχῆς τῆς κριτικῆς κι' αὐτοκριτικῆς ὄχι μόνο ἀπ' τὰ πάνω πρὸς τὰ κάτω ἀλλὰ κι' ἀπ' τὰ κάτω πρὸς τὰ πάνω.

Δὲν εἶναι ἀρκετὸ μιὰ ἡγεσία νὰ παραδέχεται τὰ λάθη της. Ὅταν τὰ λάθη γίνονται συχνά, αὐτὸ δείχνει ἀνικανότητα τῆς ἡγεσίας νὰ διευθύνει. Στὰ τελευταῖα χρόνια ἡ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ μᾶς ἔδωσε μόνη της ἄπειρα παραδείγματα διάπραξης λαθῶν, τόσα ποὺ δίκαια προκαλοῦν ἀνησυχία κι' ἀναβρασμὸ στοὺς ὀπαδούς της. Στὴν κάθε ὅμως περίπτωση ἡ ἡγεσία ἀποκαλοῦσε «ὀππορτουνιστὲς» καὶ «ἀντικομματικοὺς» ὅσους ἀπὸ μέσα ἢ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ κόμμα ὑποδείκνυαν σ' αὐτὴ τὰ λάθη της ἢ ἐκφράζαν τὲς ἀνησυχίες τους στὴν ὁμάδα τους, (γιὰ νἄρθει κάποτε μετὰ ἡ ἡγεσία ν' ἀναγνωρίσει ἐκ τῶν ὑστέρων σὰ «λάθος» αὐτὸ ποὺ τοὺς ὑποδείκνυαν τὰ μέλη τους, χωρὶς ὅμως καμιὰ ἀναγνώριση, ἔπαινο ἢ ἐπανόρθωση τῆς κομματικῆς τιμῆς τοῦ μέλους ποὺ πρῶτο τὸ ὑπόδειξε). Ἔτσι, σιγὰ σιγά, τὰ μέλη ἐκγυμνάστηκαν στὴ σιωπηλὴ ἀποδοχὴ τῆς ὀρθότητας τῆς κεντρικῆς καθοδήγησης χωρὶς συζήτηση καὶ χωρὶς κριτική. Ἡ κρίση τους ἀφέθηκε στὸ λήθαργο τῆς παθητικῆς ἀνοχῆς.

Δίνουμε πιὸ κάτω δυὸ μόνο π α ρ α δ ε κ τ ὰ παραδείγ-

ματα τῆς πολιτικῆς ἀνωριμότητ
Ἀκελικῆς ἡγεσίας :

(1) Μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Κ
Μάη τοῦ 1957, ἀναγνωρίστηκαν
λάθη τῆς κεντρικῆς καθοδήγησης
ἀκέραιη τὴν εὐθύνη») ποὺ διαπρ
1955.

(2) Ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ἀρνεῖτο
χιεπίσκοπο Μακάριο σὰν τὸν Μ
λαοῦ γιατὶ «τὸ κόμμα μας δὲν εἶ
στὴν πίεση τῆς δεξιᾶς καὶ νὰ διακ
σωπος τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι ὁ
Γραφεῖο........ διακηρύττει τὴν
αὐτὴν τὴν ἀπόφαση...... Ὑποχώ
σ' αὐτὴ τὴ θέση εἴτε χάρι τῆς
λόγους σημαίνει ὅτι οὐσιαστικὰ
τικὲς ἐπιδιώξεις τῆς δεξιᾶς καὶ ὅτι τ
ὀντότητα καὶ ἀνεξαρτησία.... ὑ
συμβιβασμὸ ἀρχῶν. Τελικὰ μιὰ
θὰ ἦταν δεξιὰ παρέκκλισις......»(!!)
Γραφείου τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ ἡμε

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ὅμως
Μακάριο σὰν τὸ Μόνο ἐκπρόσω
καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ διαπ
λύση τοῦ ζητήματος μας.

Ποῦ πῆγε ἡ «πολιτικὴ ὀντότ
κόμματος ; Ποῦ πῆγε ὁ «συμβιβ
ἡ «δεξιὰ παρέκκλιση» ;

Αὐτὰ εἶναι δυὸ μονάχα παρ
παραδείγματα παρμένα ἀπὸ τὲς
κόμμα ἐκαλεῖτο νὰ πάρει μιὰ ἱστ
δυὸ περιπτώσεις ἡ κομματικὴ ἡγεσ
ἀποδείχτηκε ἀνίκανη νὰ σταθεῖ στὸ ὕψ

Ὅπως εἶπε κι' ὁ Λένιν,
«ἕνα μικρὸ λάθος μπορεῖ

ματα τῆς πολιτικῆς ἀνωριμότητας κι' ἀνικανότητας τῆς 'Ακελικῆς ἡγεσίας :

(1) Μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Μάη τοῦ 1957, ἀναγνωρίστηκαν σὰ σοβαρώτατα τὰ λάθη τῆς κεντρικῆς καθοδήγησης (γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ «φέρει ἀκέραιη τὴν εὐθύνη») ποὺ διαπράχτηκαν τὸν 'Απρίλη τοῦ 1955.

(2) 'Η 'Ακελικὴ ἡγεσία ἀρνεῖτο ν' ἀναγνωρίσει τὸν 'Αρχιεπίσκοπο Μακάριο σὰν τὸν Μόνο ἡγέτη τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιατὶ «τὸ κόμμα μας δὲν εἶναι σωστὸ νὰ προχωρήσει στὴν πίεση τῆς δεξιᾶς καὶ νὰ διακηρύξει πὼς «μόνος» ἐκπρόσωπος τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι ὁ Μακάριος·...... Τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο........ διακηρύττει τὴν ἐμμονὴ τοῦ κόμματος σ' αὐτὴν τὴν ἀπόφαση...... 'Υποχώρηση τοῦ κόμματος πάνω σ' αὐτὴ τὴ θέση εἴτε χάρι τῆς ἑνότητας εἴτε γιὰ ἄλλους λόγους σημαίνει ὅτι οὐσιαστικὰ ὑποτασσόμαστε στὶς πολιτικὲς ἐπιδιώξεις τῆς δεξιᾶς καὶ ὅτι τὸ κόμμα χάνει τὴν πολιτικὴ ὀντότητα καὶ ἀνεξαρτησία.... ὑποχώρησή μας θὰ σήμαινε συμβιβασμὸ ἀρχῶν. Τελικὰ μιὰ τέτοια ὑποχώρηση μας θὰ ἦταν δεξιὰ παρέκκλισις......»(!!) ('Απόφαση τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ ἡμερομηνίας 19/12/1957).

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ὅμως τὸ κόμμα ἀναγνώρισε τὸ Μακάριο σὰν τὸ Μόνο ἐκπρόσωπο τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ διαπραγματευθεῖ ΜΟΝΟΣ τὴ λύση τοῦ ζητήματος μας.

Ποῦ πῆγε ἡ «πολιτικὴ ὀντότης» καὶ «ἀνεξαρτησία» τοῦ κόμματος ; Ποῦ πῆγε ὁ «συμβιβασμὸς ἀρχῶν» ; ποῦ πῆγε ἡ «δεξιὰ παρέκκλιση» ;

Αὐτὰ εἶναι δυὸ μονάχα παραδείγματα ἀλλὰ εἶναι δυὸ παραδείγματα παρμένα ἀπὸ τὲς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς ποὺ τὸ κόμμα ἐκαλεῖτο νὰ πάρει μιὰ ἱστορικὴ ἀπόφαση. Καὶ στὲς δυὸ περιπτώσεις ἡ κομματικὴ ἡγεσία παραδέχεται μόνη της ὅτι φάνηκε ἀνίκανη νὰ σταθεῖ στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων.

"Οπως εἶπε κι' ὁ Λένιν,

«ἕνα μικρὸ λάθος μπορεῖ πάντοτε νὰ μεταβληθεῖ σε τε-

ρατωδῶς μεγάλο, ἂν ἐπιμένουμε σ' αὐτό, ἂν προσπαθοῦμε νὰ τὸ δικαιολογήσουμε μὲ «βαθειὰ» ἐπιχειρήματα κι' ἂν τὸ ἀφήσουμε νὰ φτάσει σὲ «λογικὰ συμπεράσματα» ». ('Αριστερισμός, σελ. 26).

'Ενῶ ἀπ' τὸ 20ο Συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ένωσης (Μπολσεβίκων) κατὰ τὸ 1955 κι' ἐδῶ, ἄρχισε νὰ πνέει ἕνας καινούργιος ἄνεμος σ' ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα παντοῦ τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἀναγνωρίστηκε παγκόσμια ἡ μεγάλη σημασία τῆς Λενινιστικῆς ἀρχῆς τῆς ἐσωκομματικῆς δημοκρατίας καὶ τῆς κριτικῆς καὶ αὐτοκριτικῆς, ἐνῶ καταδικάστηκε ἡ προσωπολατρεία κι' ἐνθαρρύνθηκε ἡ συλλογικὴ ἡγεσία καὶ καθοδήγηση, ἐνῶ ὅσοι κάτω ἀπ τὸ παληὸ «καθεστὼς» εἶχαν ἀποβληθεῖ, καταδιωχθεῖ ἢ ἐξοντωθεῖ ἀπὸ στενόμυαλους κομματικοὺς δικτάτορες ἀποκαταστάθηκαν, ὅμως, στὴν Κύπρο, καμιὰ ἀπολύτως ἀλλαγὴ δὲν εἴδαμε οὔτε καὶ δόθηκε καμιὰ ἔνδειξη ὅτι ἂν ἀφεθοῦν τὰ πράγματα νὰ πάρουν μόνα τους τὴν πορεία τους μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε σὲ καμιὰ ἀλλαγὴ ποὺ νὰ ταιριάζει μὲ τὸ καινούργιο πνεῦμα ποὺ ἐπικράτησε τελευταῖα στὸ παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ κίνημα.

Εἶναι βέβαια γεγονός, ὅτι ἡ παραμονὴ τοῦ κόμματος στὴν παρανομία ἐμποδίζει τὴν ἐξυγίανση του καὶ τὸ ξεκαθάρισμα τῶν προδοτικῶν καὶ ὀππορτουνιστικῶν στοιχείων ποὺ τὸ καταπνίγουν.

Τὰ ἐπακόλουθα τῶν λαθῶν

Ποῦ μᾶς ὁδήγησαν τὰ τεράστια λάθη ποὺ διάπραξε ἡ 'Ακελικὴ ἡγεσία ; Δίνουμε μερικὰ παραδείγματα :

1ο Ἂν ἡ 'Ακελικὴ ἡγεσία προσποιεῖται ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ τὴ λύση ποῦ βρῆκε τὸ ζήτημά μας δὲν ἔχει παρὰ νὰ μεμφθεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἑαυτό της. Μὲ ποιὸ τρόπο μποροῦσε ν' ἀντιδράσει ἀποτελεσματικὰ ἐνάντια στὴ λύση καὶ τὶ δικαίωμα εἶχε νὰ ἐκφέρει γνώμη ;

Ποιὰ θἄταν ἡ ἀπάντηση
τὸ ἁπλούστατο ἐρώτημα :

«'Εσεῖς κύριοι τὶ προ
δικαίωμα ἔχετε ν' ἀπ
Κι' ἂν ἀπορρίψουμε τὴ
γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς κ
θειμένοι ἂν ἀπορρίψουμε
νὰ διεξάγετε ἕνα πιὸ ἀπ
ἀγώνα ; Ἢ θὰ γυρίσετ
σᾶς διακρίνει ;»

Ἂν οἱ 'Ακελικοὶ ἀντιπρ
σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα κατὰ τὴ δ
τοῦ Λονδίνου ἀσφαλῶς θὰ
ἀμηχανία.

Γιὰ τὴν εὐθύνη ποὺ φέρει
τῆς Ζυρίχης-Λονδίνου μιλήσα

2ο Ἡ 'Ακελικὴ θέση ἐν
τὴ συνέχιση τῆς σεχταριστικ
ἡγεσία τοῦ κόμματος ἀπὸ ποι
τοῦ παρελθόντος καὶ τὰ τερ
χρόνων κατόρθωσε ἡ ἡγεσία
κόμμα ἀπὸ τὲς μάζες καὶ νὰ τ
ἐργατικῆς τάξης στὸ κόμμα

Τὸ κόμμα ἀπομονώθηκε
ἀπ' τὶς ἐργατικὲς μάζες, γιατὶ
ἀντιστρόφως ἀνάλογη μὲ τὸν
καὶ σοσιαλιστικὸ προορισμό
ἀρχηγὸς τῶν μαζῶν. Ἔχασε
προοριζόταν νὰ ὁδηγήσει, ἔχ
πολιτεία, ἔχασε ὁποιαδήποτε
διοίκηση κι' ἔχασε κάθε ἐπι
ἐργατῶν, τῶν ὑπαλλήλων κ

Αὐτὸ φάνηκε καθαρὰ ὅτ
1959 παρέλασαν ὅλες οἱ ἐ
καὶ σωματεῖα πλὴν αὐτῶν π

Ποιὰ θἆταν ἡ ἀπάντηση τῆς Ἀκελικῆς ἡγεσίας σ' αὐτὸ τὸ ἁπλούστατο ἐρώτημα :

«Ἐσεῖς κύριοι τί προσφέρατε στὸν ἀγώνα καὶ τί δικαίωμα ἔχετε ν' ἀπαιτεῖτε καλύτερους καρπούς ; Κι' ἂν ἀπορρίψουμε τὴ λύση τί ἀγώνα θὰ διεξάγετε γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς καλύτερης λύσης ; Εἶστε διαθεθειμένοι ἂν ἀπορρίψουμε τὴ λύση ποὺ μᾶς προσφέρεται νὰ διεξάγετε ἕνα πιὸ ἀποφασιστικὸ καὶ πιὸ ἐλπιδοφόρο ἀγώνα ; Ἢ θὰ γυρίσετε πίσω στὸ χαρτοπόλεμο ποὺ σᾶς διακρίνει ;»

Ἂν οἱ Ἀκελικοὶ ἀντιπρόσωποι εἶχαν ν' ἀπαντήσουν σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ Λονδίνου ἀσφαλῶς θὰ βρίσκονταν σὲ πολὺ μεγάλη ἀμηχανία.

Γιὰ τὴν εὐθύνη ποὺ φέρει ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία γιὰ τὴ λύση τῆς Ζυρίχης-Λονδίνου μιλήσαμε προηγούμενα.

2ο Ἡ Ἀκελικὴ θέση ἔναντι τοῦ ἀγώνα ἀποτελοῦσε τὴ συνέχιση τῆς σεχταριστικῆς πολιτικῆς ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος ἀπὸ πολλὰ τώρα χρόνια. Μὲ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος καὶ τὰ τερατώδη λάθη τῶν τελευταίων χρόνων κατόρθωσε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ν' ἀπομονώσει τὸ κόμμα ἀπὸ τὲς μάζες καὶ νὰ τὸ μετατρέψει ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης στὸ κόμμα μιᾶς στενῆς ὁμάδας ἀνθρώπων.

Τὸ κόμμα ἀπομονώθηκε ἀπ' τὸ λαὸ κι' ἀπομονώθηκε ἀπ' τὶς ἐργατικὲς μάζες, γιατὶ θέλησε ν' ἀκολουθήσει πολιτικὴ ἀντιστρόφως ἀνάλογη μὲ τὸν ἐπαναστατικὸ ἀντιιμπεριαλιστικό, σοσιαλιστικὸ προορισμό του. Ἀπὸ καθοδηγητὴς ἔγινε οὐραγὸς τῶν μαζῶν. Ἔχασε τὲς ρίζες του στὴν τάξη ποὺ προοριζόταν νὰ ὁδηγήσει, ἔχασε ὁποιαδήποτε ἐπαφὴ μὲ τὴ νεολαία, ἔχασε ὁποιαδήποτε ἐπιρροὴ μέσα στὴν προοδευτικὴ διανόηση κι' ἔχασε κάθε ἐπιρροὴ στὶς τάξεις τῶν μεσαίων ἀγροτῶν, τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν μικροαστῶν.

Αὐτὸ φάνηκε καθαρὰ ὅταν στὴν 1η τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1959 παρέλασαν ὅλες οἱ ἐργατικὲς καὶ ἄλλες ὀργανώσεις καὶ σωματεῖα πλὴν αὐτῶν ποὺ ἀνῆκαν στὴν ἀριστερὰ παρά-

ταξη. Τέτοιες μαζικὲς παρελάσεις ὅμως οὐδέποτε εἶχαν γνωρίσει οἱ πόλεις μας.

'Ανάμεσα δέ στὴ νεολαία μας, τόσο τὴν ἀγροτο - ἐργατικὴ ὅσο καὶ τὴ μαθητικὴ τὸ κόμμα κι' οἱ ὀργανώσεις του ἐτέθησαν εἰς ἄτακτον φυγήν.

Ὅμως, (κι' ἐδῶ φαίνεται τὸ μέγεθος τῆς προδοσίας) οἱ ἀντικειμενικὲς συνθῆκες ἦσαν ὥριμες, ὡριμώτατες, γιὰ τὸ φούντωμα τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος καὶ τὸ ἔδαφος εὔφορο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη του.

Ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση πρόσφερε στὸ κόμμα τὴν πιὸ χρυσὴ εὐκαιρία ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρει ἡ ἱστορία γιὰ ν' ἀποδείξει στὸ λαὸ ποιοὶ εἶναι οἱ πιὸ συνεπεῖς κι' οἱ πιὸ φανατικοὶ ἀγωνιστὲς κατὰ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ποιοὶ εἶναι οἱ πιὸ συνεπεῖς ἐπαναστάτες.

Ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση ἄνοιξε τὰ μάτια στὸ λαὸ νὰ γνωρίσει ποιοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ φίλοι καὶ ποιοὶ οἱ ἐχθροὶ τῶν καταπιεζομένων λαῶν στὸ διεθνῆ στῖβο τῆς μάχης μεταξὺ τῶν δυὸ στρατοπέδων.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὅλες οἱ ἱστορικὲς συνθῆκες ἦσαν ὥριμες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, γιὰ τὸ φούντωμα του καὶ τὴ συνένωση ὅλων τῶν ἀντι-ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησή του, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὅλες οἱ ἀντικειμενικὲς συνθῆκες ἦσαν ὥριμες γιὰ μιὰ ἄνευ προηγουμένου ὤθηση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ κόμματος της, ὅμως ἐξ αἰτίας τῶν ἀδικαιολόγητων, φρικτῶν λαθῶν ποὺ διάπραξαν οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες, ἐξ αἰτίας τῶν ἀκατάλληλων ὑποκειμενικῶν· συνθηκῶν ποὺ δημιουργήθηκαν μέσα στὸ κόμμα, τὸ ἐργατικὸ κίνημα ἀντὶ νὰ προχωρήσει μπροστά, βάδισε πρὸς τὰ πίσω μὲ πολὺ ταχὺ βῆμα, ταχύτερο ἀπ' τὸ βῆμα μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ποτὲ προηγούμενα βαδίσει πρὸς τὰ μπρός κι' ὅλες οἱ προηγούμενες κατακτήσεις τοῦ κόμματος τῶν ἐργατῶν χάθηκαν.

Τόσο εἶναι τὸ λαϊκὸ αἴσθημα ἀγανάκτησης ἐνάντια στὴν 'Ακελικὴ ἡγεσία, ὥστε ὁποιανδήποτε ἀλλαγὴν στάσης, ἀλλαγὴν πολιτικῆς ἢ ἀναπροσανατολισμὸν τῆς κομματικῆς

γραμμῆς καὶ τακτικῆς, ἐφ' ὅσον τ
οὐσιαστικὰ τὴν ἐξουσία στὴν ἡγ
θὰ τὴ δεῖ μὲ ὑποψία καὶ δυσπιστί

3ο 'Εξ αἰτίας τῆς ἐπαναστατ
τῆς ὡρίμανσής τους μέσα σ' ἕνα
ἰμπεριαλιστικό, ἐξ αἰτίας τῶν δ
συνάντησαν ἀπ' τὴ ντόπια μ
στάσης ποὺ τήρησαν ἔναντι το
σύμμαχοι» μας τοῦ Δυτικοῦ κόσμ
ὑποστήριξης τοῦ αἰτήματος μας
προοδευτικὲς χῶρες, ἐξ' αἰτίας τ
τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλ
ξεγύμνωσης μπροστὰ στὰ μάτια
λευθερισμοῦ», ἐξ αἰτίας τοῦ ἀ
ἡ κρατικὴ μηχανὴ τοῦ ξένο
τέλος, τῆς πατριωτικῆς ἔξαρση
τροφικότητας ποὺ συνάντησαν μ
πάρα πολλοὶ πατριῶτες - ἀγων
ΕΟΚΑ μπόρεσαν νὰ πάρουν τὸν
προσανατολισμό τους. Αὐτοὶ θ'
τῶν πραγματικῶν ἀγ
επαναστατικοῦ στρατοῦ.

Αὐτοὶ γνώρισαν ἀπὸ τὴν
κατακτήσεις μόνο μὲ ἐπαναστ
Γνώρισαν τὸν ὑποκριτικὸ μαν
ποὺ σχίζουν τὰ
κομμουνιστὲς νὰ μιλοῦν
Γνώρισαν καλὰ τὸ ρόλο τοῦ ἰμ
τῶν καπιταλιστῶν. Γν
τὴν ἰμπεριαλιστικὴ κα
Τέτοιοι ἄνδρες
μας κίνημα.

Ὅμως, ἀτενίζοντας γιὰ σύ
τὴ μόνη ἀριστερὰ
ἀπὸ κοντά, δοκίμασ
Γιατὶ τίποτε ἀπ' ὅτι
προσφέρει κάτω ἀπὸ τὴ γν

γραμμῆς καὶ τακτικῆς, ἐφ' ὅσον τὰ ἴδια ἄτομα θὰ διατηροῦν οὐσιαστικὰ τὴν ἐξουσία στὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος, ὁ λαὸς θὰ τὴ δεῖ μὲ ὑποψία καὶ δυσπιστία.

3ο Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπαναστατικῆς τους δράσης, ἐξ αἰτίας τῆς ὡρίμανσής τους μέσα σ' ἕνα ἀγώνα ἐπαναστατικό, ἀντι-ἰμπεριαλιστικό, ἐξ αἰτίας τῶν διάφορων ἀντιδράσεων ποὺ συνάντησαν ἀπ' τὴ ντόπια μπουρζουαζία, ἐξ' αἰτίας τῆς στάσης ποὺ τήρησαν ἔναντι τοῦ ἀγώνα μας οἱ «φίλοι καὶ σύμμαχοι» μας τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ἐξ' αἰτίας τῆς φανατικῆς ὑποστήριξης τοῦ αἰτήματος μας ἀπὸ τὲς σοσιαλιστικὲς καὶ προοδευτικὲς χῶρες, ἐξ' αἰτίας τῆς ἀπάνθρωπης καταπίεσης τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλιστικὸ ζυγό, ἐξ αἰτίας τῆς ξεγύμνωσης μπροστὰ στὰ μάτια τους τοῦ Βρετανικοῦ «φιλελευθερισμοῦ», ἐξ αἰτίας τοῦ ἀληθινοῦ ρόλου ποὺ ἔπαιξε ἡ κρατικὴ μηχανὴ τοῦ ξένου κυρίαρχου, ἐξ' αἰτίας, τέλος, τῆς πατριωτικῆς ἔξαρσης καὶ ἀγωνιστικῆς συντροφικότητας ποὺ συνάντησαν μέσα στὸν ἀγώνα, πολλοί, πάρα πολλοὶ πατριῶτες - ἀγωνιστὲς μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὴν ΕΟΚΑ μπόρεσαν νὰ πάρουν τὸν ὀρθὸ προοδευτικὸ πολιτικὸ προσανατολισμό τους. Αὐτοὶ θ' ἀποτελοῦσαν τὸ πιὸ ἀγνὸ προζύμι τῶν πραγματικῶν ἀγωνιστῶν τοῦ προλεταριακοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ.

Αὐτοὶ γνώρισαν ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴν πεῖρα ὅτι οἱ κατακτήσεις μόνο μὲ ἐπαναστατικὴ δράση ἀποκτοῦνται. Γνώρισαν τὸν ὑποκριτικὸ μανδύα τῶν οὐτοπιστῶν «ἀνθρωπιστῶν» ποὺ σχίζουν τὰ ἱμάτια τους ὅταν ἀκούουν τοὺς κομμουνιστὲς νὰ μιλοῦν γιὰ κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Γνώρισαν καλὰ τὸ ρόλο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς «δημοκρατίας» τῶν καπιταλιστῶν. Γνώρισαν, δοκίμασαν καὶ καταπολέμησαν τὴν ἰμπεριαλιστικὴ καταπίεση στὴν πιὸ κτηνώδικη της ἐκδήλωση. Τέτοιοι ἄνδρες ἀκριβῶς μᾶς χρειάζονται στὸ προλεταριακὸ μας κίνημα.

Ὅμως, ἀτενίζοντας γιὰ σύγκριση πρὸς τὴν Κυπριακὴ ἀριστερά, τὴ μόνη ἀριστερὰ ποὺ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντά, δοκίμασαν τὴν πιὸ μεγάλη ἀπογοήτευση. Γιατὶ τίποτε ἀπ' ὅτι περίμεναν δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς προσφέρει κάτω ἀπὸ τὴ γνωστὴ πιὰ σ' αὐτοὺς καθοδήγησή της.

Ἔτσι αὐτὴ ὅλη ἡ στρατιὰ ἀγωνιστῶν παραμένει ἔρμαιο στὰ χέρια τοῦ κάθε «σοσιαλιστῆ» τσαρλατάνου ποὺ πρῶτος θὰ δοκιμάσει νὰ τοὺς ἀγκαλιάσει.

4ο Μὲ τὸ νέο πνεῦμα ποὺ κυριάρχησε μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, πνεῦμα στὴ βάση του ἀντι-ἰμπεριαλιστικό, προοδευτικό, ἀντι-παλαιοκομματικό, τὸ ΑΚΕΛ θἄχε σήμερα τὴν εὐκαιρία νὰ θέσει πιὸ γερὲς βάσεις γιὰ τὴ θεμελίωση ἑνὸς παλλαϊκοῦ μετώπου ποὺ ν' ἀγκαλιάζει τὶς ἀγροτο - ἐργατικὲς μάζες καὶ τοὺς μεσαίους κάτω ἀπὸ τὴ δική του καθοδήγηση.

Ὅμως, ἐξ' αἰτίας τῆς τακτικῆς ποὺ τήρησε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τετράχρονης ἐπανάστασης, ἐξ' αἰτίας τῆς θέσης ποὺ πῆρε καὶ κράτησε ὡς τὸ τέλος ἔναντι τοῦ ἀγώνα, ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ἔδωσε στὴ δεξιὰ παράταξη ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ τῆς χρειάζονταν γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Κύπρο.

Ὁ ἁπλοϊκὸς ἐργάτης, ἀγρότης ἢ μεσαῖος δὲν ἦταν πάντα σὲ θέση νὰ ξεχωρίσει τὸν κομμουνισμὸ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ. Ἡ δεξιὰ κατόρθωσε νὰ πείσει τὲς μάζες ὅτι ἡ ἀντεπαναστατικὴ θέση τοῦ ΑΚΕΛ ἦταν ἡ φυσική, ὀρθόδοξη θέση ποὺ ὤφειλε νὰ πάρει τὸ ΑΚΕΛ σὰν ἕνα ὀρθόδοξο κομμουνιστικὸ κόμμα. Συνταύτησε τὴ θέση τοῦ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος μὲ τὴ θέση κάθε κομμουνιστῆ ἔναντι τέτοιων ἀγώνων. Ἔτσι, τέτοια συνθήματα ὅπως: «Οἱ κομμουνιστὲς δὲν ἔχουν πατρίδα», «Οἱ κομμουνιστὲς δὲν θέλουν ἕνωση μὲ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ μὲ τὴ Μόσχα», «Οἱ κομμουνιστὲς δὲν ἀγωνίζονται ποτὲ γιὰ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση», «Οἱ κομμουνιστὲς δὲν μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν πατριωτικὴ ἔξαρση τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς», «Οἱ κομμουνιστὲς δὲν ἔχουν ἀνώτερα πνευματικὰ ἰδεώδη», «Οἱ ὑλιστὲς δὲν θυσιάζονται γιὰ τὴν πατρίδα» βρῆκαν εὔφορο ἔδαφος γιὰ τὴν ἐξάπλωσή τους μέσα στὲς μάζες.

5ο Τὸ κόμμα μόνο του, μὲ τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολούθησε, ξεχώρισε τὴ θέση του κι' ἀπομονώθηκε ἀπὸ τὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ ἀριστερά.

Ἐνῶ ἡ Μόσχα ἀποκαλοῦσε τοὺς μαχητὲς τῆς ΕΟΚΑ

ἥρωες πατριῶτες, ἡ ἡγεσία τοῦ
δολοφόνους καὶ πράκτορες τοῦ

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀριστερά,
στὴ φυσική της ἐξέλιξη καὶ
ἐργατοαγροτικῶν μαζῶν ἐξ
ἀντιδραστικῆς θέσης ποὺ πῆρε τὸ
ἀγώνα. Ἡ ΕΔΑ καὶ τὸ ΚΚΕ
νὰ καταγγείλουν ἀνοιχτὰ στὸ
τῆς ἡγεσίας καὶ νὰ ξεχωρίσουν
ἀριστερὰ ἢ γιὰ ν' ἀποφύ
τῆς Κυπριακῆς ἀριστερᾶς
νὰ ἐπιφέρουν τὴν ἀλλαγ

Συμπερά

Ἀπ' ὅσα λέχτηκαν εἶναι
ἀποδειχτεῖ πέρα ὡς πέρα
τοῦ Κυπριακοῦ
τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση,
καὶ τὸ σοσιαλισμό.

Τὰ λάθη ποὺ διαπράχτηκ
μικρὰ λάθη κι' ἡ
δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολ
Ὅπως εἶπε κι' ὁ Λένιν «σοφὸς
πολὺ σοβαρὰ καὶ ποὺ
εὔκολα καὶ γρήγορα».

Ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ὀφείλει
κι' ἀνικανότητά της
τὸ κόμμα τῶν ἐργατῶν
της σὲ ἄλλα νέα, τίμ
ποὺ θὰ μποροῦν νὰ
τοῦ λαοῦ, νὰ ἐμπνεύσου
ὁδηγώντας τες ἔξω ἀπ

ἥρωες πατριῶτες, ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ τοὺς ἀποκαλοῦσε δολοφόνους καὶ πράκτορες τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀριστερά, συνάντησε τεράστια ἐμπόδια στὴ φυσική της ἐξέλιξη καὶ διαφώτιση τῶν Ἑλληνικῶν ἐργατοαγροτικῶν μαζῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἀναχρονιστικῆς, ἀντιδραστικῆς θέσης ποὺ πῆρε τὸ ΑΚΕΛ ἔναντι τοῦ Κυπριακοῦ ἀγώνα. Ἡ ΕΔΑ καὶ τὸ ΚΚΕ βρέθηκαν στὸ δύσκολο δίλημα ἢ νὰ καταγγείλουν ἀνοιχτὰ στὸ λαὸ τὴν προδοσία τῆς Ἀκελικῆς ἡγεσίας καὶ νὰ ξεχωρίσουν τὶς εὐθύνες τους ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ ἀριστερὰ ἢ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ σχῖσμα καὶ τὴ διάσπαση τῆς Κυπριακῆς ἀριστερᾶς νὰ προσπαθήσουν μὲ τὴν πειθὼ νὰ ἐπιφέρουν τὴν ἀλλαγὴ στὴν πολιτική της.

Συμπεράσματα

Ἀπ' ὅσα λέχτηκαν εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ἔχει ἀποδειχτεῖ πέρα ὡς πέρα ἀνίκανη νὰ ὁδηγήσει τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ Κυπριακοῦ προλεταριάτου στὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση, τὴν ἀποτίναξη τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τὸ σοσιαλισμό.

Τὰ λάθη ποὺ διαπράχτηκαν δὲν μποροῦν διόλου νὰ θεωρηθοῦν μικρὰ λάθη κι' ἡ διόρθωση μερικῶν μικρότερων λαθῶν δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει τὴ διάπραξή τους. Ὅπως εἶπε κι' ὁ Λένιν «σοφὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τὰ λάθη του δὲν εἶναι πολὺ σοβαρὰ καὶ ποὺ ξέρει τὸν τρόπο νὰ τὰ διορθώνει εὔκολα καὶ γρήγορα».

Ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία ὀφείλει μόνη της νὰ ὁμολογήσει τὴν ἀδυναμία κι' ἀνικανότητά της νὰ διευθύνει τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, τὸ κόμμα τῶν ἐργατῶν τῆς Κύπρου, καὶ νὰ δώσει τὴ θέση της σὲ ἄλλα νέα, τίμια, ἀγωνιστικὰ στελέχη. Σ' ἀνθρώπους ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ξανακερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ, νὰ ἐμπνεύσουν καὶ νὰ καθοδηγήσουν τὲς μάζες ὁδηγώντας τες ἔξω ἀπὸ τὸ χάος τῆς ἀντίδρασης.

'Εμεῖς κρούσαμε πολλὲς φορὲς τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὸν ξανακρούουμε καὶ πάλι, τονίζοντας ὅτι τὸ ζήτημα χρήζει ἄμεσης, ἀποφασιστικῆς, ἐπείγουσας λύσης. Ἡ ἀνάγκη ἐξυγίανσης τῶν γραμμῶν τοῦ κόμματος μπένει μπροστὰ σὲ κάθε Κύπριο κομμουνιστὴ σήμερα σὰν πρώτιστο καθῆκο τῆς πιὸ ἄμεσης κι' ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης.

Καθήκοντα

Τὰ καθήκοντα τῶν Κυπρίων κομμουνιστῶν προβάλλουν καθαρὰ σὰν κρύσταλλο. Μποροῦν νὰ συνοψιστοῦν στὰ ἑξῆς :

1. Τὸ ΑΚΕΛ κι' ἡ Παγκύπρια 'Εργατικὴ Ὁμοσπονδία (Π.Ε.Ο.) πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦν ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ στὰ τελευταῖα χρόνια ἔπαιξαν πρωταρχικὸ ρόλο στὴ χάραξη τῆς κομματικῆς γραμμῆς καὶ τακτικῆς-στρατηγικῆς. Τὰ προδοτικὰ «λάθη» πρέπει νὰ ἐκτεθοῦν καὶ νὰ ἐξηγηθοῦν σ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ 'Εργατικοῦ κινήματος.

2. Ἡ ἀντιμαρξιστική, ἀντιλενινιστικὴ πολιτικὴ ποὺ ἀκολούθησε ὡς τώρα τὸ κόμμα κάτω ἀπὸ τὴν ὀππορτουνιστική του ἡγεσία πρέπει νὰ ξεσκεπαστεῖ καὶ νὰ καταδικαστεῖ δημόσια καὶ τὸ κόμμα νὰ ζητήσει τὴ λαϊκὴ ἐξιλέωση.

3. Τὰ λόγια τοῦ Κρούστσεφ στὸ 20ὸ Συνέδριο τῶν Μπολσεβίκων ποὺ καλοῦσε τὸ Κόμμα νὰ συνεχίσει τὴ δουλειὰ ποὺ ἀνάλαβε ἡ Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κόμματος στὰ τελευταῖα χρόνια - «μιὰ δουλειὰ ποὺ τὴ χαρακτηρίζει ἡ πιὸ λεπτομερὴς ἐφαρμογὴ σ' ὅλες τὲς κομματικὲς ὀργανώσεις, ἀπ' τὰ κατώτερα στρώματα ὡς τὴν κορυφή, τῶν Λενινιστικῶν ἀρχῶν τῆς κομματικῆς καθοδήγησης ποὺ τὴ χαρακτηρίζει πάνω ἀπ' ὅλα ἡ κυριώτερη ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τῆς συλλογικῆς καθοδήγησης καὶ τελικὰ ποὺ τὴ χαρακτηρίζει ἡ ἐφαρμογὴ σ' εὐρεία κλίμακα τῆς κριτικῆς καὶ αὐτοκριτικῆς» - πρέπει νὰ προσεχτοῦν καλὰ καὶ νὰ τεθοῦν σ' ἐφαρμογὴ ἀμέσως,

χωρὶς καμιὰ καθυστέρηση.
τέλος, μιὰ γιὰ πάντα, στὴ στ
θρωση καὶ τακτική. Οἱ Λεν
συλλογικῆς καθοδήγησης καὶ
ὠφείλουν νὰ βροῦν τὴν ἁρμόζ
πάνω σὲ νέες ὑγιεῖς Λενινιστι

Ἡ ἄρση τῆς προγραφῆς
του στὴ νομιμότητα ἀσφαλῶς
εὐκαιρία στὰ μέλη του νὰ ἐπιβά
τῶν καθηκόντων του. Τὸ πρῶ
καὶ πρέπει νὰ γίνει στὸ ἐπ
κόμματος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ

Δὲν εἶναι ἀργά. Τὸ κόμμα
κόμμα ποὺ μπορεῖ νὰ καθοδηγή
μπορεῖ κι' ὠφείλει νὰ ἐκπληρώσε

Κάτω ἀπὸ τὸ λάβαρο το
γίνει ἕνα καινούργιο ξεκίνημα.
ποκρίνεται στὲς ἀπαιτήσεις τ
ἐμπροσθοφυλακῆς τοῦ Κυπρια

Ἡ Ἱστορία προσμένει........

χωρὶς καμιὰ καθυστέρηση. Τὸ κόμμα ὠφείλει νὰ δώσει ἕνα τέλος, μιὰ γιὰ πάντα, στὴ σημερινή του ἐσωκομματικὴ διάρθρωση καὶ τακτική. Οἱ Λενινιστικὲς ἀρχὲς τῆς κομματικῆς συλλογικῆς καθοδήγησης καὶ τῆς κριτικῆς κι' αὐτοκριτικῆς ὠφείλουν νὰ βροῦν τὴν ἁρμόζουσα θέση τους μέσα στὸ κόμμα πάνω σὲ νέες ὑγιεῖς Λενινιστικὲς βάσεις.

Ἡ ἄρση τῆς προγραφῆς τοῦ ΑΚΕΛ κι' ἡ ἐπιστροφή του στὴ νομιμότητα ἀσφαλῶς θὰ δώσει τὴν πιὸ κατάλληλη εὐκαιρία στὰ μέλη του νὰ ἐπιβάλουν στὸ κόμμα τὴν ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του. Τὸ πρῶτο ἀποφασιστικὸ βῆμα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνει στὸ ἐπικείμενο πρῶτο Συνέδριο τοῦ κόμματος μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ νομιμότητα.

Δὲν εἶναι ἀργά. Τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ μόνο κόμμα ποὺ μπορεῖ νὰ καθοδηγήσει τὸ λαὸ πρὸς τὸ σοσιαλισμό, μπορεῖ κι' ὠφείλει νὰ ἐκπληρώσει τὸν Ἱστορικὸ προορισμό του.

Κάτω ἀπὸ τὸ λάβαρο τοῦ Μαρξισμοῦ - Λενινισμοῦ ἄς γίνει ἕνα καινούργιο ξεκίνημα. Ἕνα ξεκίνημα ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται στὲς ἀπαιτήσεις τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τοῦ Κυπριακοῦ προλεταριάτου.

Ἡ Ἱστορία προσμένει.........

ΜΕΡΟΣ II

1. ΠΩΣ ΜΑΣ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ

Μὲ αὐτοὺς τοὺς τίτλους ἡ «Χαραυγὴ» τῆς 16ης τοῦ Μάη, 1959 ὑποδέχτηκε τὸ βιβλίο — «Ἡ Ἀκελικὴ Ἡγεσία καὶ ὁ Ἔνοπλος Ἀγώνας» — Μαρξιστικὴ Κριτική, τοῦ Δημόκριτου — δυὸ βδομάδες πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκδοση του:-

«Καταγγέλλουμε καὶ μαζὶ ἐπισύρουμε τὴν προσοχὴ τοῦ λαοῦ.

—Μὲ καταχθόνια σχέδια ἐπιχειρεῖται ἡ νέα συκοφάντηση τοῦ ΑΚΕΛ καὶ τῆς ἡγεσίας του.

—Ἀποκορύφωμα τῆς ἐκστρατείας ἕνα αἰσχρὸ σχέδιο πλαστογραφίας. Ἐπιστρατεύονται καὶ πάλιν οἱ «ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες» γιὰ νὰ χύσουν νερὸ στὸ μῦλο τῆς συκοφαντίας καὶ διάσπασης τοῦ λαοῦ.

—Νὰ τεθῆ τέρμα στὴ συκοφαντία γιὰ νὰ προχωρήση ὁ λαὸς στὸ δύσκολο δρόμο του».

Καὶ συνεχίζει τὸ ἄρθρο:

«Ἐνῶ μερικοὶ κύκλοι τῆς ἄκρας δεξιᾶς βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ μερικοὺς λιποτάχτες καὶ ἀπόβλητους τοῦ ΑΚΕΛ ἐπιδίδονται στὸ ἔργο τῆς διάσπασης καὶ καταστρώνουν μάλιστα σχέδια ἔντασης τῆς διασπαστικῆς τους δράσης ποὺ ὁδηγεῖ σὲ ἐμφύλιο σπαραγμό. (!!) .. στὸ μεταξὺ πληροφορούμεθα πὼς «ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες» ποὺ μετονομάστηκαν σὲ «ἀριστεροὺς πατριῶτες» καὶ ποὺ

πρόσφεραν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσφέρουν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸ φθοροποιὸ ἔργο τῆς ἄκρας δεξιᾶς, ἑτοιμάζουν τὴν ἔκδοση μπροσούρας ἐνάντια στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του παρουσιαζόμενοι ὅπως πάντα, σὰν «ἀκραιφνεῖς Μαρξιστὲς Λενινιστὲς καὶ φθάνοντας τούτη τὴ φορὰ σὲ πρωτοφανῆ διαστρέβλωση τῆς Μαρξιστικῆς Λενινιστικῆς ἐπιστήμης, ἀλὰ Τίτο, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ χύσουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο νερὸ στὸ μῦλο τῆς συκοφαντίας ἐνάντια στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του, τῆς διάσπασης τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐξυπηρέτησης ἀντιλαϊκῶν συμφερόντων. Ἀποκορύφωμα τῆς συκοφαντικῆς ἐκστρατείας ἐνάντια στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του καὶ τῆς συνωμοσίας ἐνάντια στὴν ἑνότητα τοῦ λαοῦ καὶ τῶν δημοκρατικῶν του δικαιωμάτων εἶναι ἕνα α ἰ σ χ ρ ὸ σ α τ α ν ι κ ὸ σ χ έ δ ι ο π λ α σ τ ο γ ρ α φ ί α ς (ὑπογράμμιση δική μας) γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε πληροφορίες, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἐπιδιώκεται νὰ ἀποδειχτεῖ τάχα ὅτι στὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὑπάρχουν «πράχτορες τῆς Ἰντέλιτζενς» τὸ παληὸ δηλ. τροπάρι τῆς συκοφαντίας ποὺ τόσο ξέφτισε ὥστε καὶ ἁπλὴ ἀναφορὰ μέσα στὸ λαὸ νὰ προκαλῆ ἀηδία».

Ἔκδηλη, ὁλοφάνερη, ἡ σύγχυση καὶ ὁ φόβος... «Ἡ καλύτερη τακτικὴ ἄμυνας – ἡ ἐπίθεση». Βρίζοντας τὸ συγγραφέα ἐκ τῶν προτέρων, ἀποκαλώντας τον λιποτάχτη καὶ ἀπόβλητο τοῦ ΑΚΕΛ, διασπαστή, αἰσχρὸ καὶ σατανικὸ πλαστογράφο, τιτοιστή, συνωμότη κατὰ τῆς ἑνότητας τοῦ λαοῦ κλπ. ἀσφαλῶς θὰ προκαταλάβουμε τὸ λαὸ ἐνάντια στὸ βιβλίο του, θὰ τὸν κάνουμε νὰ τὸ ἀηδιάσει χωρὶς νὰ τὸ διαβάσει καὶ ἔτσι θὰ ἐπιτύχουμε τὸ σκοπό μας νὰ μείνει ἀδιάβαστο τὸ βιβλίο. Ἔτσι σκέφτηκαν οἱ ἐμπνευστὲς τοῦ πιὸ πάνω ἄρθρου τῆς «Χαραυγῆς». Ὅμως, στὴ μεγάλη τους σύγχυση προδόθηκαν. Πῶς γνώριζαν ὅτι πρόκειται γιὰ αἰσχρή, σατανικὴ πλαστογραφία τοῦ Μαρξισμοῦ χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ περιεχόμενο τοῦ συγγράμματος; Πῶς γνώρι-

ζαν ὅτι τὸ βιβλίο ἔκανε κριτικὴ
ριζαν τὶ κριτικὴ ἔκανε; Πῶς
«ἀριστεροί ἐθνικόφρονες» ἢ
κὰν γνωστεῖ ὁ συγγραφέας
ταν ἄτομο καὶ ὄχι ὁμάδα;
μα στὴ γενικότητά του ἔλπιζαν
ἄγγιζαν, κάπου, κάπως, τὸ

Στὲς 30 τοῦ Μάη, 1959
τὸ βιβλίο τοῦ Δημόκριτου «Ἡ
Ἔνοπλος Ἀγώνας».

Καὶ ὁ τρόμος καὶ ἡ
ρύφωμά τους.

Μὲ μεγάλους τίτλους στὴν
ραυγή» τῆς 31ης τοῦ Μάη
βιβλίου:

«Οἱ Ἀριστεροὶ Πατριῶτες
συκοφαντήσουν τὴν ἡγεσία
κολουθεῖ τὸ ἴδιο τροπάρι:

«Ὅπως γράψαμε σὲ
ση μερικοὶ ἀπὸ τοὺς
διώχτηκαν ἀπὸ τὸ ΑΚΕΛ
γειες καὶ πέρασαν
ἐχθρῶν τοῦ κόμματος
«ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες»
ροὶ πατριῶτες», κυκλοφόρ
μὲ τίτλο, «Ἡ Ἀκελικὴ
Ἀγώνας» μὲ τὸ
τὴν ὁποία καταβάλλουν
στοῦν σὰν ποῦροι

Σκοπὸς αὐτῆς τῆς
τοῦ κόμματος εἶναι νὰ
μεταξὺ δεξιᾶς – ἀριστερᾶς

ζαν ὅτι τὸ βιβλίο ἔκανε κριτικὴ ἀλὰ Τίτο ἀφοῦ δὲν γνώριζαν τί κριτικὴ ἔκανε; Πῶς γνώριζαν ὅτι τὸ ἔβγαζαν «ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες» ἢ «ἀριστεροὶ πατριῶτες» πρὶν κὰν γνωστεῖ ὁ συγγραφέας ποὺ ὅπως ἀποδείχτηκε ἤταν ἄτομο καὶ ὄχι ὁμάδα; Παίρνοντας ὅμως τὸ ζήτημα στὴ γενικότητά του ἔλπιζαν πὼς ἔτσι στὰ τυφλὰ θ' ἄγγιζαν, κάπου, κάπως, τὸ θέμα.

Στὲς 30 τοῦ Μάη, 1959 κυκλοφόρησε στὴν Κύπρο τὸ βιβλίο τοῦ Δημόκριτου «Ἡ Ἀκελικὴ Ἡγεσία καὶ ὁ Ἔνοπλος Ἀγώνας».

Καὶ ὁ τρόμος καὶ ἡ σύγχυση ἔφτασαν στὸ ἀποκορύφωμά τους.

Μὲ μεγάλους τίτλους στὴν πρώτη σελίδα ἡ «Χαραυγὴ» τῆς 31ης τοῦ Μάη ὑποδέχτηκε τὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου:

«Οἱ Ἀριστεροὶ Πατριῶτες προσπαθοῦν νὰ κατασυκοφαντήσουν τὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ». Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ἴδιο τροπάρι:

«Ὅπως γράψαμε σὲ προηγούμενη μας ἔκδοση μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπόβλητους ποὺ ἀπὸ καιρὸ διώχτηκαν ἀπὸ τὸ ΑΚΕΛ γιὰ ἀντικομματικὲς ἐνέργειες καὶ πέρασαν ἀνοιχτὰ στὸ στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόμματος παρουσιαζόμενοι πότε σὰν «ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες» καὶ πότε σὰν «ἀριστεροὶ πατριῶτες», κυκλοφόρησαν χθὲς μπροσούρα μὲ τίτλο, «Ἡ Ἀκελικὴ Ἡγεσία καὶ ὁ Ἔνοπλος Ἀγώνας» μὲ τὸ ψευδώνυμο «Δημόκριτος» καὶ μὲ τὴν ὁποία καταβάλλουν προσπάθεια νὰ παρουσιαστοῦν σὰν ποῦροι Μαρξιστὲς — Λενινιστές.

Σκοπὸς αὐτῆς τῆς προσπάθειας τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόμματος εἶναι νὰ ὑποδαυλίσουν τὴν ἔνταση μεταξὺ δεξιᾶς — ἀριστερᾶς καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν

ἔτσι ξένους πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ σκοπούς.

Χρησιμοποιώντας κατὰ διαστρεβλωτικὸ τρόπο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Λένιν καὶ τὸν Μάρξ προσπαθοῦν νὰ σκορπίσουν τὴ σύγχυση καὶ νὰ κτυπήσουν τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὴν ἡγεσία του σὲ πλήρη ἁρμονία μὲ τὰ σχέδια τῶν ἀποικιστῶν ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κρατοῦν παράνομο καὶ νὰ ἔχουν κατασχεμένη τὴν περιουσία καὶ τὸν τύπο του».

Καὶ ὅπως δήλωσε ἐκπρόσωπος τοῦ ΑΚΕΛ «οἱ σκοποὶ μερικῶν ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀπὸ καιρὸ διώχτηκαν ἀπὸ τὸ ΑΚΕΛ γιὰ διαλυτική, ἀντικομματικὴ καὶ ὕποπτη δράση εἶναι ὁλοφάνεροι. Ἐπιδιώκουν τὴ διάσπαση καὶ τὴν ἔνταση μεταξὺ δεξιᾶς — ἀριστερᾶς γιατὶ ἔτσι ἐξυπηρετοῦνται καλύτερα τὰ συμφέροντα τῶν ξένων... Καμιὰ διαστρέβλωση δὲν μπορεῖ νὰ διασπάσει ἢ νὰ κλονίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν μελῶν τοῦ κόμματος πρὸς τὴν δημοκρατικὰ ἐκλελεγμένη καὶ συλλογικὰ ἐργαζόμενη ἡγεσία του».

Καὶ καταλήγει μὲ τὴν πιὸ κάτω βαρυσήμαντη Υ Π Ο Σ Χ Ε Σ Η πρὸς τὸ λαό:-

«Θὰ ἀπαντηθεῖ ὅμως ἡ μπροσούρα τῶν ἀριστερῶν ἐθνικοφρόνων' ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ νὰ ξεσκεπαστοῦν οἱ διαστρεβλωτὲς καὶ ἀναθεωρητὲς τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ».

Τρία βασικὰ στοιχεῖα περιέχει αὐτὸ τὸ δημοσίευμα:-

Πρῶτο: ὅτι οἱ ἀριστεροὶ πατριῶτες (ἢ ἐθνικόφρονες ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖ) ἐξυπηρετοῦν ξένα, ἀποικιοκρατικὰ συμφέροντα

Δεύτερο: ὅτι «ἡ μπροσούρα» ἀποτελεῖ διαστρέβλωση, ἀναθεώρ[...]
ση τοῦ Μαρξισμ[...]
καὶ

Τρίτο ὅτι «ἡ δημοκρατ[...]
συλλογικὰ ἐργα[...]
ΚΕΛ» — θὰ ΑΠ[...]
τοῦ Δημόκριτου [...]
στρέβλωση τοῦ Μ[...]

Περιμέναμε λοιπὸν μὲ ἀγω[...]
ρίμεναν οἱ χιλιάδες ποὺ διάβασ[...]
μόκριτου πότε θὰ μ ι λ ο ῦ σ ε [...]
κὴ «Σφίγξ» νὰ ξεσκεπάσει τὴ σ[...]
τοῦ Μαρξισμοῦ. Πότε δηλαδὴ θὰ [...]
ση ποὺ ἔδωσε ὁ ἐπίσημος ἐκπρό[...]
«Χαραυγή». Περιμέναμε μέρες, ἑβδ[...]
κάκου. Ἡ «Χαραυγή» σιώπησε καὶ [...]
λῶς πουθενὰ δὲν ὑπάρχει διαστρ[...]
φηση ἢ ἀναθεώρηση τοῦ Μαρξισ[...]
λὰ τουναντίον μιὰ ἀδιάσειστη Μ[...]
ἐπιχειρηματολογία ποὺ ξεσκεπάζε[...]
ὀππορτουνισμὸ στοὺς κόλπους τοῦ [...]
δει τοὺς ὑπεύθυνους ὁλόγυμνους [...]
τοῦ λαοῦ. Ἡ σιωπὴ λοιπὸν ἦταν σ[...]
ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη τακτική.

Ἄς ρίξουμε ὅμως μιὰ γρήγορ[...]
λες κατηγορίες:

Οἱ «ἀριστεροὶ πατριῶτες», μερ[...]
ους ἀποβλήθηκαν ἀπὸ τὸ κόμμα [...]
τὸ Πολωνικὸ κόμμα ἀπόβαλλε τὸν [...]
πρωθυπουργό) καὶ τὸ Οὐγγρικὸ [...]
(μετὰ πρωθυπουργό) γιατὶ τόλμησα[...]
ἡ διαμαρτυρίας ἐνάντια στὴν κατα[...]
ρικῆς δημοκρατίας καὶ τὴν κριτική[...]
και ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἱ κομμουνιστὲ[...]
σαν τὸ λαὸ στὸ πλευρὸ τῆς ἐθνικο[...]
ἐξέγερσης τῆς 1ης τοῦ Ἀπρίλη 195[...]

βλωση, ἀναθεώρηση καὶ πλαστογράφηση τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ
καὶ

Τρίτο ὅτι «ἡ δημοκρατικὰ ἐκλελεγμένη καὶ συλλογικὰ ἐργαζόμενη ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ» — θὰ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ στὸ βιβλίο τοῦ Δημόκριτου ξεσκεπάζοντας τὴ διαστρέβλωση τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ.

Περιμέναμε λοιπὸν μὲ ἀγωνία, καὶ μαζὺ μας περίμεναν οἱ χιλιάδες ποὺ διάβασαν τὸ βιβλίο τοῦ Δημόκριτου πότε θὰ μ ι λ ο ῦ σ ε ἐπὶ τέλους ἡ Ἀκελικὴ «Σφίγξ» νὰ ξεσκεπάσει τὴ σατανικὴ διαστρέβλωση τοῦ Μαρξισμοῦ. Πότε δηλαδὴ θὰ τηροῦσε τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσε ὁ ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τοῦ ΑΚΕΛ στὴ «Χαραυγή». Περιμέναμε μέρες, βδομάδες, μῆνες, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ «Χαραυγή» σιώπησε καὶ σιωπᾶ... Γιατὶ ἀσφαλῶς πουθενὰ δὲν ὑπάρχει διαστρέβλωση, πλαστογράφηση ἢ ἀναθεώρηση τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ ἀλλὰ τουναντίον μιὰ ἀδιάσειστη Μαρξιστικὴ διαλεχτικὴ ἐπιχειρηματολογία ποὺ ξεσκεπάζει πέρα γιὰ πέρα τὸν ὀππορτουνισμὸ στοὺς κόλπους τοῦ ΑΚΕΛ καὶ παραδίδει τοὺς ὑπεύθυνους δλόγυμνους στὴν πολιτικὴ κρίση τοῦ λαοῦ. Ἡ σιωπὴ λοιπὸν ἦταν στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη τακτική.

Ἂς ρίξουμε ὅμως μιὰ γρήγορη ματιὰ καὶ στὶς ἄλλες κατηγορίες:

Οἱ «ἀριστεροὶ πατριῶτες», μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀποβλήθηκαν ἀπὸ τὸ κόμμα τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ τὸ Πολωνικὸ κόμμα ἀπόβαλλε τὸν Γκομούλκα (μετὰ πρωθυπουργό) καὶ τὸ Οὐγγρικὸ κόμμα τὸν Καντάρ (μετὰ πρωθυπουργό) γιατὶ τόλμησαν νὰ σηκώσουν φωνὴ διαμαρτυρίας ἐνάντια στὴν καταπάτηση τῆς ἐσωτερικῆς δημοκρατίας καὶ τὴν κριτικὴ ἀπὸ τὰ κάτω, εἶναι ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἱ κομμουνιστὲς ποὺ πρῶτοι κάλεσαν τὸ λαὸ στὸ πλευρό τῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς ἐξέγερσης τῆς 1ης τοῦ Ἀπρίλη 1955. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ

πρῶτοι εἶδαν καὶ ξεσκέπασαν τὴν ἀντι-μαρξιστική, ἀντεπαναστατικὴ θέση ποὺ πῆρε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξέγερσης, εἶναι αὐτοὶ ποὺ πρῶτοι ἀνάλυσαν μὲ τὸ Μαρξιστικό – Λενινιστικὸ φακὸ τὸν ἀληθινὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ προοδευτικὸ χαρακτῆρα τῆς ἐπανάστασης. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὀργανωμένοι δίπλα στοὺς στρατιῶτες τοῦ Διγενῆ μὲ τὸ δικό τους Μαρξιστικὸ κομμουνιστικὸ λάβαρο προσφέρθηκαν στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐπανάστασης ἐνάντια στὴν ἀποικιακὴ ὑποδούλωση τῶν Ἐγγλέζων ἀψηφῶντας κινδύνους καὶ προσωπικὰ συμφέροντα. Αὐτοὺς ποὺ σ' ὅλη τὴ δύσκολη περίοδο τῆς ἐπανάστασης προτίμησαν τὸ δύσκολο δρόμο τοῦ ἀγώνα μ' ὅλους τοὺς κινδύνους του ἀπὸ τὸν εὔκολο δρόμο τῆς ἀντεπανάστασης ποὺ χάραξε ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, ἔχουν τὸ θράσος ν' ἀποκαλοῦν οἱ κύριοι «μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ ὑπηρέτες ξ έ ν ω ν σ υ μ φ ε ρ ό ν τ ω ν. Ξένων πρὸς τί; Ἂν ἐννοοῦν ξένων πρὸς τοὺς Ἐγγλέζους ξένων πρὸς τὴν ἀντεπανάσταση ἀσφαλῶς συμφωνοῦμε μαζύ τους. Δὲν χωρεῖ ὅμως καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συμφέροντα ξένα πρὸς τὰ Κυπριακὰ ἐθνικὰ συμφέροντα ἐξυπηρέτησαν μόνον ἐκεῖνοι ποὺ χτύπησαν τὴν ἐπανάσταση πισώπλατα μὲ χίλια δυὸ θεωρητικὰ προσχήματα περὶ «λανθασμένης τακτικῆς» καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ φανερὰ ἢ κρυφὰ συνεργάστηκαν μέ τὸν κυρίαρχο κατὰ τὴν τετράχρονη διάρκεια τῆς ἐξέγερσης.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν τρίτη κατηγορία ὅτι ἐμεῖς διαστρεβλώσαμε καὶ πλαστογραφήσαμε τὸ Μαρξισμὸ (ἀλὰ Τίτο) αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσουμε λεπτομερειακὰ στὴν ἀνάλυση τῆς κριτικῆς ποὺ μᾶς γίνηκε ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος στὴ «μυστική» ἔκθεση της πρὸς τὸ Θ΄ Συνέδριο τοῦ ΑΚΕΛ (κριτική ποὺ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ δημοσιεύσει καὶ θέσει στὴν κρίση τοῦ λαοῦ). Ἔχουμε τὴν πεποίθηση ὅτι δὲν θ' ἀφήσουμε ἴχνος ἀμφιβολίας οὔτε στὸν τελευταῖο καλόπιστο κριτὴ ὅτι αὐτοὶ ἀκριβῶς ποὺ μᾶς κατηγοροῦν γιὰ πλαστογράφους τοῦ Μαρξισμοῦ εἶναι ἔνοχοι μιᾶς κακόπιστης διαστρέβλωσης τοῦ Μαρξισμοῦ πρὸς δικαιολόγηση τῆς πιὸ ἀδικαιολόγητης θέσης τους.

2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ Α

«Μπροστὰ στὸ κόμ
Δράσης τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚ
τοῦ Κόμματος «πρόβαλλ
τὸ ἐρώτημα: Ποιὰ τακτι
στή, ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη
πριακὲς συνθῆκες καὶ ἡ
ἐπιτυχία τοῦ ἐθνικοαπελ
ἄλλα λόγια, τὸ ΑΚΕΛ
τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἢ ἐν
γους;

«Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα
ἀνακοίνωση του τὸ Π.Γ.
1.4.1955, τὴν ἴδια μέρα τ
ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ. Στὴ
Π.Γ. καθορίζεται ὡς ἐξῆς
δίστακτα τὸ ΑΚΕΛ, λέει
ἡ δραστηριότητα (ἐννοεῖ
ώθηκαν τὴν προηγούμεν
μπορεῖ νὰ προκαλέσει στ
ρίστηκε ἡ θέση τοῦ ΑΚΕ
διδάγματα τῆς ἱστορίας
τοῦ Λένιν γιὰ τὴ δράση τ
αὐτῆς τῆς ἀνακοίνωσης τ
ὁποιαδήποτε μειονεχτήματ
λογία του καὶ χαρακτη
φὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα σ
συνθῆκες δὲν ἦταν ὀρθὸ

Τὸ κόμμα μας σ' ὅλη

2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣΜΟΙ

«Μπροστὰ στὸ κόμμα μας» λέει ἡ Ἔκθεση Δράσης τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ πρὸς τὸ Θ΄ Συνέδριο τοῦ Κόμματος «πρόβαλλε μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα τὸ ἐρώτημα: Ποιὰ τακτικὴ ἀγώνα ἦταν ἡ πιὸ σωστή, ἡ πιὸ ἐνδεδειγμένη μέσα στὶς δοσμένες κυπριακὲς συνθῆκες καὶ ἡ πιὸ ἐξυπηρετικὴ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα; Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ΑΚΕΛ ἦταν ὑπὲρ τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἢ ἐναντίον καὶ γιὰ ποιούς λόγους;

«Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔδωσε ἀπάντηση μὲ τὴν ἀνακοίνωση του τὸ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. ποὺ βγῆκε τὴν 1.4.1955, τὴν ἴδια μέρα τῆς ἔναρξης τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ. Στὴν ἀνακοίνωση ἐκείνη τοῦ Π.Γ. καθορίζεται ὡς ἑξῆς ἡ θέση τοῦ ΑΚΕΛ: «Ἀδίστακτα τὸ ΑΚΕΛ, λέει πὼς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ δραστηριότητα (ἐννοεῖ τὶς ἐκκρήξεις ποὺ σημειώθηκαν τὴν προηγούμενη νύχτα) μονάχα ζημιὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσει στὸν ἀγώνα». Ἔτσι καθορίστηκε ἡ θέση τοῦ ΑΚΕΛ, βασισμένη πάνω στὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας καὶ ἰδιαίτερα τὴ θέση τοῦ Λένιν γιὰ τὴ δράση τῶν Ναρόντνικων. Ἡ οὐσία αὐτῆς τῆς ἀνακοίνωσης τοῦ Π.Γ. ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὁποιαδήποτε μειονεχτήματα ποὺ εἶχε στὴ φρασεολογία του καὶ χαρακτηρισμούς, ἦταν ὅτι ἡ μορφὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα στὶς δοσμένες Κυπριακὲς συνθῆκες δὲν ἦταν ὀρθὸ νὰ χρησιμοποιηθῆ.

Τὸ κόμμα μας σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔνοπλου

ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ ἔμεινε σταθερὰ προσηλωμένο σ' αὐτὴ τὴ θέση. Ἀργότερα μὲ ἀνακοινώσεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ Π.Γ. καὶ τῆς Κ.Ε. τὸ κόμμα μας ξεκαθάρισε πὼς ἡ θέση του ἔναντι τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα δὲν πήγαζε καθόλου οὔτε ἀπὸ φιλοτομαρισμό, οὔτε ἀπὸ ἀντιπολιτευτικὴ διάθεση πρὸς τὴ Δεξιά. Αὐτὴ ἡ θέση τοῦ κόμματος ὑπαγορευόταν ἀπὸ τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης του ἀπέναντι στὸ λαὸ καὶ τὴ βαθειὰ πεποίθηση του, πὼς οἱ δοσμένες κυπριακὲς συνθῆκες δὲν ἐπέτρεπαν τὴ χρησιμοποίηση αὐτῆς τῆς μορφῆς πάλης καὶ πὼς χρησιμοποίηση της δὲν θὰ ἀπόβαινε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσης του».

Δὲν χωρεῖ λοιπὸν καμιὰ παρεξήγηση. Τὸ κόμμα ἔμεινε σταθερὰ προσηλωμένο ὡς τὸ τέλος στὴν ἀντεπαναστατική του θέση. Ἂν ἔγιναν ὁρισμένα «μικρολάθη», ἂν τὸ Π.Γ. «βιάστηκε πολὺ νὰ πάρει θέση», ἂν «στὴν προσπάθεια μας νὰ ὑπερασπίσουμε αὐτὴ τὴ θέση... χρησιμοποιήσαμε κυρίως σὲ ἀρθρογραφία, ἄπρεπους καὶ σεχταριστικοὺς χαρακτηρισμοὺς προσβλητικοὺς γιὰ τὴν ΕΟΚΑ καὶ τοὺς ἀγωνιστές της», αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Αὐτὰ εἶναι μικρολάθη. «Ἡ οὐσία τῆς ὑπόθεσης βρίσκεται στὸ κατὰ πόσο ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ἦταν σωστὸ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἢ ὄχι».

Στὸ ἐρώτημα «γιὰ ποιοὺς λόγους τὸ κόμμα τάχθηκε ἐνάντια στὴν τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα;» ἡ Κ.Ε. λέει πὼς τὸ ζήτημα πρέπει νὰ ἀπαντηθῆ «Θεωρητικὰ καὶ Πραχτικά».

Προτοῦ ὅμως μποῦμε στὴ θεωρητικὴ ἐξέταση τοῦ ζητήματος, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε τὸν ἀναγνώστη ὅτι στὴν ἀρχὴ ἡ τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἀπορρίφτηκε πάνω στὴ θεωρητικὴ βάση ὅτι ἔμοιαζε μὲ τὴν τακτικὴ «τῶν μεμονωμένων δολοφονιῶν, μὲ τὴν ἀτομικὴ τρομοκρατία» τῶν Ναρότνικων ποὺ εἶχε ἀπορρίψει ὁ Λένιν. Ἂν λοιπὸν σήμερα οἱ «Μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ προβάλλουν καινούρια «θεωρητικὰ» ἐπιχειρήματα αὐ-

τὸ δείχνει ὅτι ἡ θεωρητικὴ
τοὺς ἀπασχόλησε ἀπὸ τὴν
στηριζόταν πάνω σέ καμιὰ
σημερινὴ δῆθεν θεωρητικὴ
τους ἀποτελεῖ ἀνέντιμη
τῶν ὑστέρων μιᾶς τακτικῆς
θετήσουν σὰν συνειδητοποιημέ
στὲς μὲ βάση τὰ μαρξιστικὰ
«θεωρητικὴ θέση» ἔπαυσε νὰ
θαρὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῆς Κ.

«...Ἡ ἀνακοίνωση τοῦ
τοῦ 1957»... μὲ τὸν τρόπο
θεωρητολογώντας γιὰ
ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ
τὲς μάζες νὰ δοῦν
κόμμα μας διαφωνοῦσε
πλου ἀγώνα».

Ἂς δοῦμε τώρα τὴ
ρητικὴ θέση:-

«Τὸ Κόμμα μας
– Λενινιστικὸ κόμμα,
τοια κατάσταση πρέπει
μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραι
μενικότητα ὅλους ἀνεξαί
(ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερι
θοριστικὸ ρόλο στὸν καθο
διεξαγωγῆς τοῦ ἐθνικο-
Ὁ Μαρξισμὸς – Λενινισμὸς
μα τῆς ἐργατικῆς τάξης
χρησιμοποίηση τῆς μιᾶς ἢ
λης, καὶ πολὺ περισσότερο
χρησιμοποίηση τοῦ ἔνοπλου
νώτατη μορφὴ πάλης, εἶναι
ρει ὑπόψη του τὶς ἀντικειμεν
μορφίες καὶ τοὺς διάφορους
ρεάζουν τὴ διεξαγωγὴ τοῦ

τὸ δείχνει ὅτι ἡ θεωρητικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος δὲν τοὺς ἀπασχόλησε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι ἡ θέση τους δὲν στηριζόταν πάνω σέ καμιὰ θεωριτικὴ βάση καὶ ὅτι ἡ σημερινὴ δῆθεν θεωρητικὴ δικαιολόγηση τῆς τακτικῆς τους ἀποτελεῖ ἀνέντιμη προσπάθεια δικαιολόγησης ἐκ τῶν ὑστέρων μιᾶς τακτικῆς ποὺ ἔπρεπε ἐξαρχῆς νὰ υἱοθετήσουν σὰν συνειδητοποιημένοι Μαρξιστὲς — Λενινιστὲς μὲ βάση τὰ μαρξιστικὰ δεδομένα. Ὅτι ἡ πρώτη «θεωρητικὴ θέση» ἔπαυσε νὰ υἱοθετεῖται φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῆς Κ.Ε. τοῦ Μάη τοῦ 1957.

«...Ἡ ἀνακοίνωση τοῦ Π.Γ.» λέει ἡ ἀπόφαση τοῦ 1957»... μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἔπιανε τὸ ζήτημα θεωρητολογώντας γιὰ ἀτομικὴ τρομοκρατία μὲ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Λένιν δὲν βοήθησε καθόλου τὲς μάζες νὰ δοῦν σωστὰ γιὰ ποιοὺς λόγους τὸ κόμμα μας διαφωνοῦσε μὲ τὴν τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα».

Ἄς δοῦμε τώρα τὴ σημερινὴ καινούρια θεωρητικὴ θέση:-

«Τὸ Κόμμα μας ὅπως καὶ κάθε Μαρξιστικὸ — Λενινιστικὸ κόμμα, ὅταν ἀντιμετωπίζει μιὰ τέτοια κατάσταση πρέπει νὰ ζυγίζει καὶ νὰ ἐκτιμᾶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραιμία, σύνεση καὶ ἀντικειμενικότητα ὅλους ἀνεξαίρετα τοὺς παράγοντες (ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικούς) ποὺ παίζουν καθοριστικὸ ρόλο στὸν καθορισμὸ τῆς τακτικῆς τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἐθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Ὁ Μαρξισμὸς — Λενινισμὸς διδάσκει, πὼς τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης προτοῦ ἀποφασίσει τὴ χρησιμοποίηση τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μορφῆς πάλης, καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ χρησιμοποίηση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ποὺ εἶναι ἡ ἀνώτατη μορφὴ πάλης, εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ πάρει ὑπόψη του τὶς ἀντικειμενικὲς συνθῆκες, τὶς ἰδιομορφίες καὶ τοὺς διάφορους παράγοντες ποὺ ἐπηρεάζουν τὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγώνα καὶ νὰ ὑπολο-

γίσει μέ βάση δλα τὰ δεδομένα τὶς προοπτικὲς ἔκβασης αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα...

Τὸ ζήτημα τῆς χρησιμοποίησης τῆς ἔνοπλης δράσης, τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης, εἶναι τόσο σοβαρό, ὥστε οἱ κορυφαῖοι Θεωρητικοὶ τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ καὶ προσωπικὰ ὁ ἴδιος ὁ Λένιν ἐπεξεργάστηκε μὲ βάση τὴν ἐπιστημονικὴ τοποθέτηση τοῦ ζητήματος, τοὺς ὅρους ποὺ θεωροῦνται ἐντελῶς ἀπαραίτητοι σὰν προϋποθέσεις γιὰ τὴ χρησιμοποίηση τῆς ἔνοπλης πάλης.

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ὅροι, ποὺ κατὰ τὸ Λένιν ἡ ὕπαρξη τους εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητη γιὰ τὴ χρησιμοποίηση ἔνοπλης πάλης;

Σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Λένιν, οὔτε σκέψη μπορεῖ νὰ γίνει γιὰ χρησιμοποίηση τῆς ἔνοπλης μορφῆς ἀγώνα δίχως νὰ ὡριμάσει πρῶτα «ἐπαναστατικὴ κατάσταση» δηλ. δίχως νὰ ὑπάρχουν οἱ ἀπαραίτητες «ἀντικειμενικὲς ἀλλαγὲς ποὺ εἶναι ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὴ θέληση, ὄχι μόνον ξεχωριστῶν ὁμάδων καὶ κομμάτων ἀλλὰ καὶ τῶν ξεχωριστῶν τάξεων». Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμα ὑπάρχουν οἱ ἀπαραίτητες «ἀντικειμενικὲς ἀλλαγὲς» γιὰ νὰ καταλήξει κανεὶς στὴν ἀπόφαση γιὰ χρησιμοποίηση τῆς ἔνοπλης μορφῆς ἀγώνα χρειάζεται νὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀπαραίτητοι «ὑποκειμενικοί» παράγοντες, γιατὶ ὅπως διδάσκει ὁ Λένιν — «Γιὰ τὴ μετατροπὴ τῆς ἐπαναστατικῆς κατάστασης σὲ νικηφόρα ἐπανάσταση τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἀνάγκη στὸ σύνολο τῶν ἀντικειμενικῶν ἀλλαγῶν ποὺ διαμορφώνουν τὴν ἐπαναστατικὴ κατάσταση νὰ προστεθοῦν καὶ «οἱ ὑποκειμενικοὶ παράγοντες». Αὐτοὺς τοὺς παράγοντες τοὺς καθορίζει ὡς ἑξῆς ὁ Λένιν.- «Ἡ ἱκανότητα τῆς ἐπαναστατικῆς τάξης γιὰ ἐπαναστατικὴ μαζικὴ δράση, ἀρκετὰ ἱκανή, ποὺ νὰ τσακίσει (ἢ νὰ ραγίσει) τὴν παληὰ κυβέρνηση ποὺ ποτὲ ἀκόμα καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν κρί-

σεων, δὲν θὰ «πέσει»
ρουσία ἐπαναστατικοῦ
βήξει μαζὶ του τὶς μάζ
γήσει στὸ σωστὸ δρόμ
σελ. 402). Ὁ Λένιν ὑπ
σμένους» κανόνες ποὺ
ἐπιτυχία τῆς ἐξέγερσ
εἶναι οἱ ἑξῆς:-

«Γιὰ νὰ πετύχει ἡ
ζεται ὄχι στὴ συνωμο
πρωτοπόρα τάξη. Αὐτ
γερση πρέπει νὰ στη
ἄνοδο τοῦ λαοῦ. Αὐτὸ
ση πρέπει νὰ στηρίζετα
φ ῆ ς στὴν ἱστορία
στασης ποὺ ἡ δραστ
γραμμὲς τοῦ λαοῦ νὰ
ρεῖ νὰ ὑπάρχει, ποὺ οἱ
τοῦ ἐχθροῦ καὶ στὶς
σοβέζικων ἀναποφάσι
σης νὰ εἶναι μεγαλύτ
Αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτο. Μ
ὅρους στὴν τοποθέτησ
σης ξεχωρίζει ὁ Μαρξ
(Βλ. Λένιν Διαλεχτὰ
Ὁ Μαρξισμὸς καὶ ἡ

Αὐτὴ σὲ γενικὲς
Λενινιστικὴ τοποθέτησ
νυπάρχουν οἱ «ἀντικει
ποκειμενικοὶ» παράγο
μερησία διάταξη ἡ ἔν
ἀνώτατη μορφὴ πάλη
καὶ στοὺς ἐθνικοαπελ

Ἀπολογούμαστε γιὰ τ
παραθέτουμε, ἀπὸ τὴν εἰσή
ὅμως ἀπαραίτητο, ν' ἀντι

σεων, δὲν θὰ «πέσει» ἂν δὲν τὴν «ρίξεις» «ἡ παρουσία ἐπαναστατικοῦ κόμματος ἱκανοῦ νὰ τραβήξει μαζί του τὶς μάζες στὴ μάχη καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσει στὸ σωστὸ δρόμο» (Βλ. Ἱστορικὸς Ὑλισμὸς σελ. 402). Ὁ Λένιν ὑπογραμμίζει ἀκόμα καὶ ὁρισμένους» κανόνες ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐξέγερσης καὶ οἱ ὁποῖοι συνοπτικὰ εἶναι οἱ ἑξῆς:-

«Γιὰ νὰ πετύχει ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ στηρίζεται ὄχι στὴ συνωμοσία ὄχι στὸ κόμμα, μὰ στὴν πρωτοπόρα τάξη. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο. Ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ στηρίζεται στὴν ἐπαναστατικὴ ἄνοδο τοῦ λαοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο. Ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ στηρίζεται σ' ἕνα σημεῖο στροφῆς στὴν ἱστορία τῆς ἀναπτυσσόμενης ἐπανάστασης ποὺ ἡ δραστηριότητα στὶς πρωτοπόρες γραμμὲς τοῦ λαοῦ νὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχει, ποὺ οἱ ταλαντεύσεις στὶς γραμμὲς τοῦ ἐχθροῦ καὶ στὶς γραμμὲς τῶν ἀδύνατων μεσοβέζικων ἀναποφάσιστων φίλων τῆς ἐπανάστασης νὰ εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτο. Μ' αὐτοὺς ἴσα ἴσα τοὺς τρεῖς ὅρους στὴν τοποθέτηση τοῦ ζητήματος τῆς ἐξέγερσης ξεχωρίζει ὁ Μαρξισμὸς ἀπὸ τὸν Μπλανκισμό» (Βλ. Λένιν Διαλεχτὰ Ἔργα Τόμος ΙΙ Μέρος Ι — Ὁ Μαρξισμὸς καὶ ἡ Ἐξέγερση σελ. 146—47).

Αὐτὴ σὲ γενικὲς γραμμὲς εἶναι ἡ Μαρξιστικὴ Λενινιστικὴ τοποθέτηση τοῦ ζητήματος. Ὅταν συνυπάρχουν οἱ «ἀντικειμενικὲς» ἀλλαγὲς καὶ οἱ «ὑποκειμενικοὶ» παράγοντες, τότε μπαίνει στὴν ἡμερησία διάταξη ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση, ποὺ εἶναι ἡ ἀνώτατη μορφὴ πάλης τόσο στοὺς ταξικούς, ὅσο καὶ στοὺς ἐθνικοαπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες».

Ἀπολογούμαστε γιὰ τὰ μεγάλα ἀποσπάσματα ποὺ παραθέτουμε, ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τῆς Κ.Ε. Τὸ θεωρήσαμε ὅμως ἀπαραίτητο, ν' ἀντιγράψουμε ἐδῶ ὁλόκληρη τὴ

«θεωρητική» τοποθέτηση τοῦ ζητήματος γιὰ νὰ μὴ κατηγορηθοῦμε ὅτι μὲ παραλήψεις ἢ προσθῆκες παραποιοῦμε τὸ κείμενο. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀποδείξουμε σ' ὅλο της τὸ μέγεθος τὴν πλαστογράφηση καὶ παραποίηση τῆς Λενινιστικῆς διδασκαλίας, θὰ ἐπανέλθουμε δὲ στὸ κείμενο τῆς ἀπόφασης σύντομα.

Πρῶτα πρῶτα οἱ «θεωρητικοί» Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ ΑΚΕΛ παίρνουν ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Λένιν ποὺ συναντοῦν σ' ἕνα βιβλίο, τὸν «Ἱστορικὸ Ὑλισμό», ποὺ γράφτηκε ἀπὸ ἄλλο συγγραφέα χωρὶς νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ βροῦν ὁλόκληρο τὸ κείμενο τοῦ συγγράμματος τοῦ Λένιν στὸ ὁποῖο περιέχεται τὸ ἀπόσπασμα. Καὶ ἐξηγοῦμε. Τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα ποὺ ἀναφέρεται πιὸ πάνω (παρμένο ἀπὸ τὸν Ἱστορικὸ Ὑλισμὸ σελ. 402 — Σημ. Ὁ ἱστορικὸς Ὑλισμὸς δὲν γράφτηκε ἀπὸ τὸ Λένιν), τὸ συναντοῦμε στὴν «Κατάρρευση τῆς 2ης Διεθνοῦς» τοῦ Λένιν ποὺ γράφτηκε τὸ 1915 (Λένιν «Διαλεχτὰ Ἔργα» Τόμος 5 σελ. 167—Ἀγγλ. Ἐκδ.). Ὁ Λένιν ἀναλύει στὴν μπροσούρα του αὐτὴ τοὺς λόγους ποὺ ὁδήγησαν στὴν κατάρρευση τῆς 2ης Διεθνοῦς. Ἀναλύοντας τὴ θέση ποὺ πῆραν οἱ σωβινιστὲς ὀππορτουνιστὲς τύπου Καούτσκυ καὶ Πλεχάνωφ ἔναντι τοῦ Παγκόσμιου Πολέμου 1914—1918 ὁ Λένιν τοὺς κατηγορεῖ γιὰ σωβινισμὸ καὶ ὀππορτουνισμὸ γιατὶ περιπαιχτικὰ ἀποκάλεσαν τὴν ἐπαναστατικὴ κατάσταση ποὺ δημιουργήθηκε στὴν Εὐρώπη «φανταστική». Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ Μανιφέστο τῆς Βασίλειας ποὺ διακήρυξε ὅτι ὁ πόλεμος θὰ φέρει στὴν Εὐρώπη πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ κρίση τὴν ὁποία οἱ ἐργάτες ὀφείλουν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν γιὰ νὰ ξεσηκώσουν τὸ λαὸ σ' ἐπανάσταση ἐνάντια στὸν καπιταλισμὸ ὁ Λένιν προχωρεῖ καὶ διαπιστώνει πὼς ὁ Παγκόσμιος πόλεμος πραγματικὰ ἔφερε στὴν Εὐρώπη μιὰ ἀντικειμενικὴ ἐπαναστατικὴ ἀλλαγή. Ἀλλά, προχωρεῖ ὁ Λένιν δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ὑπάρχει μιὰ ἀντικειμενικὴ ἐπαναστατικὴ κατάσταση γιὰ νὰ γίνει ἐπανάσταση. Χρειάζονται καὶ οἱ κατάλληλες ὑποκειμενικὲς συνθῆκες.

«Γιὰ ἕνα Μαρξιστή» γράφει ὁ Λένιν σ' αὐτὸ

τὸ σύγγραμμα «δὲν
μιὰ ἐπανάσταση εἶνα
στατικὴ κατάσταση
σὲ ἐπανάσταση, κάθε

Κατονομάζει δὲ τὰ π
τα μιᾶς ἐπαναστατικῆς κ

1. Εἶναι ἀδύνατο
διατηρήσουν τὴν ἐξο
ὑπάρχει κρίση στὶς «
τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη μ
λιτικὴ τῶν κυρίαρχω

2. Οἱ ἀνάγκες κ
ζομένων τάξεων γίν
εἶναι συνήθως.

3. Σὰν συνέχεια
ρουσιάζεται μιὰ σημ
ριότητας τῶν μαζῶν,
φηναν νὰ τοὺς κλέβ

Μιὰ τετεια κατάσταση,
σία στὰ 1905, στὴ Γερμανί
νει στὸ ἑξῆς συμπέρασμα

«Μὲ δυὸ λόγια
σταση στὴν πλειοψ
ρῶν καὶ τῶν Μεγάλ

Κατὰ πόσο δμως κα
κατάσταση θὰ ὁδηγοῦσε
σε ὁ Λένιν νὰ προβλέψει:

«Μόνο ἡ πείρα
τικῆς ψυχολογίας κ
στατικὴ δράση ἀπὸ
λεταριάτο, θὰ τὸ δε

τὸ σύγγραμμα «δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία πὼς μιὰ ἐπανάσταση εἶναι ἀδύνατη δίχως μιὰ ἐπαναστατικὴ κατάσταση καὶ ἀκόμα πώς, δὲν ὁδηγεῖ σὲ ἐπανάσταση, κάθε ἐπαναστατικὴ κατάσταση».

Κατονομάζει δὲ τὰ πιὸ κάτω ἰδιαίτερα γνωρίσματα μιᾶς ἐπαναστατικῆς κατάστασης:

1. Εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὶς κυρίαρχες τάξεις νὰ διατηρήσουν τὴν ἐξουσία τους χωρὶς μεταβολές· ὑπάρχει κρίση στὶς «ἀνώτερες τάξεις» ποὺ παίρνει τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη μορφή· ὑπάρχει κρίση στὴν πολιτικὴ τῶν κυρίαρχων τάξεων.

2. Οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ στερήσεις τῶν καταπιεζομένων τάξεων γίνονται πολὺ ὀξύτερες ἀπ' ὅτι εἶναι συνήθως.

3. Σὰν συνέχεια ὅλων αὐτῶν τῶν αἰτίων «παρουσιάζεται μιὰ σημαντικὴ αὔξηση τῆς δραστηριότητας τῶν μαζῶν, ποὺ σὲ εἰρηνικὲς ἐποχὲς ἄφηναν νὰ τοὺς κλέβουν χωρὶς διαμαρτυρία...».

Μιὰ τετεια κατάσταση, λέει ὁ Λένιν, ὑπῆρχε στὴ Ρωσσία στὰ 1905, στὴ Γερμανία στὰ 1860—70 κλπ. καὶ φτάνει στὸ ἑξῆς συμπέρασμα:-

«Μὲ δυὸ λόγια ὑπάρχει ἐπαναστατικὴ κατάσταση στὴν πλειοψηφία τῶν ἀναπτυγμένων χωρῶν καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης».

Κατὰ πόσο ὅμως καὶ πότε αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ κατάσταση θὰ ὁδηγοῦσε σὲ ἐπανάσταση δὲν μποροῦσε ὁ Λένιν νὰ προβλέψει:

«Μόνο ἡ πεῖρα τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἐπαναστατικῆς ψυχολογίας καὶ ἡ στροφὴ πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴ δράση ἀπὸ τὴν πρωτοπόρα τάξη, τὸ προλεταριάτο, θὰ τὸ δείξει αὐτό...».

᾽Απὸ δῶ λοιπὸν πάρτηκε τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα τοῦ Λένιν. Ἂν ἡ προσπάθεια τῶν πλαστογράφων τῆς θεωρίας τοῦ Λένιν, νὰ μεταφέρουν τὰ διδάγματα τοῦ Λένιν γιὰ ἐπαναστατικὴ κατάσταση στὴν Εὐρώπη τὸ 1915, γιὰ μιὰ ὁλόπλευρη ταξικὴ ἐπανάσταση ποὺ νὰ ἀνατρέψει τοὺς καπιταλιστὲς στὴν Εὐρώπη καὶ νὰ φέρει στὴν ἐξουσία τὸ προλεταριάτο, γιὰ μιὰ παγκόσμια σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, ἐδῶ στὴν Κύπρο ποὺ μιὰ προοδευτικὴ μερίδα τῆς δεξιᾶς ξεκινοῦσε ἕνα ἀγώνα γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀποκατάσταση μιᾶς ΑΠΟΙΚΙΑΣ ἀπὸ τὸν ᾽Ιμπεριαλιστικὸ ζυγό, γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν ὡρίμασαν καὶ ἐδῶ οἱ ἀπαιτούμενες ἐπαναστατικὲς συνθῆκες, ἂν μιὰ τέτοια προσπάθεια δὲν δείχνει μιὰ κακόπιστη καὶ ἀνάξια διαστροφὴ τοῦ Λενινισμοῦ ἀφήνουμε τὸν ἀναγνώστη νὰ κρίνει.

Προχωροῦμε ὅμως στὸ δεύτερο ἀπόσπασμα τοῦ Λένιν παρμένο ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ ἔστειλε ὁ Λένιν πρὸς τὴν Κεντρικὴ ᾽Επιτροπὴ τοῦ Ρωσσικοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος τὸ Σεπτέμβρη τοῦ 1917, δηλαδή, τὶς παραμονὲς τῆς Ρωσσικῆς ᾽Επανάστασης. Νὰ πῶς ξεκινᾶ τὴν ἐπιστολή του ὁ Λένιν:-

«᾽Ανάμεσα στὶς πιὸ ἐλεεινὲς καὶ ἴσως τὶς πιὸ διαδομένες διαστρεβλώσεις τοῦ Μαρξισμοῦ ποὺ γίνονται ἀπὸ τὰ ἐπικρατοῦντα «σοσιαλιστικὰ» κόμματα, βρίσκεται τὸ ὀππορτουνιστικὸ ψέμα, πὼς οἱ προπαρασκευὲς γιὰ μιὰ ἐξέγερση καὶ γενικὰ ἡ ἀντιμετώπιση μιᾶς ἐξέγερσης σὰν τέχνης εἶναι «μπλανκισμός» (δηλ. ἀνατροπὴ ἐξουσίας μὲ μυστικὲς συνωμοσίες ἐπαναστατῶν)...

Κατηγοροῦν τὸ Μαρξισμὸ γιὰ μπλανκισμὸ γιατὶ ἀντιμετωπίζει τὴν ἐξέγερση σὰν τέχνη! Μπορεῖ νὰ ὑπάρξει πιὸ φανερὴ διαστροφὴ τῆς ἀλήθειας ἀπ᾽ αὐτή; τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας μαρξιστὴς ποὺ νὰ ἀρνεῖται πὼς ἀκριβῶς ὁ Μάρξ ἦταν ποὺ ἐκφράστηκε μὲ τὸν πιὸ ὁριστικό, ἀκριβῆ καὶ κατηγορηματικὸ τρόπο πάνω στὸ ση-

μεῖο αὐτό· πῶς ὁ Μ
μασε τὴν ἐξέγερση ἀ
γε πῶς ἡ ἐξέγερση π
μιὰ τέχνη· πῶς πρέπε
πρώτη ἐπιτυχία καὶ ὕ
τυχία σὲ ἐπιτυχία, ἀπ
τια στὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ
ση κλπ. κλπ.».

Προχωρώντας ὁ Λ
κόμματος του γιατὶ δε
του οἱ κατάλληλες συ
γερση μέσα στὸν ᾽Ιού
θεμένο γιὰ τὸ κόμμα ν
ταλάβει τὴν ἐξουσία.

«Ὅμως ἡ κατάσ
1917) εἶναι ὁλότελα δ
μας τὴν πλειοψηφία μι
πρωτοπορεία τῆς ἐπαν
τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι ἱκ
τὶς μάζες...

Ἡ νίκη εἶναι ἐξασφ

Σ᾽ αὐτό του τὸ γράμμα
σε νὰ πείσει τὴν Κ.Ε. τοῦ κ
κες ἦταν ὥριμες γιὰ ἐπανάστ
ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταρια
γιὰ τὴν ἐξέγερση τοῦ προλετ
πιταλιστές, γιὰ μιὰ ταξική,
πανάσταση.

Γιὰ νὰ προλάβουν ὅμως τ
στὲς» τοῦ ΑΚΕΛ προχωροῦν
ἀνυπόστατη δήλωση:

«Γιὰ ὅσα ἀναφέρον
τοῦ ζητήματος μπορεῖ ν

μεῖο αὐτό· πὼς ὁ Μάρξ ἦταν εκεῖνος ποὺ ὀνόμασε τὴν ἐξέγερση ἀκριβῶς μιὰ τέχνη, ποὺ ἔλεγε πὼς ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται σὰν μιὰ τέχνη· πὼς πρέπει κανένας νὰ κερδίζει τὴν πρώτη ἐπιτυχία καὶ ὕστερα νὰ προχωρεῖ ἀπὸ ἐπιτυχία σὲ ἐπιτυχία, ἀπὸ ἐπίθεση σὲ ἐπίθεση ἐνάντια στὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴ σύγχυση κλπ. κλπ.».

Προχωρώντας ὁ Λένιν ἐξηγεῖ στὴν Κ.Ε. τοῦ κόμματος του γιατὶ δέν ὑπῆρχαν κατὰ τὴ γνώμη του οἱ κατάλληλες συνθῆκες στὴ Ρωσσία γιὰ ἐξέγερση μέσα στὸν Ἰούλη τοῦ 1917, ὅτι θά 'ταν λαθεμένο γιὰ τὸ κόμμα νὰ προσπαθήσει τότε νὰ καταλάβει τὴν ἐξουσία.

«Ὅμως ἡ κατάσταση τώρα (Σεπτέμβρης 1917) εἶναι ὁλότελα διαφορετική. Ἔχουμε πίσω μας τὴν πλειοψηφία μιᾶς τάξης ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πρωτοπορεία τῆς ἐπανάστασης, τὴν πρωτοπορεία τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι ἱκανὴ νὰ τραβήξει μαζί της τὶς μάζες...

Ἡ νίκη εἶναι ἐξασφαλισμένη γιὰ μᾶς...».

Σ' αὐτό του τὸ γράμμα λοιπὸν ὁ Λένιν προσπαθοῦσε νὰ πείσει τὴν Κ.Ε. τοῦ κόμματος του ὅτι οἱ συνθῆκες ἦταν ὥριμες γιὰ ἐπανάσταση καὶ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο. Πάλι δηλαδὴ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἐξέγερση τοῦ προλεταριάτου ἐνάντια στοὺς καπιταλιστές, γιὰ μιὰ ταξική, κοινωνική, σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση.

Γιὰ νὰ προλάβουν ὅμως τὴν ἔνσταση μας οἱ «Μαρξιστὲς» τοῦ ΑΚΕΛ προχωροῦν σ' αὐτὴ τὴν αὐθαίρετη καὶ ἀνυπόστατη δήλωση:

«Γιὰ ὅσα ἀναφέρονται στὴ θεωρητικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος μπορεῖ νὰ προβληθῆ ἡ ἄποψη, ὅτι

ὅλα αὐτὰ ἔχουν σχέση μὲ τὴν κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ ὄχι μὲ τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα. Βέβαια εἶναι σωστὸ ὅτι ὅλα τὰ ἀποσπάσματα δὲν ἀναφέρονται ἀπ' εὐθείας στὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα. Ἀλλὰ μὲ κανένα τρόπο δὲν σημαίνει ὅτι γιαυτὸ καὶ μόνο τὸ λόγο ἔχουν ἰσχὺ μόνο σὲ ὅτι ἀφορᾶ τὴν κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ δὲν ἔχουν ἰσχὺ στὰ ζητήματα τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Ἀντίθετα οἱ Λενινιστικὲς αὐτὲς ἀρχὲς ἰσχύουν τόσο γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐπανάσταση ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα γιατὶ αὐτὲς οἱ ἀρχὲς ἀναφέρονται στοὺς «ἀντικειμενικοὺς» καὶ «ὑποκειμενικοὺς» παράγοντες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ἐπανάσταση ἀνεξάρτητα ἂν αὐτὴ εἶναι κοινωνικὴ ἢ ἐθνικοαπελευθερωτική».

Καὶ ἐδῶ κλείνουν τὸ ζήτημα. Ἐνῶ περίμενε ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ Κ.Ε. θὰ προχωροῦσε νὰ ἐξηγήσει, νὰ ἀλύσει ποὺ βασίζει αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ὅμως τίποτα. Ἔτσι λέμε ἐμεῖς καὶ ἔτσι εἶναι! Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ Μαρξιστικὴ διαλεχτικὴ ἐξήγηση ἀλλὰ δογματισμὸ τοῦ χειρίστου εἴδους. Ἐμεῖς ὅμως δὲν δεχόμαστε τὰ δογματικὰ κηρύγματα τῆς Κ.Ε. χωρὶς συζήτηση. Καὶ θὰ προχωρήσουμε στὴν κατεδάφιση τοῦ οἰκοδομήματός της.

Ἂς πάρουμε πρῶτα τὶς ἀντικειμενικὲς συνθῆκες ποὺ ἀναφέρει ὁ Λένιν γιὰ νὰ δοῦμε ἂν μποροῦν — ὅσο καὶ ἂν θέλουμε νὰ τεντώσουμε τὸ σχοινὶ — νὰ ἔχουν ὁποιαδήποτε σχέση μὲ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα στὲς ἀποικίες:

(1) Π ρ έ π ε ι ν ὰ ὑ π ά ρ χ ε ι κ ρ ί σ η σ τ ὶ ς ἀ ν ώ τ ε ρ ε ς τ ά ξ ε ι ς :

Ποιὲς εἶναι οἱ ἀνώτερες τάξεις σὲ μιὰ ἀποικία; ἐννοοῦμε τὴ ντόπια ἀστοτσιφλικάδικη τάξη; Ἂν ναί, τὶ σχέση ἔχει ἡ κρίση μέσα σ' αὐτὴ τὴν τάξη ὅταν πρόκειται ἡ ἐπανάσταση νὰ στρέφεται ἐνάντια σ' ἕνα ξένο

ἰμπεριαλιστὴ κυρί
δική του ἀστυνομί
διαιώνιση τῆς κυρ

Μὰ τουναντίον
πολλὲς φορὲς συμ
σημαία τοῦ ἐθνικο
«ὁ ἀστικὸς ἐθνικισ
ἕνα γενικὸ δημοκρ
νάντια στὴν καταπ
στηρίζουμε ἀνεπιφ
17).

Διαβάζοντας ὅ
«Κατάρρευση τῆς 2
ὁ Λένιν μιλᾶ γιὰ τ
γιὰ τὴν τάξη τῶν
τους. Ἄλλωστε δὲν
σε γιὰ ἐπανάσταση

(2) Οἱ ἀνά
τῶν κα
γίνοντ

Ἀσφαλῶς ἐδῶ
ἐργαζομένων τάξεω
λάβει στὸν ὁρισμό
στικὴ τάξη μιᾶς ἀ
παρατήρησε ὁ ἴδιο
ἐπανάσταση σὲ μιὰ
πὸ τὴν πιὸ προοδευτ
τὴν ὁποία οἱ ἐργαζ
σουν γιὰ νὰ σχηματί
Ἀσφαλῶς θά 'ταν ἀ
ζία μιᾶς ἀποικίας ν
νάγκες καὶ στερήσε

(3) Αὔξηση
μαζῶν

Αὐτὴ ἡ αὔξηση

ἰμπεριαλιστὴ κυρίαρχο ποὺ διαθέτει δικό του στρατὸ δική του ἀστυνομία, δικό του ξέχωρο μηχανισμὸ γιὰ διαιώνιση τῆς κυριαρχίας του;

Μὰ τουναντίον ὁ Λένιν διδάσκει πὼς στὶς ἀποικίες, πολλὲς φορὲς συμβαίνει, νὰ κρατᾶ ἡ ἀστικὴ τάξη τὴ σημαία τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Καὶ ἐπειδὴ «ὁ ἀστικὸς ἐθνικισμὸς τοῦ καταπιεζόμενου ἔθνους ἔχει ἕνα γενικὸ δημοκρατικὸ περιεχόμενο ποὺ στρέφεται ἐνάντια στὴν καταπίεση, ἐμεῖς οἱ κομμουνιστὲς τὸ ὑποστηρίζουμε ἀνεπιφύλακτα» (Λένιν – Βλ. Μέρος Ι σελ. 17).

Διαβάζοντας ὁλόκληρο τὸ σύγγραμμα τοῦ Λένιν «Κατάρρευση τῆς 2ης Διεθνοῦς» γίνεται ὁλοφάνερο ὅτι ὁ Λένιν μιλᾶ γιὰ τὶς ντόπιες κυρίαρχες τάξεις καὶ ὄχι γιὰ τὴν τάξη τῶν Ἰμπεριαλιστῶν τοῦ κυρίαρχου κράτους. Ἄλλωστε δὲν ἐτίθετο τέτοιο ζήτημα ἀφοῦ μιλοῦσε γιὰ ἐπανάσταση σὲ χῶρες ἐθνικὰ ἀνεξάρτητες.

(2) Οἱ ἀνάγκες καὶ οἱ στερήσεις τῶν καταπιεζομένων τάξεων γίνονται πολὺ ὀξύτερες

Ἀσφαλῶς ἐδῶ ὁ Λένιν μιλᾶ γιὰ τὶς στερήσεις τῶν ἐργαζομένων τάξεων καὶ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ συμπεριλάβει στὸν ὁρισμό «καταπιεζόμενες τάξεις» καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη μιᾶς ἀποικίας. Ὅμως, ὅπως πολὺ σωστὰ παρατήρησε ὁ ἴδιος ὁ Λένιν, ἡ ἐθνικοαπελευθερωτικὴ ἐπανάσταση σὲ μιὰ ἀποικία ξεκινάει, πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν πιὸ προοδευτικὴ πτέρυγα τῆς μπουρζουαζίας μὲ τὴν ὁποία οἱ ἐργαζόμενες τάξεις πρέπει νὰ συμμαχήσουν γιὰ νὰ σχηματίσουν ἕνα ἀντι-ιμπεριαλιστικὸ μπλόκ. Ἀσφαλῶς θά 'ταν ἀστεῖο νὰ περιμέναμε τὴ μπουρζουαζία μιᾶς ἀποικίας νὰ ξεκινήση ἕνα ἀγῶνα γιατὶ «οἱ ἀνάγκες καὶ στερήσεις της γίνανε ὀξύτερες».

(3) Αὔξηση δραστηριότητας τῶν μαζῶν

Αὐτὴ ἡ αὔξηση δραστηριότητας σὲ μιὰ ἀποικία

αὐξάνεται στὸν ἀνώτατο βαθμὸ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παρατηρηθῆ μιὰ ἐπαναστατικὴ δράση ὁποιασδήποτε μορφῆς. Αὐτὸ ἀποδείχτηκε πέρα ὡς πέρα ἐδῶ στὴν Κύπρο. Μιὰ τέτοια δραστηριότητα ξεκινᾶ ἀπ' ἀφορμὴ τὰ καταπιεστικὰ μέτρα τοῦ Ἰμπεριαλιστῆ κυρίαρχου καὶ ἐπεκτείνεται μὲ συνθήματα ἐθνικὰ — πατριωτικὰ ποὺ ἔχουν ἀπήχηση σ' ὅλες τὶς τάξεις τοῦ ὑπόδουλου λαοῦ.

Ὅτι δυσκολεύτηκαν καὶ οἱ φίλοι μας τοῦ ΑΚΕΛ νὰ μεταφέρουν τὸ δόγμα τους περὶ «ἀντικειμενικῶν ἀλλαγῶν» ἐδῶ στὴν Κύπρο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν τόλμησαν νὰ ἀναλύσουν τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἀποδείξουν ἄν ὑπῆρχαν ἐδῶ τέτοιες ἀλλαγές. Μὲ τὸ συνηθισμένο τους αὐθαίρετο τρόπο παράκαμψαν τὸ ζήτημα μὲ τὰ ἑξῆς λόγια:

> «Χωρὶς νὰ καταπιανόμαστε μὲ λεπτομέρειες γιὰ νὰ ἀποδείξουμε ἄν ὑπῆρχαν ἢ ὄχι οἱ ἀπαραίτητες «ἀντικειμενικὲς ἀλλαγὲς» ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ὕπαρξη «ἐπαναστατικῆς κατάστασης» — κατὰ τὴν γνώμη μας δὲν ὑπῆρχαν τέτοιες ἀλλαγὲς στὴν Κύπρο τὸ 1955 — πρέπει νὰ δοῦμε κατὰ πόσο οἱ ἐμπνευστὲς καὶ ὀργανωτὲς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ πῆραν ὑπόψη τοὺς ὑποκειμενικοὺς παράγοντες καὶ τοὺς συγκεκριμένους «κανόνες» γιὰ τὴν ἐξέγερση».

Γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν τέτοιες ἀλλαγὲς κύριοι δογματιστές; Τὶ εἶδους ἀλλαγὲς περιμένατε νὰ βρῆτε καὶ δὲν τὶς βρήκατε; Γιατὶ σιωπᾶτε παραπλανώντας μ' αὐτὸ τὸ δόλιο τρόπο τὰ μέλη σας;

Ἄς δοῦμε ὅμως καὶ τοὺς «συγκεκριμένους κανόνες» γιὰ τὴν ἐξέγερση ὅπως τοὺς ἀπαριθμεῖ ὁ Λένιν σὲ συσχετισμὸ μὲ τὴν ἐθνικοαπελευθερωτικὴ ἐπανάσταση σὲ μιὰ ἀποικία:

(1) Γιὰ νὰ πετύχει ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ βασίζεται ὄχι στὴ συνωμοσία, ὄχι στὸ κόμμα, μὰ στὴν πρωτοπόρα τάξη.

Γιὰ νὰ στηρίζεται ὁμ
ρα τάξη δηλαδὴ στὸ προ
νὰ ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ κόμμα τ
μουνιστικό κόμμα. Ἡ ἐργ
νειδητοποιηθεῖ ταξικὰ σε
γερό, ἰσχυρὸ κομμουνιστι
μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει τὸν
γερσης.

Ἄν λοιπὸν σὲ μιὰ ἀπο
συν ἀκόμα οἱ παληὲς φεου
πιταλισμὸς βρίσκεται στὰ
δηλαδὴ ποὺ νὰ μὴν ἔχει
ριάτο μὲ ταξικὴ ἐπαναστα
ρα ποὺ τὸ κόμμα τῆς ἐργα
ροὴ ἔχει στὶς μάζες, οἱ κομ
χθοῦν ἐνάντια σ' ὁποιαδήπο
ἐξέγερση γιατὶ μιὰ τέτοια ἐξ
πρωτοπόρα τάξη!

Ὅτι εἶναι γελοία μιὰ
καθαρά. Ἄν ἦταν ἔτσι τότε
κὸ κόμμα νὰ ταχθεῖ ἐνάντια
λευθερωτικὸ κίνημα στὶς
Ἀλγερίας, τῆς Κούβας, τῆς
Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα θά
ἐξέγερση τοῦ Ἰράκ καὶ ὅλ
Ὅσο δὲ ἀφορᾶ τὴν ἐξέγερσ
τὸ κόμμα νὰ τὴν κηρύξει

Ὁ Λένιν μίλησε συγκεκρ
«μαρξιστικὲς βάσεις» γιὰ
χῶρες. Τὰ διδάγματα του θ
σης στὸ Μέρος 1.

Συνοπτικὰ ἔχουν ὡς ἑξ

(α) Ὅταν ἡ μπουρζο
ἔθνους (δηλ. μιᾶς

Γιὰ νὰ στηρίζεται ὅμως ἡ ἐξέγερση στὴν πρωτοπόρα τάξη δηλαδὴ στὸ προλεταριάτο πρέπει ἡ ἐξέγερση νὰ ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ κόμμα της, τὸν ἐμπνευστή της τὸ κομμουνιστικό κόμμα. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ποὺ δὲν ἔχει συνειδητοποιηθεῖ ταξικὰ σὲ σημεῖο ποὺ νὰ στήσει ἕνα γερό, ἰσχυρὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἀσφαλῶς δύσκολα μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει τὸν κύριο συντελεστὴ μιᾶς ἐξέγερσης.

Ἂν λοιπὸν σὲ μιὰ ἀποικία ἢ ἡμιαποικία ποὺ ἰσχύουν ἀκόμα οἱ παληὲς φεουδαρχικὲς σχέσεις, καὶ ὁ καπιταλισμὸς βρίσκεται στὰ σπάργανα του, σὲ μιὰ χώρα δηλαδὴ ποὺ νὰ μὴν ἔχει ἀκόμα ἀναπτυχθεῖ προλεταριάτο μὲ ταξικὴ ἐπαναστατικὴ συνείδηση, σὲ μιὰ χώρα ποὺ τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης πολὺ λίγη ἐπιρροὴ ἔχει στὶς μάζες, οἱ κομμουνιστὲς θὰ πρέπει νὰ ταχθοῦν ἐνάντια σ' ὁποιαδήποτε ἐθνικοαπελευθερωτικὴ ἐξέγερση γιατὶ μιὰ τέτοια ἐξέγερση δὲν ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν πρωτοπόρα τάξη!

Ὅτι εἶναι γελοία μιὰ τέτοια σκέψη φαίνεται ολοκαθαρά. Ἂν ἦταν ἔτσι τότε θά 'πρεπε τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα νὰ ταχθεῖ ἐνάντια σ' ὁποιοδήποτε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα στὶς ἀποικίες τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀλγερίας, τῆς Κούβας, τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς κλπ. Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα θά 'πρεπε ν' ἀντιδράσει στὴν ἐξέγερση τοῦ Ἰράκ καὶ ὅλων τῶν ἀραβικιῶν χωρῶν. Ὅσο δέ ἀφορᾶ τὴν ἐξέγερση τῆς Ἰρλανδίας θά 'πρεπε τὸ κόμμα νὰ τὴν κηρύξει σὲ Μαρξιστικὴ παρανομία.

Ὁ Λένιν μίλησε συγκεκριμένα καὶ ἔθεσε ὁ ἴδιος τὶς «μαρξιστικὲς βάσεις» γιὰ τὰ κινήματα σ' αὐτὲς τὶς χῶρες. Τὰ διδάγματα του θὰ τὰ συναντήσει ὁ ἀναγνώστης στὸ Μέρος I.

Συνοπτικὰ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

(α) Ὅταν ἡ μπουρζουαζία τοῦ καταπιεζόμενου ἔθνους (δηλ. μιᾶς ἀποικίας) ἀγωνίζεται ἐ-

νάντια στὸ κυρίαρχο ἔθνος εἴμαστε π ά ν τ α ὑπέρ.

(β) Τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα στὶς ἀποικίες ἀποτελοῦν μικρὰ μόρια τοῦ παγκόσμιου ἐπαναστατικοῦ σοσιαλιστικοῦ ἀντι-ιμπεριαλιστικοῦ κινήματος. Γιαυτὸ τὰ ὑποστηρίζουμε, ἀπ' ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ξεκινοῦν.

(γ) Τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα στὶς ἀποικίες πρέπει νὰ φροντίζουν νὰ συμμαχοῦν μὲ τὴ μπουρζουαζία στὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση.

(δ) Οἱ κομμουνιστὲς ὄχι μόνο ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἀποικιῶν ἀλλὰ «πρέπει νὰ προσφέρουν τὴν ἀποφασιστικὴ ὑποστήριξη τους πρὸς τὰ πιὸ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα μέσα στὸ ἀστικοδημοκρατικὸ κίνημα γιὰ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση σ' αὐτὲς τὶς χῶρες καὶ νὰ βοηθήσουν καὶ τὴν ἐξέγερση τους — καὶ ἂν χρειαστεῖ καὶ τὸν ἐπαναστατικό πόλεμο τους—ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ ποὺ τοὺς καταπιέζει». (Ὁ ἀναγνώστης θὰ πρόσεξε ὅτι ὁ Λένιν μιλᾶ γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ ἀστικοδημοκρατικοῦ κινήματος «πόλεμο τους» καὶ ὄχι τὸν πόλεμο τῆς πρωτοπόρας τάξης).

(2) Ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ βασίζεται στὴν ἐπαναστατικὴ ἄνοδο (ἢ καλύτερη μετάφραση: στὸν «ἐπαναστατικὸ ἐρεθισμό») τοῦ λαοῦ.

Αὐτὸ βέβαια εἶναι σωστὸ καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ἡ ΕΟΚΑ διεξῆγε ἕνα τετράχρονο ἀγώνα στὴν Κύπρο χωρὶς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πέσει ἡ ἀγωνιστικὴ διάθεση τοῦ λαοῦ, παρ' ὅλες τὶς κακουχίες καὶ τὰ ἀντίποινα τοῦ καταχτητῆ ἀποδείχνει περίτρανα ὅτι ὁ ἀγωνιστικὸς ἐρεθισμὸς τοῦ λαοῦ εἶχε ὡριμάσει γιὰ ἐπαναστατικὴ δράση.

(3) Ἡ ἐξέγερση πρέπε
σ ι μ ο σ η μ ε ῖ ο στὴν
ἐπανάστασης, ὅταν ἡ δραστ
τοῦ λαοῦ εἶναι στὸ ἀνώτατ
λαντεύσεις στὶς τάξεις τῶν
τάξεις τῶν ἀδύνατων, διστα
λων τῆς ἐπανάστασης εἶναι

Ἀπ' αὐτὸ βγαίνει καθαρ
ριορίζει τὸν κανόνα του στὴ
Γιατὶ οἱ τάξεις τῶν ἀδύνατω
στων φίλων τῆς ἐπανάσταση
ρόλο τους μόνο σὲ μιὰ ἐσωτε
τάξης ἐνάντια στὴν ἄλλη. "
ἰσχύουν πιστεύουμε καὶ ἐδῶ.

Ἀπὸ τούτη τὴ κακόπιστ
τῆς Κ.Ε. νὰ εἰσαγάγουν μὲ
διδάγματα τοῦ Λένιν ἐκεῖ πο
καιολογήσουν ἐκ τῶν ὑστέρ
τους μπροστὰ στὸ κόμμα καὶ
νει καθαρὰ τὸ συμπέρασμα
φοι τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισ
τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι
Κ.Ε. πὼς δῆθεν ὅσα εἶπε ὁ Λέ
στάση ἰσχύουν ἐξίσου καὶ γι
κινήματα ἄς διαβάσουν τὴν ἐ
τηση τοῦ ἴδιου τοῦ Λένιν:

«Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς
σταση εἶναι δυνατὴ χωρὶς
ἐθνῶν στὲς ἀποικίες καὶ
παναστατικὰ ξεσπάσματα
αστῶν μὲ ὅλες τους τὲς π
κίνηση τῶν μὴ ταξικὰ σ
λεταριακῶν μαζῶν ἐνάντ
ξένων ἐθνῶν κλπ., τὸ νὰ
πράγμα ἀποτελεῖ ἀπόρρ
νάστασης».

(3) Ἡ ἐξέγερση πρέπει νὰ στηρίζεται στὸ κ ρ ί σ ι μ ο σ η μ ε ῖ ο στὴν ἱστορία τῆς ὡριμάζουσας ἐπανάστασης, ὅταν ἡ δραστηριότητα τῆς πρωτοπορείας τοῦ λαοῦ εἶναι στὸ ἀνώτατο της σημεῖο, ὅταν οἱ ταλαντεύσεις στὶς τάξεις τῶν ἐχθρῶν, καθὼς καὶ στὶς τάξεις τῶν ἀδύνατων, διστακτικῶν ἀναποφάσιστων φίλων τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἰσχυρότατες:-

Ἀπ' αὐτὸ βγαίνει καθαρὰ ὅτι καὶ πάλιν ὁ Λένιν περιορίζει τὸν κανόνα του στὴν «κοινωνικὴ ἐπανάσταση». Γιατὶ οἱ τάξεις τῶν ἀδύνατων, διστακτικῶν ἀναποφάσιστων φίλων τῆς ἐπανάστασης μπορεῖ νὰ παίξουν τὸν ρόλο τους μόνο σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ ἐπανάσταση τῆς μιᾶς τάξης ἐνάντια στὴν ἄλλη. Ὅσα λέχτηκαν πιὸ πάνω ἰσχύουν πιστεύουμε καὶ ἐδῶ.

Ἀπὸ τούτη τὴ κακόπιστη προσπάθεια τῶν μελῶν τῆς Κ.Ε. νὰ εἰσαγάγουν μὲ μαρξιστικὸ λαθρεμπόριο διδάγματα τοῦ Λένιν ἐκεῖ ποὺ δὲν ἰσχύουν γιὰ νὰ δικαιολογήσουν ἐκ τῶν ὑστέρων τὴ λαθεμένη τακτικὴ τους μπροστὰ στὸ κόμμα καὶ τὴν ἐργατικὴ τάξη, βγαίνει καθαρὰ τὸ συμπέρασμα ποιοί εἶναι οἱ πλαστογράφοι τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ. Ὅσοι ἔχουν ἀκόμα τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ἡ δογματικὴ δήλωση τῆς Κ.Ε. πὼς δῆθεν ὅσα εἶπε ὁ Λένιν γιὰ κοινωνικὴ ἐπανάσταση ἰσχύουν ἐξίσου καὶ γιὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα ἄς διαβάσουν τήν ἑξῆς ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση τοῦ ἴδιου τοῦ Λένιν:

> «Τὸ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση εἶναι δυνατὴ χωρὶς ἐξεγέρσεις τῶν μικρῶν ἐθνῶν στὲς ἀποικίες καὶ στὴν Εὐρώπη, χωρὶς ἐπαναστατικὰ ξεσπάσματα μιᾶς μερίδας τῶν μικροαστῶν μὲ ὅλες τους τὲς προκαταλήψεις, χωρὶς τὴν κίνηση τῶν μὴ ταξικὰ συνειδητοποιημένων προλεταριακῶν μαζῶν ἐνάντια στὴν καταπίεση τῶν ξένων ἐθνῶν κλπ., τὸ νὰ φαντάζεται κανεὶς τέτοιο πράγμα ἀποτελεῖ ἀπόρριψη τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης».

Τὰ πιὸ πάνω λόγια τὰ εἶπε ὁ Λένιν ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀντιαποικιακὴ ἐξέγερση τῶν ἀστῶν στὴν Ἰρλανδία τὸ 1916 (βλ. Μέρος 1 σελ. 51).

Καὶ σ' ἄλλη περίπτωση:-

> «Ὁ σοσιαλιστὴς ποὺ συγχύζει τὸν ἀγώνα τῶν μικροαστῶν γιὰ ὁλοκληρωμένη δημοκρατικὴ ἐπανάσταση, μὲ τὸν ἀγώνα τοῦ προλεταριάτου γιὰ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, διατρέχει τὸν κίνδυνο τῆς πολιτικῆς χρεωκοπίας. Ἡ προειδοποίηση τοῦ Μάρξ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη». (βλ. Μέρος 1 σελ. 23).

Καὶ ἂν λοιπὸν φανταστοῦμε ἔστω πρὸς στιγμὴ ὅτι ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία εἶναι ἁπλὸ θύμα σύγχυσης ὅταν μᾶς λέει ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ ἡ ἐθνικοαπελευθερωτικὴ ἐξέγερση ἑνὸς ἀποικιακοῦ λαοῦ δὲν διαφέρουν οὐσιαστικά, ὁ λιγώτερος κίνδυνος ποὺ διατρέχουν εἶναι ἡ «πολιτικὴ χρεωκοπία».

3. ΘΕΩΡΙΑ

Ἀναφερθήκαμε ἤδη σ
ξετάσει «κατὰ πόσο οἱ ἐμ
ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ
μενικοὺς» παράγοντες κα
νόνες» γιὰ τὴν ἐξέγερση».
φεῖς τῆς εἰσήγησης:

> «Γιὰ νὰ πετύχει ἡ ἐξέ
> νὰ στηρίζεται ὄχι στ
> μὰ στὴν πρωτοπόρα
> στηκαν καὶ ὀργάνωσ
> νήργησαν ἴσα ἴσα ἀν

Περίμεναν βλέπετε οἱ
ΚΑ ποὺ ξεκινοῦσε κάτω ἀ
καὶ τοῦ Διγενῆ νὰ ξεκινή
Νὰ στηριχτεῖ στὴν πρωτοπ
Μὰ ἂς δοῦμε τὴ συνέ

> «Τὴν ὑπόθεση τ
> τὴν στήριζαν ὄχι στ
> στὴν πρωτοπόρα τάξ
> λεχτοὺς» στοὺς λίγου
> δράση θὰ 'φερναν σὲ
> γματοποιοῦσαν τοὺς
> τί ἀναφέρεται χαρα
> τοῦ ΕΜΑΚ: «Τί στό
> πρέπει ὁ λαὸς νὰ π
> σμὸν καὶ τὸν ἐνθουσ
> καλοῦν οἱ ἀγῶνες κ

3. ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ

Ἀναφερθήκαμε ἤδη στὴν ὑπόσχεση τῆς Κ.Ε. νὰ ἐξετάσει «κατὰ πόσο οἱ ἐμπνευστὲς καὶ ὀργανωτὲς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ πῆραν ὑπόψη τους «ὑποκειμενικοὺς» παράγοντες καὶ τοὺς συγκεκριμένους «κανόνες» γιὰ τὴν ἐξέγερση». Καὶ προχωροῦν οἱ συγγραφεῖς τῆς εἰσήγησης:

«Γιὰ νὰ πετύχει ἡ ἐξέγερση —λέει ὁ Λένιν— πρέπει νὰ στηρίζεται ὄχι στὴν συνωμοσία, ὄχι στὸ κόμμα μὰ στὴν πρωτοπόρα τάξη. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐμπνεύστηκαν καὶ ὀργάνωσαν τὸν ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ ἐνήργησαν ἴσα ἴσα ἀντίθετα ἀπ' αὐτὸν τὸν κανόνα».

Περίμεναν βλέπετε οἱ φίλοι μας τοῦ ΑΚΕΛ, τὴν ΕΟΚΑ ποὺ ξεκινοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Διγενῆ νὰ ξεκινήσει τὸν ἀγώνα Μαρξιστικά!! Νὰ στηριχτεῖ στὴν πρωτοπόρα τάξη καὶ τὸ κόμμα της. Μὰ ἂς δοῦμε τὴ συνέχεια:

«Τὴν ὑπόθεση τῆς ἔνοπλης (δράσης) πάλης τὴν στήριζαν ὄχι στὸ λαό, στὸ λαϊκὸ κίνημα, ὄχι στὴν πρωτοπόρα τάξη ἀλλὰ σ' ὁρισμένους «διαλεχτοὺς» στοὺς λίγους ποὺ μὲ τὴν προσωπική τους δράση θὰ 'φερναν σὲ πέρας τὸν ἀγώνα καὶ θὰ πραγματοποιοῦσαν τοὺς σκοποὺς τοῦ κινήματος. Νὰ τί ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ στὸ καταστατικὸ τοῦ ΕΜΑΚ: «Τί στάσιν νὰ τηρήση ὁ λαός.— Δὲν πρέπει ὁ λαὸς νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του, ποὺ θὰ τοῦ προκαλοῦν οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ ἐπιτυχίες τοῦ ΕΜΑΚ καὶ

νὰ ξεσηκωθῆ σὲ ἀνοικτὸν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα ἐνάντια στὸν καταχτητή. Αὐτὸ θὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα μόνον βαρείας θυσίας καὶ οὔτε οἱ θερμόαιμοι ἀνοργάνωτοι πατριῶτες νὰ προβοῦν σὲ παράνομες ἐπαναστατικὲς πράξεις. Μόνον οἱ ὀργανωμένοι ἀγωνισταὶ τοῦ ΕΜΑΚ θὰ δροῦν καὶ πάντοτε κατὰ διταγὴν τοῦ ΕΜΑΚ. Ὁ λαὸς πρέπει μόνον νὰ παρακολουθεῖ μέ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τοὺς ἀγῶνες τοῦ ΕΜΑΚ καὶ νὰ βοηθεῖ ἐν ἀνάγκη μέ κάθε τρόπον, νὰ ἔχει ἐμπιστοσύνην, νὰ πιστεύει ἀπόλυτα στὴν σύντομον ἀπελευθέρωσιν καὶ νὰ μὴ φοβᾶται τὸν ξένον κυρίαρχον καὶ τὰ ὄργανα του...».

Γιαυτό, ὁ πρῶτος παράγοντας ποὺ ἔθεσε ὁ Λένιν δὲν τηρήθηκε καὶ ἡ ἐξέγερση τῆς ΕΟΚΑ ἔπρεπε νὰ κτυπηθεῖ καὶ νὰ καταδικαστεῖ.

Καὶ πάλιν ὅμως οἱ δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ προσπαθοῦν νὰ θεωρητικολογήσουν ἐκεῖ ποὺ τὸ ζήτημα δὲν σηκώνει συζήτηση. Ξεχνοῦν ὅτι στὴν Κύπρο δὲν ξέσπασε μιὰ ὁλοκληρωτικὴ ἐπανάσταση — καὶ οὔτε μποροῦσε νὰ γίνει τέτοιο πράγμα σέ μιὰ μικρὴ ἀποικία ὅπως τὴν Κύπρο — μὲ σκοπὸ τὴ διὰ τῆς βίας κ α τ ά λ η ψ η τ ῆ ς ἐ ξ ο υ σ ί α ς ἀλλὰ μιὰ ἔνοπλη δράση, ἕνας ἀντάρτικος πόλεμος π α ρ ε ν ό χ λ η σ η ς τοῦ ἰμπεριαλιστῆ κυρίαρχου ποὺ ἀπέβλεπε νὰ τὸν στριμώξει ἐσωτερικὰ καὶ σὲ διεθνῆ κλίμακα, νὰ τὸν ἐκβιάσει καὶ ἔτσι νὰ τὸν ἐξαναγκάσει νὰ φύγει μιὰ ὥρα νωρίτερα. Καὶ ἂν πετύχαμε ἔστω καὶ τὰ λίγα ψίχουλα ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ συμφωνία τῆς Ζυρίχης - Λονδίνου, ἂν πετύχαμε τὴν ἀποχώρηση τοῦ ἰμπεριαλιστῆ κυρίαρχου ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ νησιοῦ, αὐτὸ τὸ πετύχαμε μόνο μὲ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση τῆς ΕΟΚΑ.

Ἕνας τέτοιος ἀγώνας ἔπρεπε ἀπαραίτητα νὰ στηρίζεται στὴ μυστικότητα, στὴ συνωμοσία καὶ τὶς μικρὲς ὁμάδες. Αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ στοιχειώδης ἀνάγκη πολεμικῆς τακτικῆς. Ἀλλοιῶς ὄχι μόνο δέν θὰ μποροῦσε ἡ ΕΟΚΑ νὰ ἀντιπαρατάξει ὁποιαδήποτε ἀντίσταση

στὶς χιλιάδες στρατιῶτες
καὶ νὰ συνεχίσει ἀμείωτο
ἀλλὰ εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι
θὰ 'χε σὰν ἀποτέλεσμα τὴ
σέ πολὺ μικρὸ χρονικὸ δι
φερνε ἀνείπωτες ζημιές, ἀ
κανότητα τῆς Κ.Ε. νὰ δεῖ
στρατιωτικὴ τακτικὴ τῆς Ε
ικανότητα της νὰ δεῖ τὴν
— ὅπως διδάσκει ὁ Μάρξ κ
δὲν χωρεῖ κανένα δογματι
προκαθορισμένους ἀναλλοί
ἐξέγερσης, τουναντίον ἀπαι
μογὴ τακτικῆς ἀνάλογα μὲ
τε ἐπικρατοῦν.

Γιὰ τὴν τακτικὴ τῆς ΕΟ
χαρακτῆρα τῆς ἐξέγερσης
τῆς τῆς τακτικῆς μιλήσαμε

Στὴν ἐξέταση τοῦ ζητήμ
δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι
ἦταν ἀγώνας τοῦ ταξικὰ συ
ριάτου ἀλλὰ ἕνας ἀγώνας πο
νιστικὴ προοδευτικὴ μερίδο
κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης
νίσει τὴ θέση του ἔναντι σ' αὐ
πίγνωση ὅτι δὲν ξεκινοῦσε ἀπ
κανότητα τῆς Ἀκελικῆς Ἡγ
θέση δείχνει ὁλοκάθαρα αὐτ
μὲ ἀνάξιο τρόπο νὰ ἀντικρο
καὶ ἐγωπάθεια.

Καὶ καταλήγουν στὸ γελ

«Συμπερασματικὰ μ
πὸ τὴν καθαρὰ θεωρητι
ζήτημα εἶναι ὁλοφάνερο
ἔνοπλου ἀγώνα, στὸν ἀ

στὶς χιλιάδες στρατιῶτες ποὺ ἔφερε ὁ ἰμπεριαλιστὴς καὶ νὰ συνεχίσει ἀμείωτο γιὰ 4 χρόνια τὸν ἀγώνα της ἀλλὰ εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι ὁποιαδήποτε ἄλλη τακτικὴ θά 'χε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐκμηδένιση τῆς ἐξέγερσης σέ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ ταυτόχρονα θάφερνε ἀνείπωτες ζημιές, ἀπώλειες καὶ θυσίες. Ἡ ἀνικανότητα τῆς Κ.Ε. νὰ δεῖ σωστὰ καὶ νὰ ἐκτιμήσει τὴ στρατιωτικὴ τακτικὴ τῆς ΕΟΚΑ δείχνει ἀκριβῶς τὴν ἀνικανότητα της νὰ δεῖ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση σὰν τέχνη —ὅπως διδάσκει ὁ Μάρξ καὶ ὁ Λένιν— μιὰ τέχνη ποὺ δὲν χωρεῖ κανένα δογματισμὸ καὶ δὲν διέπεται ἀπὸ προκαθορισμένους ἀναλλοίωτους νόμους. Ἡ τέχνη τῆς ἐξέγερσης, τουναντίον ἀπαιτεῖ εὐλυγισία καὶ προσαρμογὴ τακτικῆς ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες ποὺ ἑκάστοτε ἐπικρατοῦν.

Γιὰ τὴν τακτικὴ τῆς ΕΟΚΑ, τὸν καθολικὸ παλλαϊκὸ χαρακτῆρα τῆς ἐξέγερσης καὶ τὴν ἀναγκαιότητα αὐτῆς τῆς τακτικῆς μιλήσαμε ἐκτεταμένα στὸ Μέρος Ι).

Στὴν ἐξέταση τοῦ ζητήματος οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ὁ ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ δὲν ἦταν ἀγώνας τοῦ ταξικὰ συνειδητοποιημένου προλεταριάτου ἀλλὰ ἕνας ἀγώνας ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ μιὰ ἀγωνιστικὴ προοδευτικὴ μερίδα τῆς μπουρζουαζίας. Τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐκαλεῖτο ἁπλῶς νὰ κανονίσει τὴ θέση του ἔναντι σ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα μὲ πλήρη ἐπίγνωση ὅτι δὲν ξεκινοῦσε ἀπ' αὐτὸ ἡ ἐξέγερση. Ἡ ἀνικανότητα τῆς Ἀκελικῆς Ἡγεσίας νὰ πάρει τὴ σωστὴ θέση δείχνει ὁλοκάθαρα αὐτὸ ποὺ οἱ ἴδιοι προσπαθοῦν μὲ ἀνάξιο τρόπο νὰ ἀντικρούσουν, δηλ. φιλοτομαρισμὸ καὶ ἐγωπάθεια.

Καὶ καταλήγουν στὸ γελεῖο συμπέρασμα:

«Συμπερασματικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἀπὸ τὴν καθαρὰ θεωρητικὴ πλευρὰ ἐξετάζοντας τὸ ζήτημα εἶναι ὁλοφάνερο (!!) πὼς ἡ τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, στὸν ὁποῖο ἀποδύθηκε ἡ ΕΟΚΑ

ἦταν τακτικὴ πού δέν ἀνταποκρινόταν στὶς δοσμένες Κυπριακὲς συνθῆκες, τακτικὴ πού δὲν ἐδικαιολογεῖτο θεωρητικά».

Ἔτσι μὲ μιὰ μονοκοντυλιὰ ξόφλησε ἡ Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ μέ τὴ «θεωρητική» ἐξέταση τοῦ ζητήματος.

Ἐμεῖς χρειαστήκαμε ὁλόκληρες 77 τυπογραφημένες σελίδες γιὰ νὰ δείξουμε ὅτι ὁ Μαρξισμὸς — Λενινισμὸς ἐπέβαλλε τὴν υἱοθέτηση τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἀπὸ μέρους τοῦ προτωπόρου κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης. Καὶ στὴν προσπάθεια μας αὐτὴ παραπέμψαμε τὸν ἀναγνώστη στὶς διδασκαλίες τοῦ Λένιν σχετικὰ μέ τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα στὶς ἀποικίες καὶ τὴ σωστὴ θέση τῶν κομμουνιστῶν Ἀποδείξαμε τὶς θέσεις μας μὲ ἀποσπάσματα ποὺ ἀναφέρονται ἄμεσα στὶς ἐξεγέρσεις στὶς ἀποικίες καὶ ὄχι στὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση στὴν Εὐρώπη τὸ 1915 ἤ τὴ Ρωσσικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1917.

Περιμέναμε λοιπὸν δικαιολογημένα, ὅτι στὴ θεωρητικὴ ἐξέταση τοῦ ζητήματος τὸ ΑΚΕΛ θὰ προσπαθοῦσε νὰ βρεῖ σημεῖα στὰ ὁποῖα νὰ μᾶς διαψεύσει. Περιμέναμε κάποια προσπάθεια τους νὰ ἀντικρούσουν τὰ δικά μας ἐπιχειρήματα. Περιμέναμε τέλος ὅτι θὰ μᾶς ὑποδείκνυαν τὴν «πλαστογράφιση» καὶ τὴ «διαστρέβλωση» (ἀλὰ Τίτο) ποὺ κάναμε στὸ Μαρξισμὸ - Λενινισμό. Ὅμως πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται ἡ Ἔκθεση τοῦ ΑΚΕΛ στὶς δικές μας θεωρητικὲς θέσεις. Πουθενὰ δὲν διαψεύδουν τὰ συμπεράσματά μας ποὺ πάρτηκαν μεθοδικὰ ἀναλυτικὰ διαλεχτικὰ μὲ ὁδηγὸ πάντα τὰ μαρξιστικὰ-Λενινιστικὰ δεδομένα. Τὸ μόνο ποὺ κάνουν εἶναι νὰ μᾶς βρίζουν κάθε τόσο κολλώντας μας τὶς ἐτικέττες τοῦ ἀπόβλητου, λιποτάκτη, διασπαστῆ κλπ. Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι παρὰ φτηνὸς πολιτικαντισμὸς ποὺ ἁρμόζει μόνο σὲ κείνους ποὺ στεροῦνται ὁποιασδήποτε ἐπιχειρηματολογίας.

4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ Κ
ΠΡΑΓΜΑΤ

Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουν
Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ Α

«Ὅμως οἱ «ὀρθόδ
Δημόκριτου)... μποροῦν
ναφωνήσουν: Ὁ Μαρξ
λα καθοδήγηση γιὰ δ
ριοι αὐτοὶ ὅτι τὲς θέσε
τάσουμε σέ συνδυασμὸ
τικότητα.

Ἐμεῖς συμφωνοῦμε
ναι δόγμα καὶ πὼς οἱ
νινισμοῦ πρέπει νὰ ἐξε
ζονται σὲ ἀπόλυτη σύν
τα. Ἔτσι ἄς περάσουμε
τοῦ ζητήματος, στὴ δε
ποῦμε. Ἄς δοῦμε τοὺς
τες ποὺ παίζουν ἀποφα
σμὸ τῆς τακτικῆς τῆς δ
λευθερωτικοῦ ἀγώνα κα
τοὶ οἱ παράγοντες συνη
κτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώ

Κανένας δὲν ἀμφισβητεῖ
δὲν εἶναι δόγμα ἀλλὰ καθοδ
ἀποτελέσει ὅμως ὁ Μαρξισμ
πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ τὸν
λαβαίνουμε καὶ νὰ τὸν ἐφαρμ

4. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουν τὴ διαστρέβλωση τους οἱ Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ ΑΚΕΛ προχωροῦν:

«Ὅμως οἱ «ὀρθόδοξοι» Μαρξιστὲς — (τύπου Δημόκριτου)... μποροῦν μὲ ἱερὴ ἀγανάκτηση ν' ἀναφωνήσουν: Ὁ Μαρξισμὸς δὲν εἶναι δόγμα ἀλλα καθοδήγηση γιὰ δράση ... Θὰ μᾶς ποῦν οἱ κύριοι αὐτοὶ ὅτι τὲς θέσεις αὐτὲς πρέπει νὰ τὶς ἐξετάσουμε σέ συνδυασμὸ μέ τὴν Κυπριακὴ πραγματικότητα.

Ἐμεῖς συμφωνοῦμε, πὼς ὁ Μαρξισμὸς δέν εἶναι δόγμα καὶ πὼς οἱ θέσεις τοῦ Μαρξισμοῦ - Λενινισμοῦ πρέπει νὰ ἐξετάζονται καὶ νὰ ἐφαρμόζονται σὲ ἀπόλυτη σύνδεση μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἔτσι ἂς περάσουμε ἀπὸ τὴ θεωρητικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος, στὴ δεύτερη τὴν «πραχτικὴ» ἂς ποῦμε. Ἂς δοῦμε τοὺς συγκεκριμένους παράγοντες ποὺ παίζουν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὸν καθορισμὸ τῆς τακτικῆς τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα καὶ ἂς δοῦμε κατὰ πόσο αὐτοὶ οἱ παράγοντες συνηγοροῦν ἢ ὄχι ὑπὲρ τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα».

Κανένας δὲν ἀμφισβητεῖ βέβαια ὅτι ὁ Μαρξισμὸς δὲν εἶναι δόγμα ἀλλὰ καθοδήγηση γιὰ δράση. Γιὰ νὰ ἀποτελέσει ὅμως ὁ Μαρξισμὸς μιὰ σωστὴ καθοδήγηση πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ τὸν κατέχουμε, νὰ τὸν καταλαβαίνουμε καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόζουμε σωστά. «Ὁ ρόλος

τῆς πρωτοπορίας —λέει ὁ Λένιν— μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθεῖ μόνο ἀπὸ ἕνα κόμμα ποὺ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν πιὸ πρωτοπόρα θεωρία... χωρὶς τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ἐπαναστατικὸ κίνημα».

Αὐτὸ τὸ παραδέχεται καὶ ἡ Κ.Ε. στὴν Ἔκθεση της («Τὸ Κόμμα.— Ὀργανωτικὴ δουλειά, παρ. 8. Τὸ πρόβλημα τοῦ ἰδεολογικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν μελῶν»).

> «Ἡ λειψὴ θεωρητικὴ κατάρτιση κατὰ πρῶτο λόγο (γράφει ἡ εἰσήγηση γιὰ τὸν ἰδεολογικὸ ἐξοπλισμὸ τῶν μελῶν) τῶν στελεχῶν τοῦ κόμματος μας ἦταν καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρὲς ἀδυναμίες ποὺ μᾶς μαστίζουν...
>
> Στὴ βάση τῶν πιὸ πολλῶν ἂν ὄχι ὅλων τῶν λαθῶν μας καὶ ἰδιαίτερα τῶν πιὸ σοβαρῶν ἀπ' αὐτὰ τῶν παληῶν ἐξτρεμιστικῶν καὶ σεχταριστικῶν λαθῶν, βρίσκεται ἡ λειψὴ θεωρητικὴ κατάρτηση τῶν στελεχῶν».

Ἐχτιμοῦμε βέβαια τὴν παραδοχὴ αὐτὴ ποὺ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες περιαυτολογίες, θριαμβολογίες καὶ αὐτοεπαίνους ποὺ περιέχει ἡ εἰσήγηση, ἀποτελεῖ μιὰ εὐχάριστη ἐξαίρεση. Μόνο ποὺ στὴ λειψὴ θεωρητικὴ κατάρτηση τῆς κομματικῆς ἡγεσίας ἀποδίδονται μόνο τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος τῆς παληᾶς ἡγεσίας. Γιατὶ λοιπὸν δὲν δίνουν καὶ στὸν ἑαυτό τους τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀμφιβολίας κατὰ πόσο ἢ ὄχι ἡ λειψὴ θεωρητική τους κατάρτηση εὐθύνεται γιὰ τὴ λαθεμένη θέση τους ἔναντι τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα; Γιατὶ μὲ τόσο πάθος καὶ δογματικὴ βεβαιότητα ἀποκλείουν ὁποιαδήποτε πιθανότητα λάθους σ' αὐτὸ τὸν τομέα; Δὲν εἶναι αὐτο μιὰ ἔνδειξη κακοπιστίας καὶ ἐγωϊσμοῦ ποὺ καθόλου δὲν ἁρμόζει σὲ κομμουνιστές;

Ἐμεῖς οὐδέποτε καυχηθήκαμε πὼς εἴμαστε «ποῦροι» «ὀρθόδοξοι» ἢ «ἀλάνθαστοι». Μὲ τὶς δικές μας ἔστω λειψὲς γνώσεις ὅμως, μελετήσαμε τὸ ζήτημα στὴ λεπτομέρεια του καὶ βγάλαμε τὰ συμπεράσματα μας.

Ἂν ἡ Μαρξιστικὴ τοπ…
ρους μας ἦταν λαθεμέν…
οἱ Μαρξιστὲς τοῦ ΑΚΕ…

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως …
χωρήσουμε μὲ τὴν «πρ…
ποὺ κάνει τὸ ΑΚΕΛ. Πο…
παράγοντες τοῦ ΑΚΕΛ;

(1) Ἡ ἔλλειψη …
«ἑνιαίου ἐθν…
κοῦ Μετώπο…

Κατηγοροῦν τὴν ΕΟ…
γνώρισε τὸ κόμμα τῆς ἐ…
τὸν ἀγώνα της χωρὶς νὰ…
νότητα μὲ τὸ ΑΚΕΛ, χωρ…
ἑνὸς ἐθνικοαπελευθερωτ…
«γιὰ τὴν υἱοθέτηση τῆς ἑ…

Αὐτὸ καὶ μόνο, λέει …
μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια …
Ἐξηγήσαμε ἤδη στὸ …
ὅτι πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἔ…
ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 195…
λώσεων στὶς Κυπριακὲς π…
ἀνοικτὰ ἐνάντια σ' ὁποιαδ…

> «Ὁ ἀγώνας τοῦ …
> τότε στὸ Ν. Δημοκρά…
> κός, ἀνοικτός, εἰρηνι…
> ση δὲν ἔχει μὲ ἐχθροπ…
> βοκάτσιες».

Τοὺς μαχητὲς τοὺς ἀπο…
καὶ ὕποπτα στοιχεῖα» καὶ …
ἐνέργειες ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ…
«ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροὺ…
κράτης 21.12.1954).

Ἂν ἡ Μαρξιστικὴ τοποθέτηση τοῦ ζητήματος ἀπὸ μέρους μας ἦταν λαθεμένη ἂς μᾶς ἔδειχναν τὰ λάθη μας οἱ Μαρξιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ ἀντὶ νὰ μᾶς βρίζουν.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὴν παρένθεση μας γιὰ νὰ προχωρήσουμε μὲ τὴν «πραχτικὴ» ἐξέταση τοῦ ζητήματος ποὺ κάνει τὸ ΑΚΕΛ. Ποιοὶ εἶναι οἱ περίφημοι πραχτικοὶ παράγοντες τοῦ ΑΚΕΛ;

(1) Ἡ ἔλλειψη ἑνότητας καὶ ἑνὸς «ἑνιαίου ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ Μετώπου»

Κατηγοροῦν τὴν ΕΟΚΑ ὅτι στὸν ἀγώνα της παραγνώρισε τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὅτι ξεκίνησε τὸν ἀγώνα της χωρὶς νὰ ἐπιζητήσει συνεργασία καὶ ἑνότητα μὲ τὸ ΑΚΕΛ, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξει τὴ δημιουργία ἑνὸς ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ μετώπου ἀπαραίτητου «γιὰ τὴν υἱοθέτηση τῆς ἔνοπλης μορφῆς πάλης».

Αὐτὸ καὶ μόνο, λέει ἡ Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ, «καθόριζε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὴν ἔκβαση τοῦ ἀγώνα».

Ἐξηγήσαμε ἤδη στὸ πρῶτο μέρος τοῦ βιβλίου μας ὅτι πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ, ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1954 μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν διαδηλώσεων στὶς Κυπριακὲς πόλεις, τὸ κόμμα ἐκδηλώθηκε ἀνοικτὰ ἐνάντια σ' ὁποιαδήποτε μορφὴ βίας»:

> «Ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ – ἔγραφαν τότε στὸ Ν. Δημοκράτη (18.12.1954) – εἶναι μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, δίκαιος καὶ καμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ ἐχθροπραξίες ἢ ἄλλες πιθανὲς προβοκάτσιες».

Τοὺς μαχητὲς τοὺς ἀποκάλεσαν ἀπὸ τότε «ἐχθρικὰ καὶ ὕποπτα στοιχεῖα» καὶ τὲς ἐνέργειες τους «ὕποπτες ἐνέργειες ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ», καὶ «ἔκτροπα» ποὺ «ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ ἀγώνα» - (Νέος Δημοκράτης 21.12.1954).

Ἔτσι μόνοι τους ἐξ ἀρχῆς καθόρισαν τὴν θέση τους, θέση ἀντεπαναστατική, θέση ἀντίθετη πρὸς ὁποιαδήποτε μορφὴ βίας ἢ ἔνοπλης δράσης. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁποιαδήποτε σκέψη γιὰ ἑνιαῖο μέτωπο ἔνοπλης δράσης ματαιωνόταν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ κόμμα.

Ἐμεῖς ὅμως δὲν πρόκειται ἐδωπέρα νὰ ὑπερασπίσουμε τὴν τακτικὴ τῆς ΕΟΚΑ καὶ τῆς δεξιᾶς ἔναντι τοῦ ΑΚΕΛ. Ἡ δεξιὰ οὐδέποτε ἔρχεται μόνη της νὰ σχηματίσει κοινὸ μέτωπο μὲ τὴν ἀριστερά. Τὰ πατριωτικὰ μέτωπα δημιουργοῦνται ἀπὸ τὰ κάτω. Ἡ ὀργανωμένη ἀριστερὰ στριμώχνει τὴ δεξιὰ σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ νὰ ἐπιβάλλει ἡ ἴδια στὴ δεξιὰ τὸ μέτωπο ποὺ ἐπιδιώκει. Καὶ αὐτὸ τὸ κατορθώνει μὲ τὸ δικό της πατριωτικὸ παραδειγματισμό, μὲ τὴ σύνεση της, τὴν ἀγωνιστικότητα καὶ τὴ διάθεση της γιὰ δράση.

Ἀλήθεια παράξενος συλλογισμὸς γιὰ ἕνα κόμμα τῆς ἀριστερᾶς νὰ ἐπικαλεῖται τὴν τακτικὴ τῆς δεξιᾶς γιὰ τὴ δικαιολόγηση τῆς δικῆς του ἀντεπαναστατικῆς δράσης.

Ρωτοῦμε ὅμως τοὺς Κεντρικοὺς Ἐπίτροπους τοῦ ΑΚΕΛ καὶ θέλουμε μιὰ ἴσια εἰλικρινῆ ἀπάντηση:

— Ἂν σᾶς πλησίαζε ἡ ἡγεσία τῆς ΕΟΚΑ καὶ σᾶς ζητοῦσε ν' ἀρχίσετε μαζί — σὲ κοινὸ μέτωπο — τὸν ἔνοπλο ἀγώνα, θὰ δεχόσασταν τὴν προσφορὰ ἢ θὰ τοὺς ἀπαντούσατε ὅτι οἱ συνθῆκες ἦταν ἀκατάλληλες γιὰ ἔνοπλη δράση;

Ἐμεῖς ἔχουμε πληροφορίες ὅτι ἔγιναν τέτοιες βολιδοσκοπήσεις ποὺ ἐσεῖς ἀπορρίψατε μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο.

Ὅτι ὅμως ἡ στάση τῆς Ἀκελικῆς ἡγεσίας ἔναντι τοῦ ἀγώνα δὲν ἐξαρτήθηκε ἀπὸ τὶς διακηρύξεις τοῦ ΕΜΑΚ φαίνεται καθαρὰ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ΑΚΕΛ ἐκφράστηκε ἐνάντια σὲ κάθε μορφὴ ἔνοπλης πά-

λης πολὺ πρὶν κάνουν
ὀργανώσεις.

Δὲν ἦταν ὅμως ἀ
ρελθόντος οἱ δογματι
τοῦ ἀγώνα. Ἂν καλο
δράση πλάϊ στοὺς μαχ
φιβολία ὅτι τὸ κοινὸ μ
θελαν οἱ δεξιὲς ὀργαν

(2) Κυπριακοὶ

(α) Ἐπειδὴ — μᾶς
τοῦ ΑΚΕΛ. — οἱ δυνάμ
παρατάξουμε στὸν ἐνο
γώτερες ἀπὸ τὶς δυνά
ποὺ συμφωνοῦν ἐδῶ ὅτι
κτικὴ μορφὴ πολέμου
τῶν δυνάμεων ἦταν μὲ
γιαυτὸ ἔπρεπε νὰ προτ
τικὸ τομέα ἀντὶ τὸ στρ

Ὥστε λοιπόν, ἐφόσ
κία ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦ
ἰμπεριαλιστικὸ ζυγὸ κ
ὅπλα ἐνάντια στὸν κυρ

Ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔπ
στὸν Τοῦρκο δυνάστη
πολὺ λιγώτερο νὰ πολ
οἱ Ἀφρικανικὲς ἀποικίε
ρουν τὰ ὅπλα ἐνάντια

Ὅτι εἶναι γελοία
καὶ μόνοι τους καὶ για

«Αὐτὸ φυσικὰ
κλείεται ὁπωσδήπο

λης πολὺ πρὶν κάνουν τὴν ἐμφάνιση τους οἱ δυὸ αὐτὲς ὀργανώσεις.

Δὲν ἦταν ὅμως ἀργὰ νὰ σβύσουν τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος οἱ δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ μετὰ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγώνα. Ἂν καλοῦσαν τότε τὰ μέλη τους σ' ἔνοπλη δράση πλάϊ στοὺς μαχητὲς τῆς ΕΟΚΑ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ κοινὸ μέτωπο θὰ δημιουργόταν εἴτε τὄθελαν οἱ δεξιὲς ὀργανώσεις εἴτε ὄχι.

(2) Κυπριακοὶ παράγοντες

(α) Ἐπειδὴ — μᾶς λένε οἱ Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ ΑΚΕΛ. — οἱ δυνάμεις ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντιπαρατάξουμε στὸν ἔνοπλο ἀγώνα ἦταν σημαντικὰ λιγώτερες ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῶν ἀποικιστῶν (παρ' ὅλο ποὺ συμφωνοῦν ἐδῶ ὅτι ὁ ἀνταρτοπόλεμος ἦταν πλεονεκτικὴ μορφὴ πολέμου γιὰ τὴν ΕΟΚΑ) ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν ἀποικιστῶν, καὶ γιαυτὸ ἔπρεπε νὰ προτιμήσουμε τὸν ἀγῶνα στὸν πολιτικὸ τομέα ἀντὶ τὸ στρατιωτικό.

Ὥστε λοιπὸν, ἐφόσο ἐμεῖς εἴμαστε μιὰ μικρὴ ἀποικία ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦμε στὸν αἰώνα τὸν ἅπαντα τὸν ἰμπεριαλιστικὸ ζυγὸ καὶ οὐδέποτε νὰ σηκώσουμε τὰ ὅπλα ἐνάντια στὸν κυρίαχο.

Ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπαναστατήσει ἐνάντια στὸν Τοῦρκο δυνάστη γιατὶ ἦταν ἰσχυρότερος της καὶ πολὺ λιγώτερο νὰ πολεμήση τὸν Γερμανὸ κατακτητή, οἱ Ἀφρικανικὲς ἀποικίες οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ πάρουν τὰ ὅπλα ἐνάντια στοὺς ἀποικιστὲς κλπ.

Ὅτι εἶναι γελοία μιὰ τέτοια σκέψη τὸ κατάλαβαν καὶ μόνοι τους καὶ γιαυτὸ καταλήγουν ὡς ἑξῆς:

«Αὐτὸ φυσικὰ δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι ἀποκλείεται ὁπωσδήποτε ἡ χρησιμοποίηση καὶ τοῦ ἔ-

νοπλου ἀγώνα, ὅταν ὑπάρχουν οἱ ἀπαραίτητοι ἀντικειμενικοὶ καὶ ὑποκειμενικοὶ παράγοντες».

(β) Ἀπὸ ἐδαφικῆς ἄποψης, λένε, οἱ συνθῆκες δὲν ἦταν εὐνοϊκὲς γιὰ ἔνοπλη δράση. «Ἡ Κύπρος εἶναι ἕνα μικρὸ νησὶ δίχως ἐνδοχώρα καὶ ἀπομονωμένο μὲ τὴν θάλασσα ἀπὸ τὶς γύρω χῶρες».

Αὐτὸ ἴσα ἴσα δείχνει πόσο σωστὴ ἦταν ἡ τακτικὴ τοῦ συνωμοτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνταρτοπόλεμου πο ἐφάρμοσε ἡ ΕΟΚΑ.

(γ) Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπηρεάσει σημαντικὰ τὴν ἔκβαση τοῦ ἀγώνα μας ἔπαιξε ρόλο προϊμπεριαλιστικὸ ἐφόσον ἦταν καὶ ἡ ἴδια ἐνταγμένη στὸ ἀποικιοκρατικὸ ΝΑΤΟ. Γιαυτό, ὁ παράγοντας αὐτὸς ἦταν ἀρνητικός.

Ἐμεῖς συμφωνοῦμε ἀπόλυτα· καὶ στὸ Μέρος 1 ἐξηγήσαμε πόσο πιὸ ἀποφασιστικὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Ἑλληνικὸς παράγοντας ἂν ἡ ἀριστερὰ ἔπαιρνε ἐνεργὸ μέρος στὸν ἀγώνα.

(δ) Γιὰ τὸν ἀρνητικὸ ρόλο τῆς Τουρκικῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς Τουρκικῆς μειονότητας πάλι μιλήσαμε διεξοδικὰ στὸ Μέρος 1.

(ε) Ὁ παράγοντας τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ. Ἐδῶ στὴν ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ «παράγοντα» ἡ Κ.Ε. φτάνει στὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀντιμαρξιστικῆς της σέψης. Λέει:

«Ἐνῶ πρὶν τὴν ἔναρξη τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ὁλοένα καὶ πιὸ ἀποφασιστικὰ ὑποστήριζε τὸν ἀγώνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ (λαμπρὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς ὑποστήριξης ἦταν ἡ ὁμόφωνη καταδίκη τῶν «ἀντιστασιαστικῶν» νόμων τῆς Κυβέρνησης καὶ ἡ πλατιὰ ὑποστήριξη τῶν κινητοποιήσεων μας), μετὰ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα τῆς

ΕΟΚΑ ἡ ὑπόθεση μας ὁδηγήθηκε σὲ τέτοιο σημεῖο ἀπομόνωσης της ἀπὸ τὰ πλατειὰ στρώματα τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, ὥστε ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ νὰ μὴ τολμοῦν νὰ διαδηλώσουν τὴν ὑποστήριξη τους καὶ νὰ ἀπευθύνουν ἐκκλήσεις γιὰ τὴν κατάπαυση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, ποὺ τὴ θεωροῦσαν σὰ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκλογικὴ ἀναμέτρηση τους μὲ τοὺς τόρηδες».

Ἐπειδὴ ἡ βρεττανικὴ ἰμπεριαλιστικὴ προπαγάνδα καθημερινὰ δυσφημοῦσε τὸ κίνημα μας ἀποκαλώντας τοὺς πατριῶτες τῆς ΕΟΚΑ τρομοκράτες φονιάδες καὶ γκάγκστερς ἐπηρεάζοντας ἔτσι τὴν κοινὴ γνώμη μιᾶς πολιτικὰ ἀνώριμης μερίδας τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἐπειδὴ οἱ «σοσιαλδημοκράτες» τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος, ποὺ ποτὲ δὲν ἀποκήρυξαν τὴν ἀποικιοκρατία καὶ ἀκολούθησαν πάντα τὴν ἴδια ἐξωτερικὴ πολιτικὴ μὲ τοὺς τόρηδες, ἔβλεπαν μὲ τὰ δικά τους ἰμπεριαλιστικὰ ἀποικιοκρατικὰ μάτια τὸν ἀγώνα μας σὰν ἀγώνα ποὺ στρεφόταν ἐνάντια στὰ δικά τους ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα, ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἀγώνας μας (ὅπως κάθε δράση) ἔφερε κάποια ἀνάλογη ἀντίδραση στὴ Βρεττανικὴ Μητρόπολη, ἔπρεπε ἐμεῖς νὰ δέσουμε τὰ χέρια μήπως στενοχωρήσουμε τὸν κυρίαρχό μας καὶ τὸ λαό του!

Τί ὑποκρισία ἀλήθεια.

Καὶ πάλιν καταλήγει ἡ Ἔκθεση στὸ συμπέρασμα:

«Τὸ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐχτίμηση ὅλων τῶν παραγόντων καὶ τῶν ἰδιομορφιῶν ποὺ ἐπηρεάζουν τὴν ἐξέλιξη τοῦ Κυπριακοῦ καὶ παίζουν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὸν καθορισμὸ τῆς τακτικῆς καὶ τῶν μορφῶν πάλης, εἶναι πὼς αὐτοὶ οἱ παράγοντες δὲν συνηγοροῦν καθόλου ὑπὲρ τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα».

Ἡ θεωρητικὴ φτώχεια τῶν συγγραφέων αὐτοῦ τοῦ

συγγράμματος φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν προσπάθεια τους νὰ ξεχωρήσουν τὸ ζήτημα σὲ «θεωρητικὴ» καὶ «πρακτικὴ» ἐξέταση. Ξεχωρίζουν δηλαδὴ τὴ θεωρία ἀπὸ τὴν πράξη κτίζοντας ἀνάμεσα τους ἕνα ψηλὸ Σινικὸ τεῖχος. Ὅμως τὰ δυὸ πάντα συνυπάρχουν, εἶναι ἀλληλένδετα καὶ ἀχώριστα. Ἡ πρακτικὴ καθορίζεται μέ καθοδήγηση τὴ θεωρία καὶ ἡ θεωρία προσαρμόζεται στὴν πρακτική.

Τὸ ἐξέτασαν λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸν ἐπιπόλαιο τρόπο τὸ ζήτημα, τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ βροῦν τρόπο νὰ δικαιολογήσουν τὴ λαθεμένη θέση τους. Ἡ καλοπιστία θυσιάζεται χάρη τῆς σκοπιμότητας καὶ ἡ θεωρία διαστρεβλώνεται ἀνάλογα μὲ τὸ τί συμφέρει στὸν ἕνα μοναδικὸ σκοπό: Νὰ βγῆ ἀσπροπρόσωπη ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ.

5. Η Κ.Ε. ΑΓ

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ
νὰ δοθεῖ κάποια ἀπ
ἡ προχειρότητα καὶ
Μὴ ἔχοντας ἐπιχειρή
ΚΕΛ ἐπιδίδουνται σ
φυγὲς καὶ βρισιές.
«Φωνάζει ὁ κλέφτης

«Ἀπὸ τὴ σ
στὴ θέση τοῦ συ
ἀγώνα τῆς ΕΟ
Κ.Ε. — συχνὰ π
Ἦταν ἢ δὲν ἦτ
νας τῆς ΕΟΚΑ
ρώτημα, προβά
νας αὐτὸς ἦταν
'πρεπε νὰ ἦταν
τος, ὅπως τὸ Α

Σ' αὐτὸ τὸ
νοπλος ἀγώνας
ρωτικὸς ἀγώνα
βρεττανοὺς ἀπ
ἴδιοι, ἡ θέση τοῦ
κή, θέση συμμε
δυνάμεις...»

Νὰ λοιπὸν «πῶς
πιχειρηματολογία»:

5. Η Κ.Ε. ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟ

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ καταβάλλεται ἡ προσπάθεια νὰ δοθεῖ κάποια ἀπάντηση στὸ Δημόκριτο ἡ σύγχυση, ἡ προχειρότητα καὶ ἡ ἀνικανότητα ὁλοκληρώνουνται. Μὴ ἔχοντας ἐπιχειρήματα οἱ «μαρξιστὲς» ἡγέτες τοῦ ΑΚΕΛ ἐπιδίδουνται στοὺς φτηνοὺς δικηγορισμούς, ὑπεκφυγὲς καὶ βρισιές. Ὅπως λέει καὶ ἡ λαϊκὴ παροιμία: «Φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ φοβηθεῖ ὁ νοικοκύρης».

«Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔθεσαν τὸν ἑαυτό τους στὴ θέση τοῦ συνήγορου τῆς τακτικῆς τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ —λέει ἡ Ἔκθεση δράσης τῆς Κ.Ε.— συχνὰ προβάλλεται τὸ ἀκόλουθο ἐρώτημα: Ἦταν ἢ δὲν ἦταν ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ὁ ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ; Καὶ σὲ συσχετισμὸ μὲ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, προβάλλεται δεύτερο, τοῦτο: Ἂν ὁ ἀγώνας αὐτὸς ἦταν ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ποιὰ θὰ 'πρεπε νὰ ἦταν ἡ θέση ἑνὸς πρωτοπόρου κόμματος, ὅπως τὸ ΑΚΕΛ;

Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα οἱ ἴδιοι ἀπαντοῦν: Ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ ἦταν ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ἀγώνας, ἐφόσον ἐστρέφετο ἐνάντια στοὺς βρεττανοὺς ἀποικιστές. Συνεπῶς ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι, ἡ θέση τοῦ ΑΚΕΛ θὰ 'πρεπε νά 'ταν θέση θετική, θέση συμμετοχῆς στὸν ἀγώνα μὲ ὅλες του τὲς δυνάμεις...»

Νὰ λοιπὸν «πῶς ἀπαντᾶ τὸ κόμμα σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχειρηματολογία»:

«Τὸ κύριο ζήτημα στὴν περίπτωση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ καὶ τῆς θέσης μας ἔναντι του δέν εἶναι κατὰ πόσο αὐτὸς ὁ ἀγώνας ἦταν ἢ ὄχι ἐθνικοαπελευθερωτικός. Τὸ κύριο σημεῖο γιὰ συζήτηση καὶ τὸ ὁποῖο οἱ «μαρξιστὲς» ἀριστεροὶ ἐθνικόφρονες ἀποφεύγουν νὰ τὸ ἀγγίξουν, εἶναι τοῦτο. Κατὰ πόσο αὐτὴ ἡ τακτική, ἡ τακτικὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἦταν ἡ ἐνδεδειγμένη τακτικὴ ἀγώνα μέσα στὶς δοσμένες Κυπριακὲς συνθῆκες. Τὸ ΑΚΕΛ δὲν ἀρνήθηκε ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ εἶχε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ χαρακτήρα... Ἀλλὰ τὸ κύριο σημεῖο δὲν εἶναι αὐτό. Τὸ κύριο σημεῖο εἶναι κατὰ πόσο αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἀγώνα ἦταν σωστὴ μέσα στὶς δοσμένες Κυπριακὲς συνθῆκες. Καὶ ἡ ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, μὲ ὅσα ἔχουν εἰπωθεῖ πιὸ πάνω, εἶναι καθαρὴ σὰν κρύσταλλο. Ἐκτὸς τούτου τίποτε δὲν ὑπάρχει στὸ Μαρξισμὸ ποὺ νά μᾶς διδάσκει, πῶς τὸ ἐργατικὸ κίνημα πρέπει νὰ καθορίζει τὴ θέση του ἔναντι μιᾶς τακτικῆς ἀγώνα μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα του καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κατὰ πόσο αὐτὴ ἡ τακτικὴ εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη μέσα στὶς δοσμένες συνθῆκες.

Ὅσο ἀφορᾶ τὸ δεύτερο ἐρώτημα, δηλ. ποιὰ θά 'πρεπε νὰ ἦταν ἡ θέση τοῦ ΑΚΕΛ ἔναντι ἑνὸς ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα, σὰν αὐτὸς τῆς ΕΟΚΑ αὐτὸ ἀπαντήθηκε μὲ ὅσα ἔχουν λεχθεῖ πιὸ πάνω».

Πρῶτα πρῶτα δὲν λένε τὴν ἀλήθεια οἱ Κεντρικοὶ Ἐπίτροποι τοῦ ΑΚΕΛ ὅταν λένε ὅτι «τὸ ΑΚΕΛ δὲν ἀρνήθηκε ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ εἶχε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ χαρακτήρα»; Χρειάζεται ἄραγε νὰ τοὺς ὑπενθυμίσουμε τὴν ἀρθρογραφία τους ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1954 ποὺ ἀποκαλοῦσαν αὐτὸ τὸν ἀγώνα «ὕποπτο» ποὺ ξεκινοῦσε «ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ» καὶ «ἔκτροπα ποὺ ὑποθάλπονται ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ξένα ἀντικυπριακὰ ἰμπεριαλιστι-

κὰ συμφέροντα;» Χρειά
τὴν ἀπόφαση τοῦ Πολιτ
λη 1955, ποὺ συνδέει τὸ
ὄργανα καὶ τὰ φιλοϊμπε
θ' ἀργήσουν νὰ ἀνεβάσ
τους γιὰ ἔνταση τῶν κα
τέρω κτυπήματα τοῦ Κι
σουμε τὰ σαμποτάζ τῆς
ρὰ ἀρθρογραφίας τους
ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ καὶ τ
μίσουμε τοὺς «ψευτοδιγ
τὶς «τρακατροῦκες» το
καν καὶ μπῆκαν στὴν π
φωνία μὲ τοὺς "Αγγλου
ριαλιστές;» Μὰ ὅλα αὐτ
μικρὸ λάθος ποὺ παρα
σεις ὅμως ἔλαβαν ἐνάν
λένε. Καὶ ἐν πάση περ
ριο σημεῖο. Τὸ κύριο ση
ἀγώνας σὰν μορφὴ πά
κατηγοροῦν ὅτι ἀποφεύ
σημεῖο τοῦτο. Αὐτὴ εἶν
πὸς τοῦ βιβλίου μας «Ἡ
πλος Ἀγώνας» ἦταν ἀκ
ξιστικὰ - Λενινιστικὰ δεδ
αὐτὸ δὲν τὸ κατάλαβα
βαν οἱ δογματιστὲς τοῦ
φορὰ τὴν κακοπιστία

Ὅταν βέβαια μιλ
κατὰ πόσο ἦταν ἢ ὄχι
πει νὰ κάνουμε τὴν ἐξή
πιμα παρασιωποῦν οἱ

Ἂν ἔμπαινε ζήτημ
ΚΕΛ σὰν τὸ πρωτοπόρ
νων ἕνα ἔνοπλο ἀγώνα
στὴν Κύπρο, βέβαια ἐ

κὰ συμφέροντα;» Χρειάζεται νὰ τοὺς ὑπενθυμίσουμε τὴν ἀπόφαση τοῦ Πολιτικοῦ γραφείου τῆς 1ης τ' Ἀπρίλη 1955, ποὺ συνδέει τὸν ἀγώνα μὲ φιλοϊμπεριαλιστικὰ ὄργανα καὶ τὰ φιλοϊμπεριαλιστικὰ μεγάφωνα «ποὺ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἀνεβάσουν τὸν τόνο τῶν ἐκκλήσεων τους γιὰ ἔνταση τῶν καταπιεστικῶν μέτρων καὶ περαιτέρω κτυπήματα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ;» Νὰ τοὺς θυμήσουμε τὰ σαμποτὰζ τῆς ΕΟΚΑ ποὺ τὰ ὀνόμαζαν σὲ σειρὰ ἀρθρογραφίας τους «προβοκάτσια καὶ παιγνίδι τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ὑπόθεσης του;» Νὰ τοὺς θυμίσουμε τοὺς «ψευτοδιγενῆδες» τοῦ Παπαϊωάννου καὶ τὶς «τρακατροῦκες» τοῦ Ζαχαριάδη ποὺ «σχεδιάστηκαν καὶ μπῆκαν στὴν πράξη σὲ συνεννόηση καὶ μὲ συμφωνία μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Ἀμερικάνους ἰμπεριαλιστές;» Μὰ ὅλα αὐτά, μᾶς λένε δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ λάθος ποὺ παραδέχονται καὶ οἱ ἴδιοι. Τί κυρώσεις ὅμως ἔλαβαν ἐνάντια στοὺς ὑπεύθυνους δὲν μᾶς λένε. Καὶ ἐν πάση περιπτώσει αὐτὸ δέν ἦταν τὸ κύριο σημεῖο. Τὸ κύριο σημεῖο ἦταν κατὰ πόσο ὁ ἔνοπλος ἀγώνας σὰν μορφὴ πάλης ἦταν σωστὴ τακτική. Μᾶς κατηγοροῦν ὅτι ἀποφεύγουμε ἐμεῖς ν' ἀγγίξουμε τὸ σημεῖο τοῦτο. Αὐτὴ εἶναι ἡ δεύτερη ἀνακρίβεια. Σκοπὸς τοῦ βιβλίου μας «Ἡ Ἀκελικὴ Ἡγεσία καὶ ὁ Ἔνοπλος Ἀγώνας» ἦταν ἀκριβῶς ν' ἀναλύσουμε μὲ τὰ μαρξιστικὰ-Λενινιστικὰ δεδομένα τοῦτο τὸ ζήτημα. Καὶ ἂν αὐτὸ δὲν τὸ κατάλαβαν ἢ κάνουν πὼς δὲν τὸ κατάλαβαν οἱ δογματιστὲς τοῦ ΑΚΕΛ, ἀποδείχνουν ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν κακοπιστία τους ἀπέναντι μας.

Ὅταν βέβαια μιλᾶμε γιὰ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ κατὰ πόσο ἦταν ἢ ὄχι ἡ ἐνδεδειγμένη μορφὴ πάλης πρέπει νὰ κάνουμε τὴν ἑξῆς ἀπαραίτητη διάκριση ποὺ σκόπιμα παρασιωποῦν οἱ Ἀκελικοὶ ἡγέτες:

Ἂν ἔμπαινε ζήτημα νὰ ξεκινήσει μόνο του τὸ ΑΚΕΛ σὰν τὸ πρωτοπόρο κόμμα τῶν Κυπρίων ἐργαζομένων ἕνα ἔνοπλο ἀγώνα γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας στὴν Κύπρο, βέβαια ἐμεῖς θὰ λέγαμε ὅτι οἱ συνθῆκες

δὲν ἦταν ὥριμες γιὰ ἕνα τέτοιο ἀγώνα. Ἄλλωστε δὲν ἔμπαινε τέτοιο ζήτημα ἐφόσον ἡ Κύπρος στέναζε κάτω ἀπὸ ἕνα ἀποικιακὸ καθεστὼς καὶ ἐπομένως ἡ ἐργατικὴ τάξη οὐδέποτε θὰ μποροῦσε νὰ πάρει τὴν ἐξουσία χωρὶς νὰ προηγηθεῖ ἡ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση.

Καὶ ἂν ἔμπαινε ζήτημα νὰ ξεκινήσει τὸ ΑΚΕΛ μόνο του ἕνα ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἔ ν ο π λ ο ἀγώνα, χωρὶς τὴ συμπαράσταση ἄλλων τάξεων καὶ παρατάξεων, πάλι ἐμεῖς θὰ λέγαμε ὅτι οἱ συνθῆκες δὲν θὰ σήκωναν ἕνα τέτοιο ξεκίνημα. Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μὲ τὸ ΑΚΕΛ ὅτι ἂν ὁ ἔνοπλος ἀγώνας ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀριστερά, καὶ ἂν ἡ δεξιὰ ἔπαιρνε ἀρνητικὴ θέση, τότε ἡ ἀντίδραση τῆς δεξιᾶς θὰ ἔφτανε σὲ ἕνα ἀποκορύφωμα προδοσίας καὶ συνεργασίας μὲ τὸν κυρίαρχο. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν δικάζουμε τὴ δεξιά, γιατὶ ἡ δεξιὰ μᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Γιαυτὸ καὶ εἶναι ἄσχετο καὶ ἐντελῶς ἀπαράδεχτο καὶ ἀντιμαρξιστικὸ τὸ ἐπιχείρημα ποὺ προβάλλει τὸ ΑΚΕΛ ὅταν ἀναρωτιέται «ποιὰ θά 'ταν ἡ θέση τῆς δεξιᾶς – τῆς φανατικῆς μερίδας τῆς δεξιᾶς — σὲ περίπτωση ποὺ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα τὸ διεξήγαγε τὸ ΑΚΕΛ». Δηλαδὴ ἐπικαλοῦνται τὴν ὑποθετικὴ προδοσία τῆς δεξιᾶς (σὲ περίπτωση ποὺ ὁ ἀγώνας θὰ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ) γιὰ νὰ δικαιολογήσουν ἢ νὰ μειώσουν τὸ μέγεθος τῆς δικῆς τους προδοσίας.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπίμαχο ζήτημα εἶναι τοῦτο:

Μιὰ καὶ ἡ δεξιὰ ξ ε κ ί ν η σ ε ἕναν ἔνοπλο ἀγώνα —ἔστω χωρὶς νὰ ἐπιζητήση τὴν συνεργασία τῆς ἀριστερᾶς (συνεργασία ἄλλωστε ποὺ ποτὲ δὲν προσφέρθηκε) — μιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ βρέθηκε ἀντιμέτωπη σ' ἕνα γεγονὸς τετελεσμένο, μιὰ καὶ ἡ ὑπόδουλη Κύπρος σήκωσε τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ λάβαρο τῆς ἔνοπλης ἐξέγερσης, ποιὰ θέση ἔπρεπε νὰ πάρει τὸ ΑΚΕΛ; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀπαντήσει ἡ Κεν-

τρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΑΚ
τὸ ἐρώτημα ποὺ ἀπαντ
στικὴ - Λενινιστικὴ θεωρ
δάγματα ποὺ ἀφοροῦν
στῶν ἔναντι τῶν ἐξεγέρ
Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα
γέτες τοῦ ΑΚΕΛ καὶ ποὺ
μανοῦβρες προσπαθοῦν
ἀγώνας ξεκίνησε ἀπὸ
λ ι κ ὸ ς ἀ γ ώ ν α ς
ο ῦ ἂν σ' αὐτὸν ἔρριχν
στερά. Πράγμα ποὺ δὲν
νοῦσε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ
θανότητα θὰ ἀντιδροῦσε.

Ὅμως ἀπὸ τὶς ἴδιες
νει καθαρὰ τὸ συμπέρα
λοτομαριστὲς μέσα στὸ
καν καὶ τρόμαξαν μέ τὸ
Καὶ στὸν ἀγώνα τῆς ΕΟΚ
«τὸν πολιτικὸ ἀφανισμὸ
ράταξης γιὰ ἀποκλειστι
τικὴ ζωὴ τοῦ τόπου», «τὴ
ματος», «τὴν οὐσιαστικὴ
ξης»' τὴ μονοπωλιακὴ ἐ
τὸν τρόπο καλύτερη ἐξυ
τικῶν συμφερόντων τῆς
ᾶς»(!) (ὅλα αὐτὰ εἶναι
Κ.Ε.).

Οἱ Αὐξεντίου καὶ οἱ
Μαυρομμάτηδες λοιπὸν
μόνο γιὰ τὸν πολιτικὸ ἀ
τὴν ἐκμηδένιση τοῦ ΑΚΕ

Ἂν ἡ δεξιὰ πέτυχε
πλο ἀγώνα, ἂν πέτυχε
κοὺς ἀγῶνες, ἂν ἅρπαξε

τρική Ἐπιτροπὴ τοῦ ΑΚΕΛ καὶ δέν τό 'κανε. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ἀπαντήσαμε ἐμεῖς μὲ βάση τὴ Μαρξιστική - Λενινιστικὴ θεωρία, μὲ βάση τὰ Λενινιστικὰ διδάγματα ποὺ ἀφοροῦν ἴσα ἴσα τὴ στάση τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι τῶν ἐξεγέρσεων τῆς δεξιᾶς στὶς ἀποικίες. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ τρέμουν νὰ ἀγγίξουν οἱ ἡγέτες τοῦ ΑΚΕΛ καὶ ποὺ μὲ χίλιες δυὸ περιστροφὲς καὶ μανοῦβρες προσπαθοῦν ν' ἀποφύγουν. Γιατὶ μιὰ καὶ ὁ ἀγώνας ξεκίνησε ἀπὸ τὴ δεξιὰ θὰ γινόταν καθολικὸς ἀγώνας ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ ἂν σ' αὐτὸν ἔρριχνε τὶς δυνάμεις της καὶ ἡ ἀριστερά. Πράγμα ποὺ δέν θὰ γινόταν ἄν ὁ ἀγώνας ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ ἐφόσον ἡ δεξιὰ κατὰ πάσα πιθαθανότητα θὰ ἀντιδροῦσε.

Ὅμως ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς ἀποφάσεις τοῦ ΑΚΕΛ βγαίνει καθαρὰ τὸ συμπέρασμα ὅτι μερικοὶ ἐγωπαθεῖς φιλοτομαριστὲς μέσα στὸ ΑΚΕΛ ἀρπάχτηκαν, ξαφνιάστηκαν καὶ τρόμαξαν μέ τό ξεκίνημα τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα. Καὶ στὸν ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ ἔβλεπαν σὰν κύρια ἐπιδίωξη «τὸν πολιτικὸ ἀφανισμὸ τοῦ ΑΚΕΛ καὶ τῆς λαϊκῆς παράταξης γιὰ ἀποκλειστικὴ κυριαρχία τους στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου», «τὴν πολιτικὴ ἐκμηδένιση τοῦ κόμματος», «τὴν οὐσιαστικὴ ὑποταγή κάθε ἄλλης παράταξης»· τὴ μονοπωλιακὴ ἐπικράτηση καὶ τὴν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν οἰκονομικο-πολιτικῶν συμφερόντων τῆς φανατικῆς μερίδας τῆς δεξιᾶς» (!) (ὅλα αὐτὰ εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τῆς Κ.Ε.).

Οἱ Αὐξεντίου καὶ οἱ Μάτσηδες, οἱ Καραολῆδες καὶ Μαυρομμάτηδες λοιπὸν ἔδωσαν τὴ ζωή τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸν πολιτικὸ ἀφανισμὸ τοῦ φίλου Ἐζεκία καὶ τὴν ἐκμηδένιση τοῦ ΑΚΕΛ.

Ἂν ἡ δεξιὰ πέτυχε ὁρισμένα ὀφέλη ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα, ἂν πέτυχε τὴν «πρωτοπορία» στούς ἐθνικοὺς ἀγῶνες, ἂν ἅρπαξε τὴν πρωτοβουλία ἀπὸ τὰ χέ-

ρια τῆς ἀριστερᾶς αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὀργανωμένη ἀριστερά, διάλεξε μόνη της νὰ παραμείνει ἀμέτοχη σ' ἕνα γενναῖο ἔνοπλο ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα, ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα μόνο ἡ ἐπαναστατικὴ παράταξη ἀνάδειξε ἥρωες καὶ ἐθνικοὺς ἀγωνιστές.

Γιὰ τὴν πολιτικὴ προώθηση τῆς δεξιᾶς καὶ τὴν παράλληλη ἀναπόφευκτη ζημιὰ τῆς ἀριστερᾶς – ζημιὰ ποὺ ἦταν τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς μὴ συμμετοχῆς της στὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα – οἱ 'Ακελικοὶ ἡγέτες φέρουν ἀκέραιη τὴν εὐθύνη, καὶ ἂς μὴ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογηθοῦν ἀποδίδοντας ἀνόητα ἐλατήρια στοὺς πατριῶτες τῆς ΕΟΚΑ ποὺ θυσιάστηκαν στὸ βωμὸ τῆς λεφτεριᾶς.

"Ας προχωρήσουμε ὅμως καὶ στὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ποὺ μᾶς φύλαξαν σὰν «χαριστικὴ βολή»:-

> «'Εμεῖς εἴμαστε βέβαιοι, πὼς οἱ σημερινοὶ «Μαρξιστές» ἐπικριτές μας, θὰ 'ταν δέκα φορὲς δριμύτεροι, στὴν «Μαρξιστική» κριτική τους ἐνάντια στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του, ἂν αὐτὸ τὸν ἀγώνα τὸν διεξήγαγε τὸ ΑΚΕΛ. Τοὺς φανταζόμαστε ντυμένους στὴ «μαρξιστική» περροῦκα, στὴ θέση τοῦ δημόσιου κατήγορου ἐνάντια στὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ἡγεσία του ἀπαγγέλλοντας περίπου τὴν ἀκόλουθη κατηγορία:
>
> Κατηγοροῦμε τὴν 'Ακελικὴ ἡγεσία, ὅτι πρόδωσε τὶς «στοιχειώδεις» ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ. Κατηγοροῦμε τὴν 'Ακελικὴ ἡγεσία ὅτι παραγνωρίζοντας τὶς «στοιχειώδεις» ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ καὶ τοὺς τρεῖς «περίφημους» ὅρους ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση καθὼς καὶ τὶς συγκεκριμμένες Κυπρικὲς συνθῆκες, ἀπεδύθη κατὰ ἀνεύθυνο τρόπο στὸν ἔνοπλο ἀγώνα.

Κατηγοροῦμε
τας τὸ λαϊκὸ κίνη
ρέτησε τὰ συμφέρ
περιαλιστικῶν δυ

Κατηγοροῦμε
πόλησε καὶ κατο
νιον πόθον τοῦ Κ
Κύπρου μὲ τὴ μητ
ση. Τέλος κατηγο
καταπροδώνοντας
πριακοῦ λαοῦ, ἀ
χης - Λονδίνου πο
τὴν "Ενωση καὶ
Τριπλὴ Κυριαρχία.

'Η 'Ακελικὴ
λαοῦ «ἐσχάτης π
κη, ἡ ἐσχάτη τῶν

Σ' αὐτὴ τὴ
βαλλαν τὴν «'Ακ
μας ἀριστεροὶ ἐθ
'ταν συνεπεῖς πρὸ
ους ποὺ ἐξυπηρετ
ἔλεγαν: «"Αξιος
ξιστές».

'Ασφαλῶς θὰ ἀνα
τὸ ἀπόσπασμα τὸ πήρ
νὸς ἀνεύθυνου «ποιητ
Δυστυχῶς ὅμως, οὔτε
ἀπὸ ἐπιθεώρηση οὔτε
ἀπὸ καμιὰ ἀνεύθυνη φ
γράψαμε αὐτούσιο, χ
τὴν "Εκθεση Δράσης
ἄραγε ἀπάντηση; 'Αξί
ἴδιο χαμηλὸ ἐπίπεδο

Κατηγοροῦμε τὴν Ἀκελικὴ ἡγεσία ὅτι ρίχνοντας τὸ λαϊκὸ κίνημα σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια ἐξυπηρέτησε τὰ συμφέροντα τῶν ἀποικιστῶν καὶ τῶν ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων καὶ τῶν συμμάχων τους.

Κατηγοροῦμε τὴν Ἀκελικὴ ἡγεσία ὅτι ἀπεμπόλησε καὶ καταπρόδωσε τὸν ἱερὸν καὶ προαιώνιον πόθον τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ Ἕνωση τῆς Κύπρου μὲ τὴ μητέρα Ἑλλάδα καὶ γιὰ αὐτοδιάθεση. Τέλος κατηγοροῦμε τὴν Ἀκελικὴ ἡγεσία, ὅτι καταπροδώνοντας τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἀπεδέχθη τὴ συμφωνία τῆς Ζυρίχης - Λονδίνου ποὺ ρητὰ καὶ ὁριστικὰ ἀποκλείει τὴν Ἕνωση καὶ ἐπιβάλλει στὸν Κυπριακὸ λαὸ Τριπλὴ Κυριαρχία.

Ἡ Ἀκελικὴ ἡγεσία εἶναι ἔνοχη ἀπέναντι τοῦ λαοῦ «ἐσχάτης προδοσίας, ἡ ἁρμόζουσα καταδίκη, ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν».

Σ' αὐτὴ τὴ «Μαρξιστικὴ» κριτικὴ θὰ ὑποβαλλαν τὴν «Ἀκελικὴν» ἡγεσίαν, οἱ «Μαρξιστὲς» μας ἀριστεροὶ ἐθικόφρονες - πατριῶτες. Καὶ θά 'ταν συνεπεῖς πρὸς τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς κυρίους ποὺ ἐξυπηρετοῦν ὅπως καὶ τώρα, ποὺ θὰ τοὺς ἔλεγαν: «Ἄξιος ὁ μισθός σας κ.κ. ὀρθόδοξοι Μαρξιστές».

Ἀσφαλῶς θὰ ἀναρωτιέται ὁ ἀναγνώστης ἂν αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τὸ πήραμε ἀπὸ κανένα τραγούδι, κανενὸς ἀνεύθυνου «ποιητάρη», ἢ ἀπὸ καμιὰ ἐπιθεώρηση. Δυστυχῶς ὅμως, οὔτε ἀπὸ τραγούδι τὸ πήραμε, οὔτε ἀπὸ ἐπιθεώρηση οὔτε ἀπὸ κουβέντες τοῦ καφενέ, οὔτε ἀπὸ καμιὰ ἀνεύθυνη φυλλάδα. Τὸ πήραμε καὶ τὸ ἀντιγράψαμε αὐτούσιο, χωρὶς ἀφαίρεση ἢ προσθήκη ἀπὸ τὴν Ἔκθεση Δράσης τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ. Χρειάζεται ἄραγε ἀπάντηση; Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κατεβοῦμε στὸ ἴδιο χαμηλὸ ἐπίπεδο αὐτῶν ποὺ συνέγραψαν μιὰ τόσο

βαθειὰ «ἐπιχειρηματολογία»;

Ἐμεῖς φάγαμε τόσο χρόνο καὶ καταναλώσαμε τόσο χαρτὶ γιὰ νὰ ἀποδείξουμε ποιὰ ἔπρεπε νὰ ᾽ταν ἡ στάση τοῦ ΑΚΕΛ μιὰ καὶ ἡ δεξιὰ ξεκίνησε μιὰ ἔνοπλη ἐξέγερση γιὰ νὰ μᾶς ἀντιπαραθέσουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι πάλι θὰ τοὺς κατηγορούσαμε ἂν αὐτοὶ ξεκινοῦσαν τὸν ἀγώνα. Πρῶτα πρῶτα, ὅπως ὑποδείξαμε ἤδη, οὐδέποτε εἴπαμε ὅτι τὸ ΑΚΕΛ ὄφειλε νὰ ξεκινήσει τὸν ἀγώνα. Δεύτερο, ἂν αὐτοὶ ἔπαιρναν τὴ σωστὴ θέση καὶ μεῖς τοὺς κατηγορούσαμε πάλι φορώντας τὴ «μαρξιστικὴ» περροῦκα τοῦ Κατήγορου, τότε ἀσφαλῶς ἐμεῖς καὶ ὄχι αὐτοὶ θά ᾽μασταν οἱ προδότες. Ὅσο δέ ἀφορᾶ τὴ συμφωνία Ζυρίχης - Λονδίνου ἡ θέση μας εἶναι γνωστή, καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα μας ὑπῆρξε πάντα ὅτι θ᾽ ἀποφεύγονταν οἱ συμφωνίες ἂν τὸ ΑΚΕΛ ἔρριχνε τὶς δυνάμεις του στὸν ἀγώνα.

Μ᾽ αὐτὰ λοιπὸν τὰ «σοφὰ» ἐπιχειρήματα μᾶς ἀπαντᾶ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΑΚΕΛ.

ΔΔΔ

Κατηγορήσαμε τὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὅτι φάνηκε ἀνίκανη νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸν προορισμό της καὶ νὰ διαδραματίσει τὸν πρωτοποριακό της ρόλο στὴν ἐπανάσταση. Ὅτι φάνηκε ἀνάξια νὰ ἑρμηνέψει σωστὰ τὴ Μαρξιστικὴ - Λενινιστικὴ θεωρία καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσει στὴν πράξη. Ὅτι ἀντίθετα ἀπὸ τὰ Λενινιστικὰ ἐπαναστατικὰ ἰδεώδη καὶ διδάγματα ἔπαιξε ρόλο οὐραγοῦ, ρόλο ἀντεπαναστατικό, ρόλο ποὺ μόνο ξένα ἰμπεριαλιστικὰ ἀποικιοκρατικὰ συμφέροντα μποροῦσε νὰ ἐξυπηρετήσει. Ὅτι φάνηκε ἀνάξια νὰ ἀκολουθήσει τὰ διδάγματα τῶν Μάρξ καὶ Λένιν καὶ «νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἐξέγερση σὰν τέχνη». Ὅτι φάνηκε ἀνίκανη νὰ ἀξιοποιήσει τὶς θαυμάσιες εὐκαιρίες ποὺ παρουσιάστηκαν στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα της γιὰ μιὰ χωρὶς προη-

γούμενο ἄνοδο τοῦ
μας.

Στὴν κατηγορί
γνώμη μας δὲν μπ
ποιητικὴ ἀπάντηση.

Ἐμεῖς ἐπιμένου
μονοπωλοῦμε τὸν Μ
δήποτε ἀντιπολιτευτ
κὰ αὐτὸ πιστεύουμε
χή. Τὴν κατηγορία
καὶ ἀδιάσειστα ἐπι
μένουν ἀναπάντητα.

Εἶναι φανερὸ π
καὶ πρωταρχικῆς σ

Εἴμαστε πάντα
φορά μας μὲ τὴν Κ
θέσουμε στὴν ἀνεπη
τοῦ λαοῦ.

Τρόποι ὑπάρχου
καὶ ἡ ἀνάλογη ἀντα
ρους τῆς Κ.Ε. τοῦ Α

γούμενο ἄνοδο τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στὴν πατρίδα μας.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἡ Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ κατὰ τὴ γνώμη μας δὲν μπόρεσε νὰ δώσει ὁποιαδήποτε ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση.

Ἐμεῖς ἐπιμένουμε στὴν κατηγορία μας ὄχι γιατὶ μονοπωλοῦμε τὸν Μαρξισμὸ - Λενινισμό, ὄχι ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀντιπολιτευτικὴ διάθεση ἀλλὰ γιατὶ πραγματικὰ αὐτὸ πιστεύουμε καὶ αὐτὸ πιστέψαμε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὴν κατηγορία μας τὴ στηρίξαμε μὲ ντοκουμέντα καὶ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα ποὺ ἔμειναν καὶ παραμένουν ἀναπάντητα.

Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ διαφορά μας εἶναι οὐσιαστικὴ καὶ πρωταρχικῆς σημασίας.

Εἴμαστε πάντα πρόθυμοι νὰ συζητήσουμε τὴ διαφορά μας μὲ τὴν Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ, ἀνοιχτὰ καὶ νὰ τὴ θέσουμε στὴν ἀνεπηρέαστη κρίση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ λαοῦ.

Τρόποι ὑπάρχουν πολλοὶ φτάνει μόνο νὰ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνάλογη ἀνταπόκριση καὶ καλὴ θέληση ἀπὸ μέρους τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ.